

Orijinal Adı: SAFARI A LA PAZ

**Gerard de
VILLIERS**

SAS

**LA PAZ
SAFARISI**

©Copyright: Libraire Plon/Tay Yayınları 1985
Klodfarer Cad. No. 16/3 Türbe-îst.
Tel: 522 45 32

TAY YAYINLARI

Türkçesi
E. BÜYÜKİNAL

I. BOLÜM

Don Federico Sturm tembelce başını kaldırıp baktı. Titicaca Gölü'nün bataklık kıyısı boyunca uzanan yolda eski beyaz bir İnpala belirmişti.Araba birazsonra yoldan ayrılarakSturm'un kulübesine yöneldi. Alman kaşlarını çattı.

Herhangi bir ziyaret beklemiyordu.Bolivya'da bulunduğu yirmi yıllık süre içinde bir düzineye yakın hükümet görmüştü ve hiçbiri de ona düşmanca davranmamıştı.

Alman gözlerini arabadan ayırmadan yanında duran lamanın kabarık tüylerini okşadı. Hayvan hoşnut bir ifadeyle başını sahibine çevirdi.Don Federico kulağına Almanca bir şeyler mırıldanarak hayvanı okşamaya devam etti.

Don Federico insanca duygulardan arta kalan son kırıntıları bu hayvana adamıştı. Lamayı iki yıl önce Aimara'lar*yaralı halde getirmişler, o da hayvanı tedavi ederek kendine can yoldaşı yapmıştı. Kışları hayvanı yatak odasına alır, sabahları da onun yalayılarıyla uyanırdı.

Don Federico ona "cantouta" adını takmıştı. Cantouta, dört bin metre yükseklikte Altiplano'da yetişen kırmızı yapraklı bir çiçektir.

Turistler bu hayvanın derisine önem verdiklerinden bu yana hayvanlar tam anlamıyla katledilmeye başlanmıştı. Don Federico geçen yıl Bolivya başkanına başvurarak lamaların korunmasını öngören bir yasa çıkarılmasını istemiş, başkan da bu öneriyi heyecanla desteklemişti. Şans bu ya, başkan bu görüşmeden dört gün sonra bir helikopter kazasında ölmüştü. Helikopterin bir sabotaja uğradığını anlamak için okur-yazar bile olmak gerekmiyordu...

Don Federico her sabah yarım saatini Cantouta'ya ayırır, onunla konuşup tüylerini okşardı. Sonra, kendisine binlerce pezo kazandıran yüzlerce tavuğuyla ilgilenirdi. Don Federico'yu Lima'ya kadar tanımayan yoktu. Çiftliğinden pek ender ayrılırdı. Haftada bir gün La Paz'a iner, Ya Escudos'ta ya da bir Alman kulübünde öğle yemeği yiyip bira içerdik. Ardından La Paz'a hakim bir platoda

(*) Altiplano'da yaşayan yerliler

kurulu olan El Alto Havaalanı'nın kafeteryasında kahvesini yudumlayarak haftada bir kez gelen Lufthansa uçağının inişini seyrederdi. Uçak yere inip yolcularını boşalttı mı, içinde bir sıla hasreti, Mercedes 280'ine atlar çiftliğine dönerdi.

Çiftliği Huarina köyünden önce, yolun sağında, And dağlarının eteklerindeydi. Arzının dört bin metre yükseklikte olmasından başka kusuru yoktu.

Don Federico çiftliğini yoldan ayırmak için arazi sınırına çalılık dikmişti. Yine de kulübesinin penceresinden Peru'ya kadar uzanan geniş bir arazi görüyordu.

Arabanın çakıl taşlı yolda çıkardığı sesleri duyunca başını kaldırdı. İmpala çiftliğin avlusunda durmuştu. Direksiyondaki adamı hemen tanıdı. Bu, La Paz'da taksi kullanmaya yetkili tek yabancı olan Alman yahudisi Friedrich idi. Arka koltukta gözlüklü ve sakallı biri oturuyordu.

Cantouta'yı sıkıca bağladı. Hayvanın kaçmasından ve bir Aimara tarafından öldürülmesinden çok korkardı.

Ağır adımlarla ziyaretçisine doğru yürüdü. Üzerinde SS üniforması taşıdığı dönemlerde de böyle hantal yürürdü. Bu yüzden ona "Bozayı" lakabını takmışlardı.

Don Federico güçlü kuvvetli, 1.90 boyunda çamyarması gibi bir tipti. Sık sık Titicaca'nın buzlu sularında yüzerdi. Derisi güneşte öylesine yanıp sertleşmişti ki, ilk gören onu rahatlıkla bir Aimara sanabilirdi. Mavi

gözlüydü. Saçlarını briyantınleyip arkaya tarardı. Burnunun yanında, savaş yıllarını hatırlatan bir yara izi vardı. Ama o günler uzaklarda kalmıştı. Yugoslavlar, Ruslar, Macarlar ve İtalyanlar onu ölüme mahkum etmişler, o da bir Yugoslav yahudisinin pasaportuyla Avrupa'dan kaçmıştı. 1951'e kadar Vençeslav Tuori adıyla yaşamış, ama daha sonra, tehlike önemini iyice yitirdiğinde, Boliviya vatandaşı olmak için asıl kimliğine bürünmüştü. Avrupa'ya geri dönmeyi aklından bile geçirmiyordu. Federico Sturm Leipzigliydi.

Arabanın arka kapısı açıldı. İçinden en az kendi kadar iriyarı biri indi. Yabancı'nın üzerinde bir blucin ve kısa botlar vardı. Aşağı kıvrık uzun bıyıkları ve omuzlarına dökülen uzun saçları ona garip bir hava veriyordu. Aydın biri olduğunu belirten tek şey, metal çerçeveli gözlükleriydi. Adam Don Federico'nun yanına geldi. Elini uzatmamıştı. Alman kaşlarını çattı. Hippilerden nefret ederdi.

Ona Auschvitz'e gönderdiği çingeneleri hatırlatıyordu. Burada ne işi vardı bunun? La Paz'dan buraya taksikle gelmek yirmi beş dolardı.

Belli belirsiz bir sesle:

— Buenos dias! dedi. Ne istemiştiniz?

Yabancı gözlerini ona dikerek:

— Siz Frederic Sturm musunuz? dedi.

İspanyolcası genizdendi.

Bolivyalıların dediği gibi "Don Federico" dememişti. Eski SS subayı yabancıyı sille tokat

kovmamak için kendini zor tuttu.

— Evet, dedi. Ne istiyorsunuz?

Genç adamın yüzünde bir nefret ifadesi belirmişti.

— Yani şu eski SS albayı, öyle değil mi?

Alman derin bir iç çekti.

— Bana ne istediğinizi söylemeniz için bir dakikanız var. Sonra kışınıza bir tekme atıp sizi postalayacağım...

Yabancı şeytani bir gülümsemeye ona baktı.

— Adım Jim Douglas. Massachusset Teknik Üniversitesi'nde öğrenci, La Paz'da da İngilizce öğretmeniyim. Ayrıca Ramparts adlı dergide çalışıyorum. Bu dergiyi bilir misiniz?

— Şöyle böyle.

Don Federico Ramparts'in solcu bir Amerikan dergisi olduğunu ve zaman zaman hükümete kan kusturduğunu biliyordu.

— CIA adına çalışmış ve halen çalışmakta olan eski savaş suçlularıyla ilgili bir yazı hazırlıyorum, dedi Jim Douglas.

Alman hareketsiz kaldı. Direksiyonda uyuyan Friedrich'e bir göz attı. Bu hikâye de neyin nesiydi?

— CIA'ya hiç hizmet etmedim, dedi Alman.

Genç adam hiç oralı olmadı. Dimdik durmuş, çevresini gözden geçiriyordu. Don Federico'ya bakmadan konuşmaya devam etti:

— Sizi bilmem, ama Klaus Heinkel'in çalıştığını biliyorum.

Alman omuz silkti.

— Klaus HeinkeFi tanımam. Şimdi arazimden defolup gider misiniz?

Jim Douglas'ın gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Almanca iyice sokularak:

— Belki Klaus Muller'i tanırırsınız... Klaus Heinkel zaman zaman o adı da kullanır...

Almanın cevap vermesine fırsat tanımadan devam etti:

— Yalan söylüyorsunuz Bay Sturm. Klaus Heinkel'in burada olduğunu biliyorum. Eğer bana 1945 ile 1951 arasında CIA'ya yaptığı hizmetleri anlatırsa saklandığı yeri kimseye söylemem. Ama direnmekte ısrar ederseniz, La Paz'a dönüp ilgili kişilere ve bazı elçiliklere onun burada saklandığını bildireceğim... İnanın, Bolivya'da bu güne kadar yaşanmış en büyük skandal çıkacaktır. Bunu siz bile önleyemezsiniz, Bay Sturm. Yeryüzünde, Klaus Heinkel'in bulunduğu yeri öğrenmek isteyen binlerce insan var... Hayret, bu insanlar nasıl oluyor da bunca yıllık kinlerini unutmuyorlar...

Almanın mavi gözleri koyulaşmıştı. Bu tip insanlarla tartışılmazdı. Bu konudaki gerçek bilgisi neydi? Dünyadaki hemen her gazete Klaus Heinkel ya da Muller'den söz edip dururdu. Daha iki hafta önce birçok gazete Bolivyalı Klaus Muller'in, savaş suçlusu eski SS Subayı Klaus Heinkel olduğunu yazmıştı. Klaus, başta Hollanda ve Fransa olmak üzere dört ülke tarafından* ölüme mahkum edilmiş bir caniydi. Gestapo'da akıl almaz işkenceler yapmıştı. Adolf Eichmann, onun yanında

melek kalırdı. Çeşitli ülkeler bu savaş suçlusunun Bolivya hükümeti tarafından cezalandırılmasını istemişler, fakat Bolivyalılar kendi vatandaşlıklarına geçmiş bu kişi hakkında en ufak bir harekette bulunmamışlardı.

Ortalık yeniden karışacağına benzer bir durum alınca, Klaus Muller ortadan kaybolmuştu.

Don Federico başını çevirdi ve lamasının gözleriyle karşılaştı. Bir felaket yaratmadan bu sersemden nasıl kurtulacaktı? Parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek sakin bir sesle cevap verdi.

— Kimden bilgi aldığınızı bilmiyorum, ama yanılmışlar. Klaus Heinkel burada yok. Belki de ülkeyi terketmiştir.

Jim Douglas oralı olmadı.

— Yalan söylüyorsunuz, Bay Sturm. Heinkel burada, çiftliğinizde bulunuyor. Diretirsenez bildiklerimi La Paz'daki iki elçiliğe aktarırım. Heinkel'in ülkeyi terkedemeyeceğini siz de benim kadar biliyorsunuz. Onu Perulular bile istemiyor...

Biraz daha Almanca yaklaştı.

— Belki hoş değil, ama herkes onun peşinde. La Paz'da bir İsrail komandosu bulunduğunu sanıyorum. Eğer haber verecek olursam çiftliğinizi basarlar. Bu arada onunla birlikte sizi de öldürürler, Bay Sturm...

Alman, nefret saçan gence baktı. 1945'lerde Jim Douglas belki de doğmamıştı. Oysa, burada tam bir İsraili gibi konuşuyordu.

— Klaus Heinkel'den neden bu kadar nefret ediyorsunuz? diye sordu. O size bir şey yapmadı ki!

Genç Amerikalı başını salladı.

— Klaus Heinkel benim umurumda bile değil. Ben CIA'nın eski nazi katillerini kullandığını kanıtlamak istiyorum, o kadar.

— Bu sizin sorunuz, dedi Don Federico. Benim elimden bir şey gelmez.

Jim Douglas omuz silkti.

— Pekâlâ, Bay Sturm. Ben La Paz'a dönüyorum. Yakında yepyeni haberler alacaksınız.

Genç adam taksiye dönüp kapıyı açtı.

Don Federico onu gözleriyle izliyordu. Nihayet, derin bir nefes aldı. Bu sersemnin anlatacaklarının hiçbir önemi yoktu. Ona değil saygın Bolivya vatandaşı Don Federico'ya inanırlardı.

Amerikalı taksiye bineceği sırada çiftlik binasının kapısı açıldı. Don Federico az sonra bir felaketle karşılaşacağını hissetti. Bağırarak istedi, ama vakit bulamadı. Kapıda bir kadın belirmiş, gözlerini avluda duran arabaya dikmişti. Esmer bir teni ve vücuduna oturan siyah dar bir elbisesi vardı. Dekolte yakasından fırlayacakmış gibi duran iri göğüsleriyle Raquel Welch'e benziyordu.

Amerikalı şeytan görmüş gibi arabadan fırlayıp genç kadına doğru koşmaya başladı.

— Dona İzquierdo?

Kadın içeri kaçıp kapıyı kapadı. Frederic Sturm dişlerinin arasından bir küfür savurdu.

ersem karı! Jim Douglas koşarak yaklaşıyordu. Almanın karşısına gelince durdu.

-4 Size inanmamakta haklıymışım, dedi Amerikalı. Dona Monicalzquierdo'nun Klaus Muller'in metresi olduğunu bütün La Paz bilir. Ö da onunla aynı zamanda ortadan kaybolmuştu.

— Bir dakika! dedi Don Federico.

Alman öfkesini saklamaya çalışıyordu.

Jim Douglas:

— Beni o kadının yanına götüreceksiniz? dedi. Biraz acele edin, yoksa hemen La Paz'a dönerim. O kadınla tanışmak istiyorum.

— Gelin benimle.

*

**

Monica İzquierdo kapkara gözlerini Jim Douglas'a dikmiş, hayretle onu seyrediyordu. Yakından bakıldığında, genç kadın çok daha güzeldi. İnce hatlı, kalkık burunluymuştu. Jim Douglas gözlerini kadının göğüslerinden ayıramıyordu.

— Lütfen, dedi Bolivyalı kadın, Klaus'a bir kötülük gelsin istemem.

Derin bir iç çekmesiyle göğüsleri daha da kabardı. Genç Amerikalı ne yapacağını bilemiyordu. Bir canavarı aramaya gelmiş, insanın aklını başından alan melez bir dilberle karşılaşmıştı. O koca burunlu, dazlak kafalı, yaşlı Almanın nasıl böyle bir metresi olabili-

yordu?

Don Federico onları kütüphaneye soktuk-
tan sonra ortadan kaybolmuştu.

— Ona bir kötülük yapacak değilim dedi
Amerikalı. Bu benim işim değil zaten.

Genç kadın bir adım ilerledi. Dudakları
dolgun ve nemliydi.

— Lütfen, onun nerede bulunduğunu
kimseye söylemeyin, diye yalvardı. Aksi halde,
onu öldürürler. Korkunç bir hata olur bu. O
hiçbir kötülük yapmadı.

Kadın öyle yakındı ki, Amerikalı ılık ve hoş
kokulu soluğunu duyabiliyordu. Genç Ameri-
kalı kaşlarını çatı.

— O korkunç bir heriftir. Neler yaptığını
çeşitli yerlerde okudum. Bir keresinde konu-
şturmak amacıyla Hollandalı bir kadının
yüzünün derisini yüzmüş .Böyle bir caniyi nasıl
seversiniz?

Monica cevap vermeden başını salladı.
Sonra, yerde kayar gibi Amerikalının yanına
sokuldu ve ağzını kulağına yapıştırarak:

— Susun, hiçbir şey söylemeyin, dedi. Ne
isterseniz yapacağım.

Jim gözlerini aşağı indirdiğinde, genç
kadının diri göğüsleriyle karşılaştı. Bakışlarını
kadının gözlerine çevirdi. Gözlerindeki ifade-
den kendisini arzuladığını okudu. Aynı anda,
genç kadın karnını ona yasladı.

Amerikalı içinin ateş gibi yandığını hissetti,
ama yine de ondan uzaklaşmayı başarabildi.
İnanılır şey değildi! Genç kadın bir başka
erkeği korumak için kendini ona veriyordu.

— Sorularıma cevap verirse, saklandığı yeri
kimseye söylemem, dedi Jim.

Monica parmaklarını ısırıldı. Gözlerinde
panik vardı.

—\Ama istediğinizi yapamaz ki! O CIA
adına niç çalışmadı...

Amerikalı birden sinirlendi. Kendini dışarı
atmak için dayanılmaz bir arzu duydu. Bu
çirkef dünyadan nefret ediyordu.

Hızla kapıya doğru ilerledi. Monica onun
gittiğini sanarak bir çığlık attı.

— Don Federico!

Kapı öyle ani açıldı ki, kanat az kalsın
Jim'in suratına çarpıyordu. Alman kapının
arkasında bekliyor olmalıydı.

— Ne var?

Sesi sakın ve buz gibiydi. Hareketsiz
durmuş, sanki kırk yıl önceki bir Rus esirini
süzüyordu.

Monica hıçkırarak:

— Laf dinlemiyor, diye şikayet etti.

Alman omuz silkti.

— Hayatım, bu gence yanıldığını anlatma-
mıza imkân yok. istediği gibi hareket eder,
istediğini anlatır. Demokratik bir ülkedeyiz,
öyle değil mi?

Sözlerindeki alay Monica'mn anlayışını
aşıyordu. Gözlerini Almanya dikti. Don
Federico'nun çıldırdığını sanıyordu. Alman
kenara çekilip Amerikalının geçmesi için yol
vermişti.

Jim canı sıkın bir durumda ilerledi. Bu
sonuçla karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Kapı-

dan çıkmak üzereyken eşikte durdu ve hoşça kalın demek için döndü. Aynı anda, gölüne takılan bir şeyle içini bir korku dalgası kapladı.

Avlu bomboştu.

Kendisini getiren taksi kaybolmuştu. O tartışma içinde arabanın gürültüsünü duymamış olması çok normaldi. Ama garip olan şey, şoförün parasını almadan gitmiş olmasıydı.

Bir açıklama almak için başını çevirdi ve inanılmaz bir sahneyle karşılaştı: Monica İzquierdo'nun gözleri irileşmiş, elleriyle ağzını kapamıştı. Frederic Sturm'un elinde ise, kocaman bir tabanca vardı ve namlu alnına çevrilmişti.

Tabancanın kabzası sol şakağına indiğinde boğazından bir çığlık yükseldi.

Ama yere yıkılmadı. Sendelemenin etkisiyle duvara savrulup çarptı, hareketsiz kaldı. Elini şakağına götürdü, parmakları bir anda kan içinde kaldı. Bu darbeye rağmen, beyni nasıl oluyor da çalışıyordu? Sonra dayanılmaz bir acı hissetti, ortalık dönmeye başladı. Gözlüklerinin düştüğünü farkettiler. Frederic Sturm'un yaklaştığını gördü. Almanın hareketini görünce bağırıldı. Onu öldürmek üzereydiler.

Silahın sert çeliği kafatasını ceviz gibi parçaladı. Bu kez külçe gibi yere yığıldı ve hiçbir şey hissetmedi.

*

Gri halının üzerinde büyükçe bir kan lekesi vardı. DonFederico Jim'in cesedini bir köşeye çekmişti. Robot gibi masada duran konyak şişesini aldı ve bir dikişte yarıladı. Sonra kendini bir koltuğa bıraktı.

Bir anda tükenmişti.

Uzun zamandır böyle bir şiddete başvurmamıştı, İçki içini titretti. Çalışma masasına dayanmış olan Monica hâlâ hıçkırarak ağlıyordu. Evdeki tek gürültü buydu. Hizmetkârlar olan biten hakkında hiçbir şey söylemezdi. Yaşlı Friedrich'e gelince, onu da elli dolar verip müşterisini yemeğe alıkoyacağını söyleyerek göndermişti.

Klaus Heinkel hâlâ uyuyor olmalıydı. Yüksek irtifa nedeniyle geceleri ayakta geziyor, ancak güneş doğarken yatıp üçe kadar uyuyordu. Don Federico dişlerinin arasından küfretti. Ne aptallıktı bu karının yaptığı!

Öfkeye yerinden fırladı ve genç kadının karşısına dikildi.

— Sersem! Sana asla dışarı çıkmayacaksın demedim mi?

Monica daha sesli ağlamaya başladı.

— Dışarda kimse yok sanıyordum, dedi hıçkırarak. Burada daha fazla kapalı kalmak istemiyorum. Bırakın beni.

Dışarı çıkmak için bir hareket yaptığında Don Federico bileklerinden yakaladı onu. Genç kadın dengesini bulmak için yaslandığında, göğsü ve karnı Almanya yapıştı. Don Federico tuhaf bir ateş hissetti içinde. Kadının bileklerini bırakıp kalçalarına sarıldı.

/Monica başını kaldırdığında o güne kadar hiç rastlamadığı bir ifadeyle karşılaştı. D/on Federico buraya geldiğinden beri ona hiç böyle bakmamıştı. Birden, onun hakkında hiçbir şey bilmediğini hatırladı. Öyle ya! Daha birkaç dakika önce gözlerinin önünde birini öldürmüştü. Elleriyle Almanı itmeye çalıştı.

— Bırak beni!

Alman kendisine daha sıkı sarıldı. Aynı anda, adamda yarattığı etkiyi' farkederek kızardı. Don Federico gülümsedi.

— O sersem Amerikalı haklıymış. Sen bayağı güzel bir kadınsın, Monica...

Alman aç bir tavırla göğüslerini mıncıklıyordu. Monica soğukkanlılığını kaybetmemeye çalışarak:

— Bırak beni Don Federico, dedi. Bu cesedi ortadan kaldırmak gerek.

— O bekleyebilir, dedi Alman.

Genç kadının yarattığı etkiyle büyük bir ihtirasın esiri olan Don Federico elini genç kadının bacağına indirdi. Çorabın kaygan ipeği içinde tuhaf bir elektriklenme yarattı.

Sonra elini yukarlara kaldırarak kalçasına ulaştı. Monica Alman'a bir tokat indirdi.

— Domuz herif!

Don Federico ani bir hareketle genç kadının suratına iki tokat attı. Monica savrulurken masaya dayandı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Alman genç kadının gırtlığına sarılarak:

— Bir daha bunu tekrarlıyorsan seni o Amerikalı gibi gebertirim.

Korkudan gözleri iri iri açılan genç kadın

başını sallayarak boyun eğdi. Ev sahipliği yapan Don Federico'nun kendisine bu gözle bakacağı aklına bile gelmezdi. Klaus onu en iyi arkadaşlarından biri olarak tanıtmıştı.

Gözyaşları arasında Almanın parıldayan tuhaf gözlerini far ketti. Bakışlarını yere indirdi. Don Federico kemerini çözüyordu.

Birden, adamın boynunu yaladığını hissetti. Bir eli eteğinin altına kaymış, sert hareketlerle bacaklarını sıkıyordu.

Soma, anlaşılmaz bir öfkeyle iç çamaşırlarını yırtmaya başladı. Almanın parmakları tenine değdiğinde ürperdi ve utandı.

Her şeye rağmen içinde tuhaf bir istek belirmişti.

Don Federico eteğini beline kadar kaldırdığında, bir kez daha kurtulmaya çalıştı, ama adam kalçalarına sımsıkı yapışmıştı.

— Eğer bağırarak olursan, her ikinizi de kapı dışarı ederim, diye tehdit etti.

Genç kadın adamın ciddi olduğunu hissediyordu. Uysal olmaya karar vererek masaya dayanıp bacaklarını araladı ve Almanın harekete geçmesini bekledi. Don Federico vahşi bir ihtirasla sert bir hamlede genç kadına sahip oldu. Monica:

— Yavaş... Yavaş! diye fısıldadı.

Alman duymamış gibiydi. Genç kadını kalçalarından kavramış, vahşi bir hayvan gibi saldırıyordu.

Bir an sonra, bu oyuna Monica da katıldı. İçindeki ilkel arzu kabarmış, kısa kısa soluk almaya inlemeye başlamıştı. Almanın altın-

da ne yaptığını bilemez bir halde çırpınıyordu. Kolları masanın üzerindeki fotoğraf çerçevelerine çarptı ve onları yere düşürdü. Alman hiçbir şeyin farkında değildi.

Gürültünün hemen ardından odanın kapısı yavaşça açıldı. Yaşlı bir hizmetkâr bir an kapı aralığından baktı ve hemen çekildi.

Don Federico başladığı gibi aniden durdu. Kadını bıraktı ve doğruldu. Soluğu kesilmiş, irtifa nedeniyle kalbi deli gibi çarpar olmuştu.

Genç kadın da üstünü başını düzeltti, kendine çeki düzen verdi.

Tam o sırada kapı vuruldu.

Don Federico irkildi ve Almanca sordu:

— Was ist das?

— Klaus.

— Ein moment.

Alman hemen odaya bir göz gezdirdi. Etraf savaş alanı gibiydi. Genç kadına yerdeki yırtık külötu ve çoraplarını işaret etti.

— Kaldır onları, dedi alçak sesle. Eğer konuşursan başınıza gelecekleri biliyorsun.

*

**

Klaus Heinkel içeri girdiğinde, önce yerdeki cesedi ve kanlı halıyı farkettiler. Monica İzquierdo masaya dayanmış, yaşlı gözlerle sinirli sinirli sigara içiyordu. Klaus öyle bir korku içindeydi ki, metresinin başına gelenleri farketmedi bile.

— Neler oldu burada? Bu da kim?

Don Federico Jim'in gelişini ve ne istediğini

kısaca anlattı. Klaus taş kesilmiş, dinliyordu. Monica'nın boyunda, dazlak kafalı, çelimsiz bir tipti.

Yere çömelerek Amerikalının cesedini çevirdi.

Genç Amerikalının her iki kulağından da kan sızıyordu. Bir gözü açıktı. Bu da ona göz kırpyormuş gibi bir hava veriyordu.

Klaus hızla adamın cüzdanını aldı ve karıştırdı.

Don Federico düşünceli bir ifadeyle onu seyrediyordu. Bu dazlak Almanca hiçbir yakınlığı yoktu. Ama istese de onu başıboş bırakamazdı. Frederic Sturm'un bu çıyan suratlı Klaus'dan çok daha önemli yerlerde olan kişilere karşı bir sorumluluğu vardı.

Birden masanın üzerindeki telefona sarıldı, santralı aradı.

— Bana La Paz'dan 734916'yı bağlayın. Ben Don Federico. Binbaşı Hugo Gomez ile görüşeceğim.

Santralin hattı bağlaması için ahizeyi yerine koydu. Monica titreyen ellerle sigarasını içmeye devam ediyordu. Bacaklarının arası hâlâ yanıyor ve bundan utanç duyuyordu. Klaus kendisine niçin çorap giymediğini soracak diye ödü kopuyordu. Oysa sevgilisinin aklında başka şeyler vardı. Gözlerini ona çevirerek:

— Bütün bunlar senin yüzünden oldu, dedi. Seni buraya hiç getirmemeliydim.

— Özür dilerim, dedi kadın kısık bir sesle. Alman oralı olmadı. Don Federico genç

kadının yardımına geldi.

— Boş ver Klaus, bu kadar katı olma. Onun kabahati yok. Belki böylesi hepimiz için daha iyi oldu.

Klaus Heinkel cevap vermedi. Bakışları Jim Douglas'ın bulunduğu yerdeki kan lekesindeydi. Uzun zamandır kan görmemişti.

Bu kan ona unutmaya çalıştığı hatıralarını canlandırıyor.

II. BÖLÜM

James Nicholson, Rio de Janeiro-Montevideo-Buenos Aires ve Santiago istikametine gidecek 955 sefer sayılı uçak yolcularının toplandığı 8 numaralı kapıya doğru ilerledi. Aradığı kişi onların arasında olmalıydı. Gerçekten de az sonra sarışın, siyah gözlüklü genç adamı farketti. Bu Prens Malko Linge olmalıydı. Kendisi de onun gibi CIA emrinde çalışıyordu. Frankfurt'taki bir büroda masa görevi sürdürüyor, Almanya'da çalışmış ve çalışmakta olan CIA ajanlarının fişlerini tutuyordu. Malko Linge, ya da SAS, CIA'da anlaşmalı çalışan ve sadece "tehlikeli" görevlere gönderilen bir elemandı.

Yavaşça yanına gitti.

— Prens Malko Linge mi?

Malko başını kaldırdı. James Nicholson tüvit ceketi ve kızıl bıyıklarıyla daha çok Hindistan'da görev yapmış İngiliz subaylarını hatırlatıyordu. Önceden kararlaştırıldığı gibi yakasına mor bir karanfil takmıştı ve elinde sarı bir zarf vardı.

— Ben de sizi bekliyordum, dedi Malko. Yirmi dakika sonra hareket ediyoruz.

— Bara gidelim, dedi Amerikalı.

Sakin bir köşede küçük bir masa bulup oturdular. Malko bir Stoniçlaya votka, Amerikalı da JB viski söyledi. Bolivya'da bu votkayı bulabileceğini hiç sanmıyordu...

James Nicholson elindeki zarfı uzatarak:

— Klaus Heinkel'in dosyası içinde, dedi. Şimdi Klaus Muller olarak tanınıyor. Parmak izleri de içinde.

Bolivya'ya parmak izleri götürmek için çağrılmış olmasına bir türlü aklı yatmıyordu. Zarfı aldı.

— İçinde ilginç şeyler var mı? diye sordu.

— Gereken her şey. Klaus Heinkel'in ya da Muller'in parmak izlerine sahip tek kuruluş biziz. Gestapo'nun SS arşivleri imha edildi. Ordunun haberalma teşkilatı 1945'de Klaus'u tutukladığında Gestapo'da görevliydi. Şimdiki Klaus Muller'in o adam olup olmadığını kanıtlamanın tek yolu bu parmak izleri. Bolivya hükümeti bunları bizden gizlice istedi...

Malko zarfla oynuyordu.

— Gerçekte kimdir bu Heinkel? diye sordu. James Nicholson suratını buruşturdu.

— Bir sadist, bir hayvan... Kendi elleriyle yaklaşık üç yüz kişi öldürdü. Özellikle de yahudileri. Amsterdam'da birini usturayla canlı canlı doğradı. Kurbanın çığlıkları yan odada kalan bir papazın çıldırmasına yol açtı. Heinkel çocuklara ve katolik papazlara da işkence yapmış. İsrail'i bir yana bırakın, Fransa ve Hollanda'da bile ölüme mahkum edildi...

— Peki, nasıl bugüne kadar hayatta kalabildi?

— Onu biz koruduk. 1945'de OSS'in eline geçtiğinde, çalıştığı bütün ülkelerdeki Gestapo ajanlarının listesini verdi. O günden sonra da bizim adımıza çalıştı. 1947'de "Şirket" kurulduğunda, onu yine aramıza aldık. Doğu Almanya'da hesabımıza iyi işler yaptı. Biz de karşılık olarak ona sahte bir hüviyet vererek 1951'de serbest bıraktık. Ona ihtiyacımız olmadığını düşünüyorduk... Sonra, Bolivya'da tekrar göreve başladı. Bize çok hizmet etti. Ama artık hükümet değişti. Yeni hükümetle aramız çok iyi ve Klaus'a ihtiyacımız kalmadı...

— Peki, dosyasını neden Fransızlara veya İsraililere vermediniz? Hiç değilse beni Bolivya'ya gitmekten kurtarırdınız...

— Bu biraz karışık bir mesele. Bolivyalılar çok alıngandır. Çok da tutarsız. Heriflere yılda on sekiz milyon dolar yardım yaptığımız halde, tuttular Gulf Oü'i millileştirdiler! Bu parmak izlerini onlara göndermekle Klaus hakkında verilecek kararı da onlara bırakmış

oluyoruz...

— Şirket'in orada adamı yok mu? Ben niye gidiyorum?

Nicholson gülümsedi.

— Tanrının sol eli, sağ elin ne yaptığından habersizdir derler. Şirket'in Bolivyalılarla arası çok iyi. Ama bu işin başlarına bela açacağını biliyoruz. Bu nedenle görevi bizim dışımızda birinin üstlenmesi gerekiyordu. Yani, sizin gibi birinin.

— Peki ama, niye özellikle ben seçildim?

Amerikalının gözlerinde bir saygı ifadesi belirdi.

— Çünkü güvenilir birisiniz. BİR kere, bu parmak izlerini yolda kaybedecek biri değilsiniz. Bu belgeler Bolivyalılara teslim edildikten sonra, Fransızlar, İsraililer ve Hollandalıların uyarılmaları gerekecek... Resmi olarak biz hiçbir şey yapamayız...

Malko bu çamura bulaşmadan çekip gidebilirdi, ama şatonun kışlık bakım masrafları onu bu görevi almaya mecbur kılıyordu.

— Klaus Heinkel'in CIA hakkında bilgi vermesinden korkmuyor musunuz?

Amerikalı güldü.

— Bolivyalıların Klaus'u Fransızlara ya da İsraililere teslim edeceklerini sanmıyoruz. Çünkü bugünkü hükümetin iktidara-gelmesinde La Paz'daki Alman lobisinin etkisi büyük oldu. Bu Almanların gerçi siyasetle ilgileri yok, ama güçleri de yadsınmaz... Ama yine de sizinle iddiaya girerim, bu Klaus Heinkel pek yakınlarda La Paz sokaklarında öldürülecek-

26

tir...

Böylece, dünya bir mikroptan kurtulmuş olurdu!

Hoparlörlerden 955 sefer sayılı uçak yolcularına davet yapıldı.

— Sizi çağırıyorlar, dedi Amerikalı. La Paz'da dikkatli olun. Klaus Heinkel'in hâlâ çok sayıda dostu var. Elinizdeki dosyayı dışişleri bakanının kendisine vereceksiniz.

*

**

Uçaktan La Paz'ın görünümü müthişti. Altlarında vadiler, kimi yemyeşil, kimi çorak boğazlar uzanıyordu. Tropikal bitki örtüsü birden yerini And dağlarının ve, Altiplano'nun çorak platolarına bıraktı. Bulutların arasından La Paz evleri seçiliyordu.

Dünyanın en yüksek kentiydi burası. Uçak yan yattığında, Malko altmış kilometre ötedeki Titicaca Gölü'nün parıldayan sularını farketti.

DC 9, piste doğru süzölmeye başlamıştı.

*

**

Heykelden farksız bir gümrükçü Malko'nun pasaportunu inceledi ve başıyla geçmesini işaret etti.

Terminalden çıkarken yolunu bir polis kesti.

— Bir dolara on üç pezo veriyorum. İster misiniz?

Anlaşılan havaalanı bankası kapalıydı. Malko bir taksiye doğru yürüdü. Hava serindi, ama Malko göğsünün sıkıştığını farkettiler. Nedeni de irtifa yüksekliğiydi.

Bindiği taksi hemen hareket etti. Kıvrıla kıvrıla inen yol, dünyanın en tehlikeli yoluydu. Her adımda bir kamyon ya da otobüsle burun buruna geliyorlardı. Yolun her iki yanında kımıldamadan oturan yerliler göze çarpıyordu.

Sonra, kentin gecekondu mahalleleri başladı. Bir virajı döndüklerinde, büyük bir panoyla karşılaştılar. Asker üniformalı, bıyıklı birinin resmini taşıyan panoda kırmızı harflerle yazılmış bir slogan vardı: VİNCERE O MORİR CON BANZER!*

Aptalca bir laf! Banzer de kendisinden önceki yüz seksen üç başkan gibi kimsenin farkında olmadan göçüp gidecekti. Dünyanın bir ucunda bulunan bu ülkede ihtilaller, mevsimlerin dönüşümü kadar düzenliydi!

Taksinin arka penceresine asılı üç renkli Bolivya bayrağının üzerinde bir slogan daha vardı:

BOLİVİA RECLAMA SU MAR.*

Zavallı Bolivyalılar bir yüzyıldır Şili'nin engellediği denize bir çıkış arıyorlardı. Şilililerin ise, buna kulak astıkları yoktu. Her yıl Bolivya'da bir Deniz Haftası düzenleniyor,

(*) Banzer ile ya zafer ya ölüm.

(*) Bolivya hakkı olan denizi istiyor.

halk denizle ilgili sloganlar atarak sokaklara dökülüyordu. Sonra bir sessizlik oluyor ve bir dahaki yıla kadar kimsenin aklına deniz gelmiyordu.

Koskoca bir arazide yaşayan dört, beş milyonluk nüfus hâlâ bir ortaçağ medeniyetine sahipti.

Araba, Camacho Caddesi'ne saptı ve durdu.

— Hotel La Paz burası! dedi şoför.

*

USÎS'in resmi müdürü olarak bilinen Jack Cambell, aslında CIA'nın La Paz'daki bir numaralı adamıydı. Gözünü dikmiş, güçlükle soluyan Malko'yu gülümseyerek seyrediyordu. USÎS, Hotel La Paz'dan üç blok ötede, eski şehrin merkezinde bulunuyordu. Ama yolların 30 derecelik bir eğime sahip olduğu bu kentte yürümek, ölüm demektir.

Malko karşısında oturan Amerikalıyı inceledi. Üzerindeki yeşil pantolon, mavi ceket ve sarı gömlekle hiç de iyi giyimli sayılmazdı. Sesi bir felaketti. Genizden gelen kalın bir sestir bu ve New Jersey şivesiyle konuşuyordu. USÎS büroları bir binanın üçüncü katındaydı.

Jack Cambell sakın bir sesle Malko'nun rahat bir yolculuk yapıp yapmadığını sordu. Sonra kendisine araba yollamadığı için özür diledi.

— İrtifa yüzünden! dedi. Bu yükseklik

insanda unutkanlığa yol açıyor.

Elinde Malko'nun gelişini haber veren teleks vardı. Tatsız görünüşüne rağmen, CIA'nın Güney Amerika'daki en iyi ajanlarından biriydi. Uruguay'da Tupamarolara karşı mücadele etmişti.

Soluğu düzene giren Malko:

— Geleceğimden haberdar mıydınız? diye sordu. Bolivya dışişleri bakanıyla görüşmek istiyorum. Bana bir randevi alabilir misiniz?

Jack Cambell hiç istifini bozmadan:

— Sanırım, buraya boşuna geldiniz, dedi.

Malko şaşırıldı.

— Boşuna mı geldim?

Amerikalı güldü.

— Klaus Heinkel iki gün önce intihar etti. Cenaze töreni bugün.

III. BÖLÜM

Haber, Presencia gazetesinin üçüncü sayfasında verilmişti. Klaus'un ve ölümünü onaylayan doktorun fotoğrafı vardı. Ceset, kentin alt kısmında, Florida adlı zengin bir mahallede bulunmuştu. Klaus başına bir kurşun sıkılmıştı.

Yan taraftaki bir çerçeve içinde, siyasi polis şefi Binbaşı Hugo Gomez'in bir açıklaması vardı: Klaus Heinkel olayının kapandığını ve gerçeğin asla öğrenilemeyeceğini söylüyordu.

Malko yazının altındaki imzaya baktı: Esteban Barriga. Cenaze töreni San Miguel de Colacoto kilisesinde yapılacaktı.

— Yine de boş yere gelmiş sayılmazsınız, dedi Amerikalı. Hiç değilse Bolivya'yı görmüş oldunuz.

Malko gazeteyi katlayıp masanın üzerine

bıraktı. Amerikalı, Klaus Heinkel'in ölümüne sevinmiş gibiydi. Malko kalktı. Bolivya'daki görevi çok kısa sürmüştü.

Kapı aralığından kendisine bakan seksi sekreterle göz göze geldi. Genç kız başını önüne eğdi. Kısa eteği kasıklarına kadar sıyrılmış, dolgun bacaklarını ortaya koymuştu.

Malko Amerikalının sesiyle irkildi.

— Lucrezia'yı beğenmiş olmalısınız... Elçiliğin en güzel bacaklı kızı odur. Ayrıca, diğer arkadaşlarına göre daha açık fikirlidir.

Adamın yüksek sesle konuşmasından sıkılarak:

— Ben gideyim, dedi. Geç kaldığıma üzüldüm.

Jack Cambell kadercı bir hareket yaptı.

— Eski bir nazinin intihar etmesi kadar olağan bir şey yoktur... Ha sahi, onunla ilgili dosyayı getirdiniz, değil mi? Yani, parmak izlerini ve diğer belgeleri? Onları bana bırakın. Ben ölüm raporuyla birlikte onları Langley'e gönderirim. Böylece, dosyası kapanır.

Malko'nun bakışlarında hiçbir değişiklik olmadı, ama içinde tuhaf bir duygu hissetti. Altıncı hissi bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Jack Cambell'in sesi fazla umursamazdı. Malko içgüdüsel olarak yalan söyledi:

— Belgeleri otele bıraktım.

Adamın hiçbir hareketini kaçırmamaya çalışıyordu.

— Birini gönderip aldirtayım mı?

— Olabilir. Sekreteriniz benimle gelsin,

belgeleri kendisine vereyim. Böylelikle hemen elinize geçmiş olur.

Jack Cambell bir saniye kadar tereddüt etti, sonra:

— Niye olmasın? dedi.

Masasının üzerinden eğilerek bağırdı:

— Lucrezia!

Genç Bolivyalı odaya girdi, iri siyah gözlerinde zekâ ve dişilik ifadesi vardı. Ayakta, bacakları daha da uzun görünüyordu.

— Lucrezia, bu beyle otele kadar gideceksiniz. Size vereceği zarfı alıp bana getireceksiniz.

Genç kız Malko'ya bir göz atarak başını salladı. İki adam el sıkıştılar.

— Dönüşte Rio'ya uğrayın, dedi Amerikalı. Bolivya'dan çok farklıdır...

Asansöre bindiklerinde genç kızın gözleri yerdeydi. Ayacucho Sokağı'na kadar yanyana yürüdüler. Peru Bankası'nın karşısına geldiklerinde, Malko taksi durdurmak için elini kaldırdı. Lucrezia şaşkınlıkla ona baktı.

— Oteliniz iki sokak ötede, dedi.

Malko gülümseyerek kızın kolunu tuttu ve arabaya bindirdi.

— Florida mahallesi nerede?

— Kentin alt kesiminde, Colacoto yakınlarında. Niye sordunuz?

— Oraya gidiyoruz. San Miguel kilisesine.

*
* *

Gümüş işli büyük siyah tabut giriş koridorunun tam ortasındaydı. Etraf çelenk doluydu. Anlaşılan Klaus Heinkel'in hiç dostu yoktu. Kilisenin ilk dört sırası doluydu, o kadar. Gelenlerin hepsi Avrupalı tipinde ve yaşlıydı.

Genç Bolivyalı buraya geliş nedenleri hakkında hiçbir şey sormamıştı Malko'ya. Kentin lüks mahallesine gelmekten hoşnut gibiydi.

Klaus Heinkel'in ölü bulunduğu Florida mahallesi, Colacoto'nun yan tarafında, bir düzine blok apartmanın sıralandığı bir caddeydi. Evlerden sonra boş bir arazi başlıyordu.

Rahip birtakım dualar mırıldanarak elindeki okunmuş sudan alıp tabuta serpti. İnsan Klaus'un yediği haltları bilince, okunmuş suyun tabuta değer değmez buhar olmasını bekliyordu!

Malko Lucrezia'nın kulağına eğildi.

— Buradaki insanları tanıyor musunuz?

Genç kız dudaklarını hiç oynatmadan cevap verdi:

— Hepsi nazi. Şuradaki kızıl saçlının adı Sepp. Daiquiri'nin patronu. Klaus'un dostu olur. Diğerleri Otomobil Kulübü'nün üyeleri. Hepsi burada. Don Federico bile.

— Don Federico kim?

— Don Federico Sturm, tabutun yanında duran uzun boylu adam. Güney Amerika'daki nazilerin ünlülerinden. Eski bir SS albayı. Titicaca Gölü yakınlarında yaşar. Bolivya'da servet sahibi oldu, güç kazandı. Martin

Borman'ı şahsen tanıdığı ve onu sakladığı söylenir. Ama bu ülkede o kadar çok şey söylenir ki...

Lucrezia fısıltı halinde konuşurken Malko da çevreyi gözden geçiriyordu. Dikkatini Don Federico üzerinde yoğunlaştırdı. Üzerindeki üniforma gibi şık elbisesinin içinde dimdik duruyordu.

İzlendiğini hisseden Alman başını çevirdi ve Malko ile göz göze geldi. Bakışları buz gibiydi. Yine de, gözlenmekten rahatsız olduğunu farkına varmadan belli etti. Dudağı bir an titredi ve başını çevirdi.

Birden, Malko tuhaf bir şey hissetti. Bu insanlar gerçekte sevinç içindeydi!

Malko yeniden hepsini tek tek inceledi. Yüzlerinde birine bir oyun oynamanın huzuru var gibiydi. Kime oynanmıştı bu oyun? Tabut önlerindeydi. İçinde de bir ölü vardı. Oysa bu ölü, onlardan biriydi.

Jack Cambell'in tuhaf davranışını hatırladı. Onda da bir tuhafılık sezmişti. Klaus Heinkel'in ani ölümünde bir sır vardı. Malko'nun Bolivya'yı terketmeden önce çözmesi gereken bir sır!

Tören bitti. Malko Lucrezia'yı kolundan çekerek sokağa sürükledi. Kapının kenarında, acı çektiği belli olan ve bir şeyler mırıldanan ufak tefek bir adam gördü. Bunun Alman olmadığı kesindi. Ayrıca, içerdeki gruba da katılmamıştı. Lucrezia önünden geçerken gözleri genç kızın bacaklarına takıldı. Dışarı çıktıklarında, bahçede iriyarı bir Bolivyalıyla

karşılaştılar. Lucrezia ısıracaktı gibi dişlerini göstererek soğuk bir biçimde gülümsedi.

İki, üç adım sonra, Malko:

— Bu goril de kim? diye sordu.

Lucrezia yüzünü buruşturdu.

— Binbaşı Hugo Gomez. Siyasi polis şefi. Tam bir sadist ve katil. İşkence ettiklerinin çığlıkları duyulmasın diye şehrin göbeğinde, trafiğin en yoğun olduğu bölgede bir villa tuttu. Orada çalışır.

— Onu tanır mısınız?

Genç Bolivyalının dudaklarında haince bir gülümseme belirdi.

— Ben siyasi bakımdan karşıt görüşe sahibim. Bir keresinde tutuklandım ve bizzat Gomez tarafından sorgulandım. Herif ırzıma geçmeye kalktı.

Sesi titriyordu. Kesik kesik devam etti:

— Kendini damızlık erkek gibi görür. Eline geçirdiği küçük kızların ırzına geçer. Cuma günleri de Maracaibo'nun orospularıyla yatar. Duvarlara hükümet aleyhtarı sloganlar yazan bir gencin hayalarını elektrik telleriyle sığıttığını biliyorum...

Lucrezia'nın yüzündeki ifadeyi gören Malko konuyu değiştirdi.

— Peki, burada işi ne?

— Klaus Heinkel'i korurdu. La Paz'da kuş uça, Gomez'in haberi olur. Dilerim bir gün biri gebertir onu.

Genç kız Malko'ya döndü.

— Şimdi otelinize gidip zarfı alalım mı?

Malko tereddüt etti. Gözlerini genç kızın

gözlerine dikerek:

— Otelime gitmiyoruz, dedi. Sizden bir hizmet rica edeceğim.

— Ne gibi?

— Klaus Heinkel'in ölümünde bir gariplik seziyorum. Bunun ne olduğunu bulmaya çalışacağım...

Genç Bolivyalı Malko'nun şaka edip etmediğini anlamak istercesine gözlerini yüzüne dikti. Sonra, bakışları yumuşadı ve gülümsedi.

— Eğer bu şu namussuz Gomez'i dara sokacaksa varım. Ne istiyorsun?

Genç kızın aniden senli benli konuşması Malko'yu şaşırttı. Şaşkınlığını Bolivyalı da farketmişti.

— Eğer dost olacaksak sana "sen" diye hitap etmeliyim. Ben bütün sevdiklerime "sen" derim. Sen de bana aynı şekilde hitap edebilirsin.

— Jack Cambell buna bozulmasın. Yerinden olabilirsin.

Kız başını salladı.

— Yerimden olmak mı? Olsam ne olacak? Ayda bin üç yüz pezo kazanıyorum. Bu da ancak sigara param. Bu işi sıkıntıdan kurtulmak için üstlendim. Jack Cambell'in canı cehenneme! Bir gün beni öpmeye kalktı, midem bulandı...

Malko gülümsedi. Genç kız her şeyi dobra dobra anlatıyordu.

— Bana yardımcı olman seni tehlikeye atabilir, dedi Malko.

Lucrezia ihtiras dolu bakışlarını ona çevirdi.

— Benim erkeğim olacaksın sen... Beni korursun. Haydi gidelim.

Yavaş yavaş diğer Almanlar da kiliseyi terk ediyordu. Lucrezia'nın Don Federico diye gösterdiği adam Malko'yu kaçamak bir bakışla süzdü.

Malko aldırmadan genç kızı sürükledi.

Aklı Jack Cambell'deydi. Amerikalı sekreterinin ve belgelerin gelmediğini görünce küplere binecekti!

IV. BÖLÜM

Malko iğrenç koku karşısında geriledi. Presencia'nın yazışları bürosuna çıkan merdivenin her basamağına sanki sarhoşlar küsmüştü.

La Paz'ın en büyük günlük gazetesi bu rezil binadaydı. Büro ikinci kattaydı. Lucrezia burnunu tıkadı ve merdivene atıldı.

Gazetenin kapısı açıldı. Kapıcı ters bir ifadeyle ne aradıklarını sordu.

— Esteban Barriga ile görüşecektim.

Kapıcı yan taraftaki yarı açık kapıyı işaret etti.

— Orada.

Malko Lucrezia ile içeriye girdi. Ufak tefek bir adam döküntü bir masanın arkasına oturmuş, daktilo yazıyordu. Ağzındaki- siga-

ranın leş gibi bir kokusu vardı.

Malko adamın sakallı suratını, sevimsiz ifadesini inceledi.

— Senyor Barriga mı? diye sordu kibarca.

Gazeteci başını kaldırıp ürkmüş bir baykuş gibi gözlerini kırıştırdı. Öfkeli bir okurun kendisine Presencia'nın bir nüshasını yedirdiğinden bu yana yabancılardan korkar olmuştu.

— Evet.

— Ben Amerikalı bir gazeteciyim. Klaus Heinkel üzerine bir yazı yazacaktım... Şu intihar eden nazi hani...

Esteban sanki hiçbir şey anlamamış gibi başını salladı. Ama:

— Evet, benden ne istiyorsunuz? dedi.

Malko gülümsedi. Masanın üzerine yirmi dolar bıraktı.

— Sanırım, onu görmüşsünüz. Biraz bilgi verir miydiniz?

Gazeteci hemen doğruldu.

— Si.. si.. Onu gördüğümde ölmüştü...

— Göğsünden mi vurulmuştu?

— Si, si..

— Cesedi binanın birinci katında mıydı?

— Si, si...

Barriga neşelenmişe benziyordu.

— Geriye bir şey bırakmış mı?

— Si, si... Bir mektup.

— Onu görür görmez tanıdınız, değil mi?

— Elbette. Hemen tanıdım.

Malko birkaç saniye sustu. Bolivyalı gazeteci alnında biriken teri sildi. Malko

gözlerinin içine bakarak:

— Peki Klaus Heinkel'in kafasına bir kurşun sıkarak öldüğünü, cesedinin holde bulunduğunu ve cesedin o olduğunu doktorun belirlediğini ne maksatla yazdınız?

Esteban şaşırды. Gözlerini kırıştırdı. Dudakları kımıldıyor, . ama ses çıkmıyordu. Korkmuş bir ifadeyle Malko ile Lucrezia'yı izliyordu.

— Kim... Kimsiniz siz? diye sordu.

Malko cevap vermedi. Masanın üzerine eğildi ve Bolivyalıyı yakasından çekerek kendine yaklaştırdı.

— Bana gerçeği söyleyin!

Tartışma yan odalardan gelen daktilo sesleriyle örtülüyordu. Bolivyalı bir solukta:

— Ben... Ben cesedi görmedim, dedi. Oraya gittiğimde ceset tabuttaydı. Nasıl öldüğünü oradakilerden dinledim.

— Kimden?

— Binb...

Esteban sustu birden. Bakışları Malko'nun arkasında bir yere takılı kalmıştı. Malko döndü. Kapıda konuşmayı dinleyen iriyarı biri vardı.

Esteban silkinerek yakasını kurtardı.

— Özür dilerim bayım, ama yapacak işlerim var.

Yerinden fırlayıp tavşan gibi koridorda kayboldu. Yirmi doları bile masanın üzerinde bırakmıştı. Malko ısrarın yersiz olduğunu anladı. Lucrezia'ya işaret ederek binadan çıktılar.

Klaus Heinkel'in ölümü çevresindeki esrar perdesi kalınlaşıyordu.

— Niye ona bu sorulan sordun? dedi genç kız.

Malko cevap verecek zaman bulamadı. Arkalarında bir gürültü oldu. Malko döndü. Esteban koşarak geliyordu. Malko'nun yanında durdu.

— Bu konuda hiç konuşmamak gerek, dedi korkuyla. Hiçbir şey konuşulmamalı.

Korkudan terliyordu.

— Hangi konuda konuşulmamalı? dedi Malko.

Bolivyalı sesini iyice alçalttı.

— Size anlattıklarımı... Senyor Heinkel'i görmediğimi kimseye söylememelisiniz... Lütfen...

Malko anlamamış gibi davrandı.

— Söylesem ne çıkar? Bunun ne önemi var? Ceset onun değil miydi?

— Elbette onundu, dedi gazeteci. Anamın başı üzerine yemin ederim.

— Öyleyse her şey yolunda sayılır. Hoşça kalın!

Malko döndü ve yürümeye başladı.

Gazeteci hâlâ arkasından bağıriyordu.

—Oydu...Bay Klaus Heinkel'in ta kendisiydi...

*

**

Malko Lucrezia'nın koluna girerek yürüdü.

Simon Bolivar'ın heykeli önünden geçtiler. S AS içinin daraldığını hissediyordu. Bolivyalı gazeteci neden o kadar korkmuştu?

Bir taksiye atladılar. Lucrezia koltuğa oturur oturmaz dizini Malko'ya dayadı. Jack Cambell'in varlığını unutmuş gibiydi. Malko bu kızdan hoşlandığını hissetti, ama şu an için yapacak başka işler vardı.

— Bize kim yardım edebilir?

— Belki Josepha... O kadın her şeyi bilir.

— Kim bu Josepha?

— Fal bakan zengin bir yerli. Biraz ötede, San Francisco kilisesinin civarında oturur. Her şeyden haberi vardır. Ona danışmadıkça kimse ihtilal yapmaz.

Demek, Bolivya'da başvurulacak ciddi bir kurumdu bu kadın!

Taksiden inip yürüyerek sütunlarla çevrili büyük bin binanın önünden geçtiler: Burası Comibol'un * merkezidi.

— Bütün ihtilaller burda başlar, diye açıkladı Lucrezia, La Paz'da en çok para bulunan yer burasıdır. Comibol, bütün hükümetlerin "mamadera"* sidir.

Camacho Caddesi'nin köşesinde, tam karsılarında üniversite bulunuyordu.

Lucrezia gülerek:

— Gücünü boşu boşuna harcama, dedi.

San Francisco kilisesinin bulunduğu bölge, hırsızlarla karaborsanın hayat bulduğu mintıkaydı.

(*) Bolivya Maden Kurumu

(*) Biberon

Buradaki mağazalarda La Paz'da normal olarak bulunmayan her şey vardı. Malko kaldırım kenarında müşterisini traş eden bir berber gördü.

Bu sırada Lucrezia onu küçük bir dükkâna soktu.

*

**

Josepha, kelaynak türünün son örneğini bulmuş doğabilimci gibi Malko'yu süzüyordu. Çipil siyah gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Dükkânın loş bir köşesine sinmiş gibi oturmuştu. Çevresi, turistleri etkilemeye yarayan putlar, küçük heykelcikler ve garip toz kaplar ıyla doluydu.

Lucrezia, Malko'nun anlamadığı bir dilde konuşmaya başladı. Malko genç kızı kolundan çekerek:

— Ona Klaus Heinkel hakkında ne bildiğini sor, dedi.

Genç kız söyleneni tercüme etti. Josepha'nın cevabını dinleyen Lucrezia bir kahkaha atarak kızardı.

—Gebereceği belliydi, çünkü çok güzel bir kadın bulmuştu, diyor... Kadın başkasının kansiymiş...

— Kimin?

— Bir sanayicinin. Kadının adı Monica İzquierdo. Alman için kocasını terketmiş.

Klaus Heinkel öldüğüne göre, kadının döneceği yer kocasının eviydi...

— Adam nerede oturuyor? diye sordu.

Lucrezia hemen tercüme etti:

— Florida'da. Arequipa Caddesi'nde Tenis Kulübü'nün karşısındaki beyaz villada yaşıyor-muş.

— Almanın gerçekten intihar ettiğine inanıyor mu?

— Söylenenlere inanıyormuş. Neden intihar etmemiş olsun?

Malko villanın adresini hemen hafızasına kaydetti. Josepha iri memelerinin arasından bir sigara çıkarıp yaktı.

Sonra Malko'ya bakarak bir şeyler geveledi. Genç kız tercüme etti.

— Elindeki sigarayla fala bakıyor. Tehlike-deymişsin. Çünkü kül beyaz değilmiş...

Malko teşekkür ederek genç kızı dükkândan çıkardı. Birlikte yokuş aşağı indiler.

— Şu İzquierdo'ların villasına gidelim, dedi Avusturyalı. Sonra da seni akşam yemeğine davet edeceğim.

— Eve uğramam gerek. Babam kalp hastasıdır. Meraklanmasını istemem. Sen oteline dön. İstersen bir saat sonra otelinin tam karşısındaki Cafe La Paz'da buluşuruz. Bütün ihtilaller orada hazırlanır.

Lucrezia üniversitenin önünde Malko'dan ayrıldı ve eski kente giden sokaklardan birine saptı.

*

**

Malko resepsiyondan anahtarını almak üzereyken, arkasında yükselen kalın sesle irkildi.

— Ne cehenneme kayboldunuz?

Döndü ve Jack Cambell ile burun buruna geldi. Amerikalı öfkeden mosmor olmuştu.

Malko saf bir ifade takınarak gülümsedi.

— Klaus Heinkel'in cenaze törenine giderek son vazifemi yaptım, dedi.

Amerikalı bu sözün ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak tereddüt etti. Malko'nun ciddiyetini görünce de:

— Peki, ne işiniz vardı orada? diye sordu.

Malko mesafeli bir soğuklukla bakıyordu ona. CIA şefinin öfkesi ona biraz yapay gelmişti.

— Bu ülkede Klaus Heinkel adlı biri için bulunuyorum. Ayrıca, işimin sorumluluğunun bilincindeyim.

— Ama o öldü, dedi Amerikalı. Cesedini gördüler.

Jack Cambell öyle bir bağırmişti ki, çevrelerindeki dönüp baktılar.

— Ben bundan pek emin değilim, dedi Malko.

— Siz çıldırmışsınız! diye gürledi Amerikalı. Size o herif öldü diyorum. Öldü ve bu hikâye de kapandı.

— Cesedini gördünüz mü? dedi Malko soğukkanlı bir biçimde.

— Presencia'yı okumadınız mı?

— Okudum, ama o yazıyı yazan gazeteci de cesedi görmemiş... Onunla konuştum. Klaus

Heinkel'in ölmüş olmasını niye istiyorsunuz bu kadar?

Jack biraz afalladı. Gözlerinde yine donuk bir ifade belirmişti. Sakin bir sesle:

— O herifin ölmüş ya da ölmemiş olması beni hiç ilgilendirmiyor, dedi. Ama siz hayalet masallarına inanıyorsanız, onu bilemem... Bana göre o ölmüştür ve raporumu da bu inanca göre düzenleyeceğim... (Birden, kaşlarını çattı.) Yoksa sizi oraya o Lucrezia orospusu mu götürdü?

— Daha doğrusu ben onu götürdüm.

— Ona söyleyin, büroya gelme zahmetine katlanmasın. Hesabını kesip çekini yollarım.

Malko'ya hoşça kal demeden döndü ve yürüdü.

Malko Amerikalıyı neresinden yaralamış olabileceğini düşündü. Lucrezia onun yüzünden işinden olmuştu. •

*

Hani "vur dedik, öldürdü" sözü vardır ya, işte La Paz'da mini etek anlayışı için en uygun deyim buydu! Lucrezia'nın üzerindeki siyah elbise, baldırlarının dörtte üçünü ortaya koyuyordu. Saçlarını omuzlarına dökmüştü. Makyajla yirmi beş yaşlarında görünüyordu.

Malko genç kızın oturduğu masaya ilerleyerek önünde eğildi.

— Harikasın!

' Genç Bolivyalı güldü.

— Diğer erkekler de beni harika buluyor. Şuradaki üç kişiye bak. Gözlerini bacaklarımdan ayırmıyorlar... Bolivyalı olsaydın bu hareketlerinden dolayı onları ölümle tehdit ederdim. Başka türlü belalı erkek sınıfına giremezsin burada...

— Burada belalı erkek olmak çok mu önemli?

— Yanımdaki erkek başkalarının bana bakmasına göz yumarsa onu terkederim. Eğer bir başkasıyla yatmama ses çıkarmazsa da onu öldürürüm.

Bolivya'da sosyal ilişkiler son derece yalınlaştırılmıştı!

Malko gözlerini genç kızın baldırlarına çevirdi, bir süre seyrettikten sonra içinden "bunun da zamanı gelecek" diye geçirdi.

— Şu senyor İzquierdo'yu ziyarete gidelim mi?

Genç kız çantasını aldı. Sonra, sanki yeni ihtilaller çıkartmaya niyetliymiş gibi kalçalarını tahrik edici biçimde çalkalayarak yürüdü.

*

**

Malko villanın bahçe kapısını açan 1.55 m boyundaki meleze baktı.

— Senyor İzquierdo ile görüşmek istiyordum, dedi.

— Benim.

Malko'nun arkasında duran Lucrezia'ya aç

aç baktı, sonra kendini toparladı.

— Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?

Malko cenaze töreninin yapıldığı kilisede, — kapı yanında farketdiği ufak tefek adamı hemen tanıdı.

— Sizinle konuşmak istiyordum.

Adam birden korkar gibi oldu. Bahçenin dip tarafındaki villa, ışık yanan iki pencere dışında koyu bir karanlığa gömülmüştü. Adamın bu karanlıkta gelip kapıyı bizzat açması biraz tuhaftı.

— Hangi konuda?

— Karınız hakkında.

— Defolun.

Adam tüm gücünü harcayarak Öfkeyle bahçe kapısını kapamaya çalıştı. Aynı anda Lucrezia devreye girdi. Aimara lehçesinde hızlı hızlı bir şeyler söylemeye başladı. Pedro İzquierdo yavaş yavaş kapıyı itmekten vazgeçti. Yüzü asıktı. Buna rağmen, yana çekilerek geçmelerine izin verdi. Gözleri kıpkırmızı, bakışları donuktu. Elleri titriyordu.

Bahçeyi katedip salona girdiler. Geniş kanepeler, gümüş takımlar altında kaybolmuş alçak masalar, kuyruklu piyano ve duvarları kaplayan modern tablolarla gösterişli bir yerdi burası.

Adam kendini bir koltuğa attıktan sonra, üstü içki şişeleriyle dolu masayı işaret etti.

— İçebilirsiniz.

Malko viski, Lucrezia Coca Cola aldı. Avusturyalı bu arada piyanonun üstünde duran fotoğrafa bir göz attı: Uzun boylu,

esmer tenli çok güzel bir kadındı bu. Yanında duran Pedro ise cüceden farksızdı.

— Karınız mı? dedi Malko.

Adamın gözlerinde bir gurur ışığı parladı.

— Evet, senyor. Monica.

— Bu gece burada yok mu?

Yerli adam sefil bir tavırla Lucrezia'ya baktı.

— Beni ter ketti.

Sonra döndü, yan taraftaki şarap şişesinden bir kadeh doldurup bir dikişte içti.

— Klaus Heinkel öldüğü halde karınız eve dönmedi mi? diye sordu Malko.

Pedro İzquierdo akrep sokmuş gibi yerinden fırladı. Aimara dilinde bir şeyler söyledi. Çince de söylese, küfrettiği belliydi. Sonra sakinleşti ve yine aynı dilde konuşmaya devam etti.

Lucrezia hemen tercüme etti:

— O Almanın öldüğüne ancak hayaları bu duvara asıldığı zaman inanmış. Onun fikrinde Alman hâlâ sağ. Yoksa, karısı geri dönermiş.

Adam sanki karısının rezilliğinden Malko sorumluymuş gibi öfkeyle onu süzüyordu.

— Niye kiliseye geldiniz? dedi Malko.

— Karımı görmeyi umuyordum. Onu görüp kendisini affettiğimi söyleyecektim. Eğer o Alman gerçekten ölseydi, o da kilisede olurdu.

Birden bir gıcırta oldu. Adam ok gibi yerinden fırlayarak bahçe kapısını açmaya gitti. Onları bahçe kapısında karşılaşmasının

nedeni anlaşılıyordu. Pedro birini bekliyordu.

Ya bu beklediği sadakatsiz karıysa? Malko gözlerini kapağıya dikti.

Aynı anda içeri şaşırtıcı güzellikte bir dişi girdi. Aşırı makyajlıydı. Üzerinde daracık ve kısacık bir elbise vardı. Göğüsleri neredeyse kumaşı parçalayıp dışarı fırlayacaktı.

Malko ile Lucrezia'ya şöyle bir baktı, sonra Malko'nun tam karşısındaki koltuğa oturarak bacak bacak üstüne attı. Bir sigara yaktı ve gözlerini Avusturyalıya dikti. Pedro titrek bir sesle:

— Bu Carmen, dedi. Arada bir bana arkadaşlık etmeye gelir.

Carmen Aimara dilinde bir şeyler söyledi. İzquierdo başını salladı, Lucrezia da güldü.

Genç kız Malko'ya dönerek Carmen'in sözlerini çevirdi:

— Bu striptiz yapan küçük bir orospu. Henüz on dört yaşında. Pedro İzquierdo ile birkaç kez beraber olmuş, ama buraya ilk kez geliyormuş. Burada fazladan bir erkek bulduğu için fazla para istiyor...

Carmen kendisine içki almak için kalkınca, Malko bundan yararlanıp Pedro'nun yanına oturdu.

— Karınızla beraber olan adamı arıyorum, dedi Malko. Yani, Klaus Heinkel'i. Onu bulmama yardım ederseniz, söz veriyorum karınız eve döner. Çünkü o adamı tutuklattıracağım. Buna yetkim ve gücüm var.

Bolivyalı papayla karşılaşmış gibi sevindi.

— Sahi mi?

— Evet. Eğer hayattaysa saklandığı yer hakkında herhangi bir fikriniz var mı?

Bolivyalı başını salladı.

— Evet. Cezalandıracağınıza söz verirseniz onu bulurum.

— Söz veriyorum.

Don İzquierdo Malko'nun elini tutup hararetle sıktı.

— O pis bir heriftir. Kendisine para verdim, evimi açtım. Güvendim... Yarın saat birde Daiquiri adlı lokantaya gelin. Öğrenebildiklerimi aktarırım.

Malko kalktı. Bolivyalıya acıyordu.

Carmen ayakkabılarını çıkarmıştı bile. Özel striptizine başlamak için yabancıların gitmesini bekliyordu.

Malko ile Lucrezia izin isteyip kendilerini La Paz'ın yıldızlı gecesine attılar.

Hava serindi. Uzaklardan köpek havlamaları geliyordu.

— Niye Klaus Heinkel'i bulmak istiyorsun? diye sordu genç kız. Buraya sadece onun dosyasını getirdiğini sanıyordum. Bay Campbell'in bana söylediği buydu.

Malko cevap vermedi. Bu saçma işe neden atıldığını kendi de bilmiyordu. Aklına kendisini havaalanında bulan Amerikalının sözleri geldi. Onu "CIA'nın güvendiği adam" olarak görüyordu.

Böyle görünmenin de bir sorumluluğu olmalıydı.

Genç kıza döndü, gülümsedi.

— Ben ıslah olmaz bir romantiğim.

Genç kız taksi durdurmak için elini kaldırdı.

Şimdi Malko'ya bambaşka gözlerle bakıyordu.

— Bazı romantik erkekler de Bolivyalı belalılar kadar işe yarar, dedi.

V. BÖLÜM

İki adam bürodan içeri girdiler ve kapıyı kapadılar.

Esteban Barriga başını önündeki yazıdan kaldırdığında geç kalmıştı. Adamlar bütün çıkış yollarını kesmişlerdi.

Üzerlerindeki siyah takım, zayıf yüzleri ve yağlı saçlarıyla ikiz kardeş gibiydiler.

Gazeteci adamların kendisine doğru yaklaştıklarını görünce müthiş bir korkuya kapıldı. Sarı kravatlı olanı iyice sokularak:

— Sen dilini tutmasını bilmeyen küçük bir sersemsin, dedi.

Yavaşça masanın etrafından dolaştı. Esteban kalkmak için bir hareket yaptıysa da diğeri hemen üstüne çullandı. Bir eliyle ceketinin yakasını yakaladı diğeri elinin ayasıyla da

burnunun üzerine bastırdı.

Esteban kırılan burnunun çıkardığı sesle irkilerek acı içinde yana devrildi.

Fakat ölüm korkusu acısını bastırıyordu. Bu odadan kolay kolay çıkamayacağını, bir süre sonra öleceğini hissediyordu. Bağırarak için ağzını açtı, ama kendi kanıyla tıkanı.

Adamlardan diğeri cebinden bir kama çıkardı.

Esteban kendini kollamaya fırsat bulamadan çelik göğsüne girdi.

Bir daha... Bir daha... Bir daha...

**

Her darbeye Esteban acıyla inliyordu. Vücuduna girip çıkan kama onu hipnotize etmiş gibiydi. Bağırılmıyordu bile.

Gücünü kaybederek koltuğunun arkasına bir köşeye yığıldı.

Bıçağı saplayan silahını cebine koydu, sonra daktilo makinesini alarak olanca gücüyle gazetecinin kafasına indirdi.

İki adam geldikleri gibi yine sessizce bürodan çıktılar, kapıyı kapadılar ve uyuklayan kapıcının önünden geçip sokağa fırladılar.

*

**

Malko sonunda semer gibi sert bifeği yemekten vazgeçti.

Yemeğe geldikleri "21" adlı kulüp loştan

da öte, kapkaranlıktı. Malko yanında oturan Lucrezia'yı bile zor seçiyordu. Sağda, solda karanlıktan faydalanan çiftlerin neler becerdiği kulaklarına gelen seslerden belliydi.

Malko biraz daha genç kıza sokuldu.

— Bu İzquierdo gibi herif nasıl oluyor da öyle güzel bir kadınla evleniyor? diye sordu.

Lucrezia bir kahkaha attı.

— Sebebi basit: Kalay madeni. Adamın bir sürü kalay madeni vardı. Büyüklerini devlet millileştirdi. Küçükleri de ona kaldı. Monica'yi satın aldı. Kadının eski kocası albaydı. Bir darbede kurşuna dizildi. Monica o zamanlar yirmi iki yaşındaydı. Ya orospu olacaktı, ya da Pedro'nun karısı... Fakat, kadın çıldırmak üzereydi...

— Çıldırmak üzere mi?Neden?

Lucrezia güldü.

— Senyor İzquierdo'nun erkekliği biraz zayıf. Monica arkadaşlarına kocasının sadece kendisine sürtünmekle yetindiğini anlatırdı. Sonra, İzquierdo eve Klaus'u aldı. Alman aylardır bir kinin çiftliğinde çalışmıştı ve bu süre içinde kadın yüzü görmemişti. Kadın diye deliren biri karşısında, Monica fazla dayanmadı.

Mako'nun eli yanlışlıkla genç kızın göğsüne değdi. Lucrezia hemen irkildi.

— Sevdiğim ilk erkekle de böyle olurdu, dedi. Bana dokundu mu elektrik çarpmışa dönerdim.

Malko yavaş yavaş Bolivya şarabının etkisini hissetmeye başlamıştı. Genç kıızı

elinden tutup dansa kaldırdı. Birbirlerine sarılarak vücutlarını yasladılar. Genç kız bir an Malko'yu öptü. Genç adam kanının kaynadığını farkettiler.

Ortalık öyle karanlıktı ki, pistte sevişmeye kalksalar kimsenin ruhu duymazdı...

Bir süre birbirlerine yapışmış durumda dans ettiler. Müzik hızlandığında Malko genç kıızı masaya götürdü. Lucrezia'yı öpmemişti bile, ama buna rağmen, onunla sevişmiş gibi hissediyordu kendisini. İşte, ateş gibi kadın dedikleri Lucrezia tipi kadınlar olmalıydı.

Elini genç kızın çıplak kalçasına koydu. Lucrezia hemen biraz daha sokuldu. Aynı anda da genç kızın parmakları altında kasıldığını farkettiler. Başını kaldırdı. Adamın biri elinde bir mum masaların arasında dolaşarak çiftleri kontrol ediyordu.

— Bu da ne? dedi Malko.

Lucrezia suratını buruşturdu.

— Kontrol yapan siyasi polislerden biri, dedi.

Malko güldü.

— Benimle görülmekten korkmuyorsun ya?

— Korkmuyorum. Ben özgür bir kadınıym. Bir zamanlar İsviçreli bir nişanlım vardı. Arjantin'e gitti ve bir daha da görünmedi.

Malko Klaus Hemkel'i düşündü birden. Acaba o da bir daha hiç görünmeyecek miydi? Araştırmasını kiskanç bir kocaya dayaması belki de hataydı. Klaus ölmüş bile olsa,

Monica'nın İzquierdo'ya geri dönmesi şaşırtıcı olurdu.

Öyle bir kadın o herifle yatacağına bir lamayla yaşardı, daha iyi...

Birden, Lucrezia'yı arzuladığını farkettiler.

— Haydi, gidelim, dedi.

Genç kız nereye gideceklerini sormadan ayağa kalktı. Malko garsona bir avuç pezo bırakıp genç kıızı sürükledi.

Ortiz Caddesi bomboştu. Lucrezia'ya sarılarak genç kıızı kendine çekti. Uzun ve ateşli bir şekilde öpüştiler.

— Seni istiyorum, dedi Malko.

— Ben de, dedi Lucrezia.

Elele yürümeye başladılar.

Simon Bolivar'ın heykeli ay ışığında parılıyordu.

Birden, arkalarında bir gürültü oldu. Yanlarından şakalaşıp gülen üç genç geçti. Gençlerden biri Lucrezia'ya bir omuz attı. Genç kıızı düşmekten son anda kurtuldu ve Malko'nun anlayamadığı bir küfür savurdu.

Üç genç hemen durdular ve döndüler.

Lucrezia'ya omuz atan ağır adımlarla yaklaştı. Malko ifadesiz gözlerle bakan vahşi suratlı bir yerli farkettiler.

Lucrezia'nın tam karşısında duran adam bir şeyler söyledi ve genç kıızı müthiş bir tokat attı.

Aynı anda, Malko'nun yumruğu da adamın suratında patladı. Adam darbenin etkisiyle gerilerken diğerleri atıldılar.

Lucrezia'yı tokatlayan elini çizmesine

atarak bir bıçak çıkardı. Bıçağı öne uzatarak Malko'ya yaklaşmaya başladı.

Lucrezia bir çığlık attı.

Diğer iki serseri genç kıızın üzerine atıldı. Biri kollarını arkaya kıvrıp onu hareketsiz kılarken diğeri de kahkahalar atarak göğüslerini mıncıklamaya başladı.

Tüm kasları gerilmiş olan Malko bir adım yana kaçtı. Aynı anda, bıçak on santim kadar ötesinden geçti. Tabancası oteldeydi. Lucrezia dişini bir kaplan gibi mücadele ediyordu. Bu arada İngilizce olarak Malko'ya bağırdı:

— Kaç, kurtul buradan... Kaç... Seni öldürmek istiyorlar.

Malko bir an tereddüt etti. Lucrezia'yı bu serserilerin eline bırakması imkânsızdı. Kıızın göğüslerini mıncıklayan serseri döndü ve bıçağını çekerek Malko'nun üzerine geldi.

İki silah arasında kalan S AS geriledi. Sırtı bir duvara yaslanınca durdu.

Önlerinden bir taksi geçti, ama durmadı.

Birden bir şeyin farkına vardı. Bu rasgele bir kavga değildi. Adamların sarhoş görünmeye çalışmalarına rağmen, alkollü olmadıkları belliydi. Bunlar profesyonel katillerdi.

Malko üzerine gelen bıçaktan yine son anda sıyrıldı. Kama gömleğinin kolunu yırttı. Adamlar tam bir metre önünde idiler ve son hamleyi yapmaya hazırlanıyorlardı.

— Kaç! diye bağırdı Lucrezia.

Malko ani bir tekmeye hasımlarından birini uzaklaştırdı.

Seçim şanssızdı. Bir anda ceketini çıkardı

ve sol koluna sardı. Bunu Teksas'taki San Antonio Casusluk Okulu'nda öğrenmişti. Kolunu ileri uzatarak bir hamle yaptı. Bıçak ceketin bir köşesini yırttı ve adamın dengesi bozuldu. Malko bir omuz atarak Lucrezia'nın yanına geldi.

Lucrezia ile uğraşan adam onu bırakıp Malko'nun bacaklarına daldı.

SAS kurtulmaya çabaladı, ama yüksek irtifa nedeniyle kendini güçsüz hissediyordu.

Tam o sırada genç kız yardımına geldi. Vahşi bir hayvan gibi atılarak adamın saçlarına yapıştı ve çekmeye başladı. Adam Lucrezia'nın midesine bir dirsek çıkardı. Kız savrulurken kaldırımın altına ikibüklüm kaldı.

Artık Malko'nun sonu gelmişti. Adamlardan ikisi işini bitirmek üzere üstüne geliyorlardı.

Lucrezia var gücüyle bağırarak yardım istedi. Aynı anda, yirmi metre ötedeki Maracaibo adlı gece kulübünün kapısı açıldı ve dışarı kalabalık bir grup çıktı. Malko aralarında bir üniforma farkettiler.

Kız tekrar bağırıyordu. Kalabalıktan kopan iki kişi onlara doğru koşmaya başladı. Bunlardan biri polisti.

Katillerden biri bir emir verdi. Adamlar hemen döndüler ve Malko'yu bırakarak kaçmaya başladılar.

Malko hemen doğruldu ve kaldırımın altına soluk almaya çalışan genç kızın yanına koştu.

— Yaralı mısın?

— Hayır. Yalnız, kusmak istiyorum.

Polis katillerin peşine düşmüş, kalabalık da ikisinin çevresinde toplanmıştı.

Malko bir an önce otele dönüp dinlenmek istiyordu. Lucrezia'ya olan cinsel isteği bir anda yok olup gitmişti. Kızın koluna girip kalabalıktan uzaklaştırdı.

— Dönelim artık.

Camacho Caddesi'ne kadar yürüdüler. Kent sessiz ve bomboştu. Otelin önüne geldiklerinde genç kız durdu.

— Beni eve bırakmana gerek yok, dedi Malko'ya. Bu rasgele bir saldırı değildi. Seni öldürmek istediler. Bunlar Miraflore mahallesinin deri ceketlileridir. Beş kuruş için analarını bile öldürürler. Sen odana dön. Benim için tasalanma. Ben tehlikede değilim. Yarın görüşürüz.

Malko'yu öptü ve uzaklaştı. Avusturyalı bir süre arkasından baktı. 3u gece o uzun bacakları yalnız bırakmakla hata mı etmişti? Gecenin böyle biteceğini kim tahmin edebilirdi?

Kimdi bu katiller?

VI. BOLUM

Malko iç cebindeki zarfı yokladı. Dün geceki saldırıdan sonra Klaus Heinkel'in parmak izlerini otelde bırakamazdı. Saldırının bir anlamı daha vardı: Bolivya'ya boş yere gelmediği ortaya çıkmıştı.

Bu kez tabancasını yanına almış, namluya da bir kurşun sürmüştü. Saatine baktı: Bir buçuk.

Pedro Izquierdo geç kalmıştı.

Bolivyalıyı beklemekte olduğu Daiquiri'nin salonu sigara dumanı içindeydi. Buna karışan et kokulan havayı çekilmez kılıyordu. Müşterilerin çoğu Almanı.

Yan masada oturan aşırı makyajlı bir grup genç kız sürekli Malko'yu süzüyordu.

Buralarda sarışın erkekler aşırı ilgi görüyor

olmalıydı.

Senyor Izquierdo'nun gecikmesi tuhaftı. Lucrezia geceki saldırının yorgunluğunu ve korkusunu atmak için evinde dinleniyordu.

Malko ABD elçiliğine telefon ederek "Şirkefe bir telgraf çektirmiş ve Bolivya'da bir süre kalacağını bildirmişti.

Ayrıntı vermemişti.

Nihayet Pedro Izquierdo görüldü. Masaya gelip Malko'nun karşısına oturdu.

— Henüz bir şey öğrenemedim. Yarın buluşalım.

— Neden bana burada randevu verdiniz? Her yer Alman dolu.

Bolivyalı sırttı.

— Klaus karımla burada buluşurdu. Bir gün onları elele yakaladım. Adamın bürosu tam karşımızda 1616 numaradaydı.

Malko başını çevirip vitrinden karşı tarafa baktı. La Paz'daki ender güzel binalardan biriydi. Onbirind katında da bir lokanta vardı: Las Vegas.

Pedro fısıldayarak devam etti:

— Yarın üçte Motel Turist'te buluşalım. Presbytero Medina Caddesi'ndedir. Klaus'un nerede-gizlendiğini öğreneceğim.

Kalktı ve kapıdan çıkıp gitti.

Malko da ardından çıktı ve kapıdan bir taksi çevirdi.

— Alman mezarlığına çek!

Klaus Heinkel'in tabutunu gözleriyle görmek istiyordu.

*
**

— İnsanın genç yaşta ölmesi ne kötü! diye yakındı bekçi. Hem de bunca dostu varken.

Klaus'un mezarı çelenkler altında kaybolmuştu. Mezarın başındaki mermer haçta siyah bir yazı vardı:

"KLAUS MULLER, HUZUR İÇİNDE YAT"

Malko yaşlı bekçiye döndü.

— Onu tanır mıydınız? dedi Malko.

Adam başını salladı.

Hayır. Ben kimseyi tanımam zaten... Bunlar bana göre genç kuşaktan.

— Tabutu gördünüz mü?

Adam bir kahkaha attı.

— Elbette. Gümüş kulplu güzel bir tabuttu. Öldüğümde ben de böyle bir tabutum olsun isterdim...

Malko mezarlık çıkışına geldi.

Yaşlı bekçi elinde bir demek çiçekle yaklaştı.

— Çiçek satın almak istemez misiniz? On pezo. Bunları ben yetiştiriyorum.

Malko para verip çiçeği aldı. Mezarlık çıkışında büyükçe bir anıt vardı. Üzerindeki yazıyı okudu:

UNSERE GEFALLEN 1939—1945*

Dünyanın bir ucundaki bu mezarlıkta beklenmedik bir şeydi bu.

*
**

Küçük gazete satıcısı elindeki Ultima Hora'yı Malko'nun burnuna sokmuştu. SAS mecburen aldı.

Copacabana'nın terasına oturmuş bira içiyordu. Lucreziaile burada buluşacaktı.

Vakit geçirmek için gazeteyi açtı ve karşılaştığı isimle şaşırıldı: Esteban Barriga.

Hızla yazıyı okudu. Gazeteci gece yarısı kendini pencere pervazına asarak intihar etmişti. Arkadaşları Esteban'ın son zamanlarda bunalım geçirdiğini söylüyordu. Adamın Malko'nun ziyaretinden sonra intihar etmesi tuhaftı.

Gazeteyi katlarken Lucrezia'nın sesini duydu.

— Nasılım?

Döndü. Genç Bolivyalı dilber simsiyah giyinmişti. Üzerinde uzun etek ve çizmeler vardı. Bir tek altında bir at eksikti.

Malko'nun ifadesini farkedince meraklandı.

— Ne oldu?

Malko gazeteyi uzattı.

Lucrezia hemen sapsarı kesildi.

— Onu öldürdüler mi?

Malko da böyle düşünüyordu. Adamın korkudan yemyeşil olan yüzünü hatırladı. Esteban tek kelime etmemiş, ama yine de öldürülmüştü.

Birileri son uykusuna yatan KlausHeinkel

(*) 1939-1945'de ölenlerin anısına

in hiçbir şekilde rahatsız edilmesini istemiyordu.

Tabii, gerçekten son uykusuna yatmışsa!

*
**

And dağlarının ortasında gerçek bir Baviera tavernası bulmak çok şaşırtıcıydı.

Yer altındaki geniş salonun duvarlarında Almanca ve İspanyolca yazılar vardı.

La Paz'daki en iyi Alman yemekleri ve en iyi Arjantin etleri burada yenebiliyordu. Servis mini etekli ve siyah çoraplı genç kızlar tarafından yapılıyordu.

Les Escudos adlı taverna bu gece boştu. Salonun dip tarafında bir grup hippie elleriyle sosis yiyorlardı.

Salonda Almanca konuşuluyordu. Copacabana'dan ayrıldıklarından bu yana, Malko ile Lucrezia Esteban'ın ölümü hakkında bir daha konuşmamışlardı.

Ama Malko'nun aklı hâlâ ondaydı.

— Ne düşünüyorsun? diye sordu genç kız.

Aynı soruyu ona sormasına gerek yoktu.

— Sana ihtiyacım var.

Genç kızın gözleri ışıldadı.

— Ne istiyorsun?

— Bu gece Alman mezarlığına gitmeyi.

Lucrezia sızradı.

— Mezarlığa mı? Neden?

Malko'nun gözleri uzakta bir noktaya takıldı.

— Klaus Heinkel'in cesedini kendi gözlemlerimle görmek istiyorum.

Genç kız sigarasından derin bir nefes çekti.

— Anlıyorum. Ama güvenilir birilerini bulmam gerek. Bize ancak Josepha yardım edebilir.

— Ona gidelim, dedi Malko.

Lucrezia başını salladı.

— Hayır. Sen kal, ben giderim.

Çantasını açtı, bir anahtar çıkarıp uzattı.

— Ev numarası 4365. Dairem birinci katta. Kapıda adım var. Babam Cochabamba'da, ev boş. Seni orada bulurum.

Malko anahtarı aldı. Lucrezia gerçekten bulunmaz bir kızdı. Kalktığına ona döndü:

— Neden yapıyorsun bunu? Beni daha tanımıyorsun bile.

Lucrezia gülümsedi.

— Bil bakalım, neden yapıyorum!

*
**

Malko kilitte dönen anahtarın sesiyle irkildi.

Lucrezia içeri girdi.

— Her şeyi ayarladım, dedi. Arkadaşlarım Üç saat sonra mezarlıkta bizi bekleyecek.

Malko "arkadaşlar" inin kim olduğunu sormadı. Lucrezia çantasını bırakıp Malko'ya baktı. Genç kızın bakışlarında arzu kıvılcımları vardı.

— Ne düşünüyorsun?

— Seni çok güzel buluyorum, dedi Malko.
— Yalan söylüyorsun. Sen yalnız beni yatırıp...

Malko gülümsedi.

— Yatırıp ne?

Kalktı genç kızı kollarının arasına aldı, öptü. Dudakları nemli ve sıcaktı. Lucrezia kollarını boynuna dolayarak onu kendine çekti.

Malko öpmeye devam ederek onu divana sürükledi. Yan yana düştüler. Genç kızın vücudunun teması Malko'nun aklını başından aldı.

İçinde karşı konulmaz bir istek vardı. Ona sahip olacağı anı düşündü.

Lucrezia ayrıldı, Malko'nun başını ellerinin arasına alıp gözlerine baktı.

— Sözlerimle seni yaraladım mı? dedi. Kusura bakma, ama burada erkekler bizi dişi bir hayvan olarak görürler. Yatılıp bir kenara atılan değersiz varlıklar gibiyiz.

— Ülkenin erkeklerini sevmiyor musun?"

Gülümsedi.

— Sevişip işlerini bitirince hemen yataktan fırlayıp nasıl becerdiklerini anlatmak için arkadaşlarının yanına koşarlar. Bundan nefret ediyorum.

Ayakkabılarını çıkardı. Sonra üzerindeki-ri sıyırdı. Bir tek sliple kalmıştı. Malko kalçalarından yakalayıp kendine doğru çekmek istedi.

— Hayır. Şimdi değil.

Uzanıp başucundaki masadan küçük bir

kutu aldı. Açtı. içindeki tozdan bir tutam alıp burnuna çekti.

Sert bir şekilde hapşırıp ve sırtüstü kendini bıraktı.

— Sen de ister misin?

— Nedir bu?

Güldü.

— Pichicata! Al bak!

Malko uzattığı küçük gümüş kutuyu aldı. İçindeki parlak beyaz tozu görünce hemen anladı.

— Kokain bu!

— Ben pichicata demeyi tercih ediyorum. Çok hoşuma gidiyor. Beni ısıtıyor ve her şeyden uzaklaştırıyor.

— Sık kullanır mısın?

— Her zaman, dedi genç kız. Burada herkes kullanır. Bolivya'nın dünya kokain üretiminde %90 payı olduğunu bilmiyor musun? Bütün platolarda bu ekilir.

— Peki, yasal mı?

Genç kız gülümsedi.

— Dünyada para değeri kokaine dayalı tek ülke biziz. Hükümet bunları depolar. Paraya ihtiyacı oldu mu da satar.

— Kime?

— Amerikan mafyasına. Hükümet rekabetten hoşlanmaz. Gazetede okumadın mı? İki gün önce Sucre Oteli'nde iki Amerikalı tutuklandı. Üzerlerinden iki yüz elli bin dolar çıktı. Buraya kokain satın almaya gelmişler...

Tuhaf ülkeydi burası!

Lucrezia gözlerini kapayıp Malko'nun elini

tuttu.

— Okşa beni!

Malko istediğini uygulamaya başladığında:

— Hiç lamaların çiftleşmesini gördün mü?
diye sordü.

Malko görmemişti. Avusturya'da pek lamaya rastlanmazdı.

— Çok heyecan vericidir seyretmesi!

Birden divanda döndü, bir lamayı taklit eder gibi dört ayak üzerinde durdu.

— Haydi, şimdi! Al beni!

Malko isteğini tekrarlatmadı.

Genç kızın kalçalarını yakalayarak kendine çekti.

LucrCzia inlemeye, İngilizce ve İspanyolca kelimelej mırıldanmaya başlamıştı.

— Daha hızlı! Daha hızlı!

İrtifanın etkisiyle çabuk yorulan Malko daha fazla devam edemeyeceğini hissediyordu. Cıgerleri yanıyor, güçlkle soluyordu.

Birden, genç kızın gevşediğini hissetti. Aynı anda o da gevşedi.

Bir süre yan yana yattılar.

Lucrezia doğrulup saatine baktı.

— Mezarlığa gitme vakti geldi, dedi.

VII. BÖLÜM

Kürek tuhaf bir gürültü çıkardı. Lucrezia elindeki fenerin ışığını çukura tuttu. Toprağın arasında bir tahta belirmişti.

Klaus Heinkel'in tabutu.

Lucrezia'nın bulduğu iki genç kürekle kazmaya devam ediyorlardı. Birden, yine kuru bir gürültü çıktı. Sesleri çevreden duyulabilirdi.

— Daha yavaş, dedi Malko.

Mezarlığa taksi ile gelmişler ve yolun başında inmişlerdi. İki genç kürekleriyle onları bekliyordu. Genç kız onlarla bir şeyler konuşmuş ve Malko'ya dönmüşü.

— Her biri beş yüz pezo istiyor. Bence çok para.

Pazarlığın sırası değildi. Malko parayı

peşin ödemiş ve hemen işe koyulmuşlardı.

Adamlar şimdi ses çıkarmamak için elleriyle kazıyorlardı. Malko büyülenmiş gibi belirmekte olan tabuta bakıyordu. Birkaç dakika sonra, Klaus Heinkel'in sırrı çözülecekti.

Havanın serinliğine rağmen, Malko ter içindeydi.

Sonunda, tabut ortaya çıktı.

Geriye sadece birkaç vidayı sökmek kalmıştı.

*

**

Son vida da çıktı. Gençlerden biri kapağı tutup yana doğru kaydırıldı.

Malko, Lucrezia'nın aydınlattığı çukura eğildi.

Kapak kayıp yana devrildi. Gençlerden biri yerli dilinde küfretti. Ortalığı pis bir koku kaplamıştı. Tabutta ceset bulunduğu ortadaydı.

Malko şaşırıldı. Boş bir tabut bekliyordu o.

Nefes almamaya çalışarak çukura indi. Cesedin sarılı olduğu örtüyü açmaya başladı.

Lucrezia'nın lambasının ışığında, sakallı bir yüz belirdi.

Cesedin yüzü kafatasından akan kanla tanınmaz haldeydi.

Ceset otuz yaşlarında çok uzun boylu birine aitti. Aralık dudaklarından eğri dişleri görünüyordu.

— Bu Klaus Heinkel değil, dedi Malko.

Alman elli yaşın üzerinde ve 1.68 m boyundaydı.

— Bu Jim, diye mırıldandı Lucrezia. Jim Douglas. Onu tanıyorum.

Malko doğruldu. Bu ceset ona hiçbir bilgi sağlamamıştı. Adamın vahşice öldürüldüğü ve Klaus olmadığı kesindi.

Genç kıza döndü.

— Adamlara söyle, mezarı kapasınlar.

Gençler emri uygulamaya başladılar. Şaşkına dönen Malko hiçbir şey anlamıyordu. Lucrezia'nın dediği doğruysa, bu Amerikalının Klaus Heinkel'in tabutunda ne işi vardı?

Onu kim öldürmüştü?

Klaus Heinkel'in parmak izlerini Jack Cambell'e vermediğine şükretti.

Parmak izleri hâlâ işe yarar durumdaydı...

Mezar kapandıktan sonra, dördü yola koyuldu.

Çıkış kapısına geldiklerinde, gençler Lucrezia ile bir şeyler konuştular: İki yüz pezo daha istiyorlardı. Malko hemen ödedi.

— Bunların bizi ele verme ihtimali var mı? diye sordu Malko.

— Yok. Zaten polisten korkarlar. Hemen köylerine dönecekler.

Adamlar karanlıkta kayboldular.

Malko ile Lucrezia da şehir merkezine yöneldiler. Yollar bomboştu.

La Paz nehrinin üzerindeki köprüye kadar yürüdüler. Yüz metre ötede bir taksi vardı.

Lucrezia Malko'nun kolunu tuttu.

— Eğer Klaus gerçekten hayattaysa., Hugo

Gomez bunu mutlaka biliyordur, dedi...

Düşüncelere dalan Malko cevap vermedi.
Aklına Klaus'un öldüğünü ısrarla savunan
Jack Cambell takılmıştı.

VIII. BÖLÜM

Lucrezia'nın masasında hafif bıyıklı bir kız oturuyordu. Malko'ya kuşkuyla baktı.

— Bay Cambell ile randevunuz yok mu?

— Yok, dedi Malko. Ama beni kabul edeceğine eminim...

Kız Amerikalının bürosuna girdi ve biraz sonra çıkarak kapıyı açık bıraktı.

— Buyrun!

Jack Cambell, Malko'yu karşılamak için ayağa bile kalkmadı.

Malko bir koltuk çekip karşısına oturdu.

Gözlüğünü çıkardı.

Bakışlarında belli bir öfke vardı.

— Siz hâlâ La Paz'da mısınız? dedi Amerikalı küstah bir tavırla.

Malko buz gibi bir tavır içindeydi.

— Buradaki işimi henüz bitirmedim.
Amerikalı sigarasını söndürdü.

— Hâlâ hayal peşindesiniz ha? Size Klaus Muller öldü ve gömüldü diyorum. İnanın bana.

— Ölmüş olabilir, ama gömülmedi.
Amerikalının sol kaşu havaya kalktı.
— Ne demek istiyorsunuz?

Malko kelimelerin üzerine basarak cevap verdi:

— Klaus Muller'in mezarlıktaki tabutunda bir Amerikalı var. Adı, Jim Douglas.

Bu kez Jack Cambell gerçekten afalladı. Birkaç saniye sessizlik oldu. Bunu beklemediği belliydi.

— Nereden biliyorsunuz bunu?
— Gördüm, dedi Malko sakın bir tavırla.
— Gördünüz mü?

Malko mezarlığı ziyaretiyle ilgili kısa bir açıklama yaptı.

— Siz gerçekten delisiniz! dedi Cambell.
Malko öne eğilerek:

— Jack Anderson* bir CIA sorumlusunun La Paz'da dünyaca aranan bir nazi suçlusunu koruduğunu öğrense ne yapar acaba?... İlginç değil mi?

Jack Cambell kıpkırmızı kesildi. Bir anlık tereddütten sonra yumruğunu masaya indirerek ayağa fırladı.

— Tanrı kahretsin! Siz de CIA mensubusu-

nuz. Bu sözlerinizle ɔ. demek istiyorsunuz?

Malko kabalıktan hiç hoşlanmazdı. Ama bunca öfke, Amerikalının dürüst olmadığını ele veriyordu. Bu bakımdan rahatladı.

— Ben La Paz'da "Şirket"in emriyle bulunuyorum. Görevim de Klaus Heinkel diye birinin kimliğini ortaya çıkarmak.

— Öldü o!

Jack Cambell bunu bağırarak söylemişti.

— Ölmedi. Ölmediğini de biliyorsunuz.

Amerikalı çıldıracak gibiydi, ama kendini tutuyordu.

— Peki, ya Bolivyalılar onu ölmüş görmek istiyorlarsa?..

— Bu beni ilgilendirmez. Benim görevim Klaus Heinkel'i bulmak. Bu işten ancak Frank Thorpe'un şatoma dönmeme emreden telgrafla vazgeçerim.

Jack Cambell başını elleri arasına aldı.

— Peki onu bulmak ne işinize yarayacak. O herifi tanımıyorsunuz bile.

— Bunu siz anlayamazsınız.

Amerikalının tavrı ve sözleri her şeyi açıklıyordu.

Jack Cambell de Klaus Heinkel'in öldüğüne inanmıyordu, ama birtakım nedenlerle Bolivyalıların tarafını tutuyordu.

Amerikalı soğukkanlılığını korumak için son bir gayrette bulundu ve:

• — Sonuç olarak, ne istiyorsunuz benden? dedi. Size Klaus Heinkel'i bulmamı mı bekliyorsunuz?

Malko başını salladı ve kalktı.

(*) Haberleri skandal yaratan ünlü bir TV Muhabiri

— Hayır. Bunu kendim becerebilirim. La Paz'da İngilizce öğretmenliği yapan Jim Douglas'ı tanır mısınız?

— Hiç duymadım. Bunu konsolosluga sorun.

Malko izin isteyip ayrıldı.

Jack Cambell ona yardım için parmağını bile oynatmazdı. Aksine kuyusunu kazıyordu.

Asansörde düşünmeye başladı.

Jack Cambell'e gelirken yolda gazetelerden Pedro İzquierdo'nun öldürüldüğünü okumuştı. Habere göre, eve para için giren hırsızlar Pedro'yu öldürmüşler ve sevgilisi Carmen'in ırzına geçtikten sonra onu da boğazlamışlardı.

Pedro İzquierdo öldüğüne göre Klaus Heinkel'in izini zor bulacaktı.

Düşüncelerden kurtulmak için otele kadar yürüdü.

Resepsiyondan anahtarını alırken kendisine bir zarf uzattılar. Açtı. İçinden Fransız konsolosluğundan gönderilmiş bir kokteyl davetiyesi çıktı.

Karta el yazısıyla tek bir kelime yazılmıştı:

MUTLAKA GELİN.

*
**

Kokteylden çok bir gar den partiydi bu.

La Paz'ın alt kesimlerinde Hernando Siles Caddesi'ndeki muhteşem bir villanın bahçesindediler.

Her taraf zengin büfe ve barla donatılmıştı.

Malko yeşil ipek giysisi içinde prensesleri andıran Lucrezia dışında, kimseyi tanımıyordu. Çevresine bakınarak yeniden aşına bir yüz aradı.

Onu buraya kim davet etmişti?

Malko, Lucrezia'yı çevresini saran genç adamlardan kurtarmaya karar verdiğinde, yanına zeki bakırlı biri yanaştı.

— Siz Prens Malko Linge olmalısınız? dedi Fransızca.

— Evet. Niye sordunuz?

— Sizi ben davet ettim. Adım Moşe Porat. La Paz'da İsrail konsolosuyum.

Durum aydınlanıyordu.

— Niye beni çağırdınız?

Moşe Porat dolaylı bir cevap verdi.

— Sanırım, Bay Jack Cambell size bir takım güçlükler çıkarıyor.

Malko kaşlarını kaldırdı.

— Buraya resmi bir görevle geldim. Bolivya makamlarına Klaus Heinkel'in parmak izlerini teslim edeceğim. Fakat Jack Cambell bilmediğim bir nedenle beni Klaus'un ölümüne inandırmaya çalışıyor. Bu durumda elim kolum bağlanıyor...

— Niye "ölümüne inandırmaya çalışıyor" dediniz?

— Çünkü Klaus'un hayatta olduğunu biliyorum.

Moşe Porat bir an sustu. Malko'nun cevabını tartar gibiydi. Nihayet:

— Bu Almanın dert yaratmasını kimse istemiyor. Bolivyalılar için geçmişi önemli

değil... Almanlar ise ondan korkuyor... Amerikalılara gelince, onlar da gevezelik etmesinden çekiniyorlar...

Malko dilinin ucuna gelen soruyu sormadan edemedi.

— Ama sizler onu ölüme mahkum ettiniz. Mahkeme kararını okumuştum.

— Biliyorum, dedi konsolos. Ama şu sıralar ülkem Bolivya'ya silah satıyor. Bu da Klaus'dan daha önemli bir konu. İlişkilerimizi zedelemek istemeyiz...

Her şey gelip sonunda çıkara dayanıyordu! Malko'nun duraksamasını farkedene İsraili devam etti:

— Eğer Klaus Heinkel'in hayatta olduğuna inanıyorsanız, araştırmalarınıza yardımcı olabilirim... Tabii gizlice... Camacho Caddesi'nin sonunda, nazilerin devam ettikleri bir kilise var. Rahibin adı Peder Muskie... Bir Amerikalı... Klaus Heinkel'i iyi tanır...

Almanın ölümüne İsraili de inanmıyordu. Amerikalı Jim Douglas'a gelince, onun ölümünü resmen soruşturmaya yetkisi yoktu. Aksi halde, bir skandalalayol açardı.

— Sizi görmek istersem, nasıl bulabilirim? dedi Malko.

İsraili bir kart uzattı.

— Bu şahsi telefon numaram. Konsolosluga gelmeniz doğru olmaz.

Malko kartı cebine attı, bir kadeh şampanya daha içtikten sonra Lucrezia'nm yanma gitti.

— Ben dolaşmaya çıkıyorum. Otelde

buluşuruz.

**

Malko elçilikten aldığı adrese bakarak Jim Douglas'ın oturduğu apartmanı buldu.

Merdivenleri tırmandı. Amerikalının daire-si yerine komşu kapıyı çaldı.

Kapı aralandı. Dolgun vücutlu bir kadın göründü.

— Jim Douglas'ı arıyordum, dedi Malko. Kapısını çaldım, ama açan olmadı.

Kadın kapıyı ardına kadar açtı.

— İçeri girsenize!

Tipinden hoşlandığı belliydi. Bolivya'da sarışın olmak bazen işe yarıyordu.

Odada az eşya vardı. Duvarlara dergilerden kesilmiş resimler asılmıştı. Köşede bir divan vardı.

Kadın özür dileyerek kayboldu.

*

**

Birkaç dakika sonra yeniden belirlediğinde, saçlarını taramış, üzerine de desenli önden düğmeli ince bir elbise giymişti.

Elbisenin alttan üç düğmesi açıktı.

— Kimsiniz siz?

— Adım Malko. Jim'in eski bir dostuyum.

— La Paz'a yeni mi geldiniz?

Malko kadının ısrarlı bakışlarından rahatsız olmuştu. Tanımadığı bir erkeği gecenin bir saatinde evine alıp saldırmaya hazır olanını da

ilk kez görüyordu.

Kadın hareketleri ve bakışlarıyla kendini sunmaya hazır olduğunu anlatıyordu.

— Jim Douglas'ı mutlaka bulmam gerek, dedi Malko. Bana yardımcı olabilir misiniz?

Kadının canlı bakışlarında umursamaz bir ifade belirdi.

— Hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Malko kalktı.

— Sizi rahatsız ettim.

Kadının gözlerinde bir panik havası esti.

— Durun?

— Bir şey mi hatırladınız?

Bilerek ayakta duruyordu.

— Belki de hapistedir, dedi kadın.

— Hapiste mi? Neden?

Kadın tereddüt etti, ama Malko'nun oturmamakta ısrar ettiğini görünce devam etti:

— Siyasi polis birlikte yaşadığı o küçük orospuyu alıp götürdü. Kadın öyle bağıırıyordu ki, kapıyı açıp ne oluyor diye baktım.

— Ne zaman oldu bu?

Kadın kaşlarını çattı.

— Dört veya beş gün önce.

— Bolivyalı bir kadın mıydı?

— Hayır. Sarışın bir yabancı. Adı Martine.

Hep bağıra çağıra sevişirlerdi.

Kadının gözleri yeniden parıladı. Sinirli bir şekilde bacak bacak üstüne attı. Amacı, içine hiçbir şey giymediğini Malko'ya göstermekti.

— Peki, Jim ne oldu?

— Jim. bu olaydan önce kaybolmuştu.

Malko hayalkınlığıma uğramıştı.

Kadın pikaba bir plak koyarken, Malko kapıyı açtı.

— Yardımlarınız için teşekkür ederim. Tekrar uğrarım.

El sıkıştılar.

— Yine beklerim, dedi kadın aç bir ifadeyle.

*

**

Lucrezia Malko'nun elini tuttu...

— Dikkatli ol! diye yalvardı. Bunlar gazeteciyi, Jim Douglas'ı ve Pedro İzquierdo'yu öldürdüler...

— İzquierdo'yu öldürenler serserilerdi, dedi Malko.

İzquierdo ile sevgilisinin ölüm haberi bütün gazetelerde birinci sayfada çıkmıştı.

Genç kız başını salladı.

— Serseriler olabilir, ama birinin emriyle hareket etmiş olmaları. Bu da ancak Gomez olabilir. Çirkin emellerini bu serseriler aracılığıyla görür. Bize saldıranları hatırlasana!..

Lucrezia belki de haklıydı, ama ellerinde hiçbir kanıt yoktu. Pedro'nun katillerini nerede bulacaklardı?

Jim'in sevgilisi Martine de polis tarafından götürülmüştü...

— Jim'in sevgilisini bulmalıyız, dedi Malko.

— Onu niye kaçırdıklarını anlamadım.

— Josepha'ya sorsana.

Lucrezia gerindi. Malko'nun yatağına oturmuş bacaklarını altına almıştı. Varlığıyla soğuk otel odasına bir canlılık katıyordu.

— Josepha'ya daha sonra giderim.

Malko tartışmanın yersiz olacağını anladı.

Bu genç kız neyi ne zaman istediğini biliyordu.

IX. BÖLÜM

Lama postlarının ve garip putların arasındaki duruşuyla, Josepha Macbeth oyunundaki cadıları andırıyordu.

Yine aynı köşede, taburesine çivilenmiş gibi oturuyordu.

Malko ateş saçıyordu. İki gündür kentte deli gibi dolaşmış, ama en küçük bir bilgi edinememişti.

İsrail konsolosunu aramış, adamı bulamamıştı. Konsolos kent dışındaydı.

Heinkel olayı bir yalan ve kan dünyası içinde sürüp gidiyordu.

Malko'nun Almanı bulmasına yardımcı olacak kişiler teker teker öldürülmüşlerdi.

Şimdilik elinde bir tek Josepha vardı. Ondan da iki kez geldikleri halde hiçbir haber

elde edememişlerdi.

Ne Heinkel'in nerede olduğunu biliyordu, ne de Jim Douglas'ı kimin öldürdüğünü.

Malko, Lucrezia ile şişko cadının konuşmasını dinliyordu. Josepha bir yandan önündeki lama postunun kıllarını karıştırarak fal bakıyor, bir yandan da mırıldanıyordu.

Birden, laf arasında İzquierdo kelimesini farketti.

Aynı anda, Lucrezia'nın gözleri parladı ve heyecanla Malko'ya döndü.

— İzquierdo, Gomez'in emriyle bir grup serseri tarafından öldürülmüş, diye tercüme etti. Adamlardan biri İzquierdo'nun saatini satmaya kalkmış.

— O adamı bulabilir miyiz?

Josepha anlaşılmaz bir işaret yaparak bir şeyler mırıldandı.

Lucrezia tercüme etti:

— Adamı Hampa mahallesinde mezarlığın arka tarafında bulabilirmişiz. Ama konuşmazmış. Adı Raul imiş.

İlginç bir bilgiydi, ama fazla işe yarar görünmüyordu.

Adam Gomez'den emir aldığını asla itiraf etmezdi. Canına susamamıştı ya!

Klaus Heinkel'i bulma şansı gitgide azalıyordu. Adam belki de Uruguay'a geçmişti.

— Peki, Jim Douglas'm sevgilisi hakkında ne biliyor? diye sordu Malko.

Josepha soruya anlamış olmalı ki, hemen cevap verdi Lucrezia açıkladı:

— Coroico yakınlarında siyasi polisin bir

çiftliği var. Orada sarışın bir yabancı varmış...

Malko yerinde duramıyordu. Bu sarışın, Jim'in sevgilisi olabilirdi.

— Bu yer nerede?

— La Paz'dan saatlerce uzakta, ıssız bir bölgede. Coroico, terkedilmiş bir maden ocağı yakınına kurulmuş küçük bir köydür.

— Oraya gitmeliyiz, dedi Malko. Elimizdeki tek ipucu bu. Eğer bu gerçekten Martine ise, onu Gomez'in eline bırakamayız...

Lucrezia düşünceliydi.

— Orada yağmura yakalanırsak birkaç gün bölgeden çıkamayız. Yol çok kötüdür.

Malko yaşlı cadıya teşekkür etti. Sayesinde bir umut belirmişti.

Merakla Lucrezia'ya döndü.

— Peki, bize niye yardım ediyor bu?

— Bundan otuz yıl önce, ince ve güzel bir kadındı. Babama aşık ve onu hiç unutmadı.

Malko şişko Josepha'nın aşkını düşünmeye çalıştı, ama gözünün önünde hiçbir şey canlandıramadı.

Zaman neleri ve kimleri yıkıp yok ediyordu.

Dışarı çıktıklarında:

— Babamın Jeepini alacağım, dedi Lucrezia.

*

**

Coroico'nun ilk binalarını farkettilerinde, yorgunluktan bitkin düşmüşlerdi. Geldikleri yol, ay yüzeyinden farksızdı.

Malko çevreye baktı: Birkaç dükkân, boş havuzlu yıkık dökük bir otel, palmiyelerle çevrili küçük bir kilise.

Lucrezia araçtan atlayıp, önünde durdukları nalbanta girdi.

Birkaç saniye sonra geri döndü.

— Siyasi polis kampı köy girişinde aşağıdaymış. Önünden geçtiğimiz yol ayrımında, alt yola sapacağız.

Malko Jeepi geri çevirdi.

Köyden çıkıp daracık bir patikaya girdiler. Bir süre sonra yol bitti. Malko motoru kapadı. Dürbünü alıp aşağı indi.

Çalılıkların arasından çevreyi taradı.

İlerde aşağıda, nehir kıyısında bir bina vardı. Çevresi bir çitle çevrilmişti. Ortadaki geniş alanda iki askeri Jeep ile bir helikopter vardı.

Malko dişlerinin arasından küfretti.

Jeplerden birinde bir telsiz anteni vardı.

Yirmi kadar asker yere yatırılmış iki kişiyi çevirmişti.

Malko dürbünün net ayarını yaptı ve Binbaşı Gomez'in yüzünü tanıyınca heyecanlandı. Onu bir kez, kilise çıkışında görmüştü.

Yerdeki adamların tenlerinin rengine bakılırsa, ikisi de Bolivyalı olmalıydı.

Aynı sahneyi Lucrezia da görmüştü.

Heyecanlandı.

— Hükümet aleyhtarlarına karşı yürüttükleri bir operasyona şahit olduk, dedi. Burada kalmamız çok tehlikeli!

Malko öfkeden kuduracak gibiydi. Bolivya

ordusuna saldırması söz konusu bile olamazdı. Ama Binbaşı Gomez'in burada bulunması, Jim'in sevgilisinin kampta bulunduğu işaretti. Ya da en azından bu ihtimali güçlendiriyordu. Çünkü Martine'i siyasi polis götürmüştü.

Lucrezia kolundan çekti,

— Buradan gidelim. Helikopter havalanırsa bizi far kederler.

Malko o rezil yolu bir sonuç almadan geri döneceğini düşündükçe, çıldıracak gibi oluyordu.

Ama Lucrezia'da haklıydı.

X.BÖLÜM

Antonio Mendieta tüfek namlusunu andıran siyah gözlerini tahta kapının üzerindeki deliğe yapıştırmıştı.

Elindeki M 16 'yi duvara yaslayıp diz çöktü ve daha dikkatlice bakmaya başladı.

Yatakta yatan sarışın kadının ona arkası dönüktü ve blucininin eldiven gibi sardığı kalçaları tahrik edici bir biçimde ortaya çıkmıştı.

Kadın uykusunda biraz kımıldayınca kalçaları daha da belirginleşti. Antonio güçlüğüle yutkundu. Ayağa kalktı, terleyen ellerini haki üniformasına sildi.

O gün birlik yine operasyona girişmiş, Antonio'yu da Binbaşı Gomez'in özel tutuklusunu sarışın kadının başına nöbetçi bırakmışlardı.

Gomez kadını geçen pazar helikopterle getirmiş, ve onunla iki saat kadar odada kapalı kalmıştı. Eşya devrilmeleri, çığlıklar duyulmuş ve sonunda Binbaşı Gomez yüzünde bir tokat iziyle dışarı çıkmıştı.

Antonio kadının vücudunu aklından çıkarıyordu. Hayatında böyle güzel bir kadın görmemişti. Ellerini kuruladıktan sonra tekrar gözlemeye başladı.

Kadın döndü ve gözlerini açtı. Göğüsleri tavana dönüktü. Buna rağmen taş gibi dimdik duruyordu. Burnu kalkık, dudakları etliydi.

Antonio yutkundu. Tutuklunun saçına bile dokunmak yasaktı. Binbaşı Gomez adamı gebertirdi.

Antonio silahını alıp arkadaşlarının dolaşmakta oldukları dağları seyretti.

Hükümet aleyhtarı gerillalar fazla uzakta olamazlardı. Yeniden sarışın kadını hayal etmeye başladı. La Paz'ın 4 km. dışındaki genelevlerde maymun gibi kılı Şilili kadınlar vardı.

— Hey!

Antonio sesle irkildi. Kadın seslenmişti.

Tereddüt etti. Sonra M 16'yı koltuğunun altına kısırtıp kilidi açtı ve içeri girdi.

Savunmasız bir kadından korkacak değildi ya!

Sarışın kadın yatakta oturuyordu. Gerinin-

ce göğüsleri bluzunu yırtacakmış gibi kabardı.

— Susadım, dedi İspanyolca. Su istiyorum.

Antonio tereddüt etti. Suyun nerede olduğunu bilmiyordu. Kadının sesi yumuşacıktı!

— Diğerlerinin gelmesini bekleyeceksin, dedi.

Kadın kalktı ve tam karşısında durdu. Ayaağındaki çizmelerle kendi boyunda vardı. Antonio kanının kaynadığını hissetti. Kadının uzun sarı saçlarını okşamamak için kendini zor tutuyordu.

Kadın elindeki tırnak makasıyla oynayarak onu süzdü. Sonra:

— Yalnız mısın? diye sordu.

— Evet.

— Senden başka kimse yok mu?

Antonio başını salladı.

— Yok. Arkadaşlar birazdan gelir. Coca Cola'm var. İster misin?

Kadının gözleri ışıldadı. Yatağa oturarak:

— Güzel, dedi. Bana da getirsene!

Antonio geri geri odadan çıktı. Bunu ondan korktuğundan değil, vücudunu biraz daha fazla seyretmek için yapmıştı.

*

**

Binbaşı Gomez odanın bir köşesinde oturan sol gözü bantlı Antonio'ya nefretle bakıyordu.

Askerin gözünden akan kan boynuna kadar süzülmişti.

Dışardaki askerler Jeeplerden yakaladıkları şüpheli şahıslarla yaralıları çıkarıyorlardı.

Nefis bir gündü, ama Binbaşı Gomez öfkeden kuduruyordu. Jim Douglas'ın sevgili olan Martine'i kolay kolay ele geçiremezdi. Hele, La Paz'a giden bir araç bulup atladiysa imkansızdı bu.

Binbaşı bir küfür savurdu. Sarışın Belçikalı elçiliğine gidip kaçırıldığını ve ırzına geçildiğini anlatacak olursa büyük bir skandal kopardı.

Kadına sahip olduktan sonra öldürmeliydi onu. Martine'in ince yumuşak bedenini düşündükçe içi yanıyordu. La Paz'da striptiz yapan kadınlara hiç benzemiyordu bu sarışın.

Hırsla Antonio'ya yaklaştı ve bir tekme attı. Asker başını kaldırıp baktı.

Binbaşı HerstalPım kılıfından çıkarıp askerin başına dayadı.

— Gözünü oyan kadın ne tarafa gitti? Gebertmeden konuş!

Asker başını salladı.

Aynı anda, Gomez tetiğe bastı.

Antonio'nın başı kurşunun etkisiyle savrulup duvara çarptı, sonra vücudu hareketsiz yere serildi.

Gomez'in arkasında sakın bir ses duyuldu:

— Gelin binbaşı! Dışarda işimiz var.

Bu, Bolivya ordusunda danışmanlık yapan Amerikalı "doktor" Gordon'du.

Gordon'un tıpla hiçbir ilgisi yoktu. Che Guevara öldürüldükten sonra, Gordon parmak izlerini muhafaza etmek için asi liderin ellerini bileklerinden kesip yanma almış ve bu

olay ona "doktor" unvanını kazandırmıştı.

"Yeşil Bereliler" den olan Gordon, siyasi polis ve ordu ile ABD elçiliği arasında köprü görevi görüyordu.

Sarışın Belçikalının kaçıışı onun umrunda bile değildi. Bu, Binbaşı Gomez'in sorunuydu.

Gomez biraz sakinleşerek onu izledi. Sonra, aklına Don Federico geldi. Alman bu işe çok kızacaktı.

— Martine'i bulup öldürmek lazım, dedi Gordon'a.

— Bu mümkün, dedi "Yeşil Bereli".

— Don Federico bizim yüzümüzden belaya bulaşmamalı, diye ısrar etti. Ona çok şey borçluyuz.

Martine'i kaçırmalarının nedeni, Jim'i öldüren Don Federico'yu korumaktı.

Don Federico bir yıl önce bir ihtilal sırasında siyasi polise bağlı bir avuç yöneticiyi çiftliğinde saklamış ve onları Panama'dan satın aldığı silahlarla donatmıştı.

— Pekâlâ. Sen işine bak!

Binbaşı Gomez sevinçle helikopterine koştu.

Bir an önce La Paz'a dönüp o Belçikalıyı bulmalıydı.

*

**

Birden, Jeepin önünde mavimsi bir şey belirdi. Şaşırarak Malko bir an onu ezdiğini fark etti. Var gücüyle frene bastı.

Araç döndü, savrulurken yandaki çalılara yaslandı.

Malko'nun kapısı aniden açıldı.

Karşısında sarı saçları yağmurdan ıslanmış bir kadın duruyordu. Heyecanla:

— La Paz'a mı gidiyorsunuz? diye sordu İngilizce. Beni de götürür müsünüz? Lütfen!

Malko cevap verene kadar, kadın araca atladı ve arka koltuğa uzanarak sindi!

İki büküm olmuş, hıçkırarak ağlıyordu.

Malko motoru kapayıp döndü.

Kadının üzerinde blucin ve mavi bir bluz vardı. Kalkık burunlu, ince hatlıydı. Ani bir içgüdüyle:

— Siz Martine misiniz? diye sordu.

— Nereden biliyorsunuz? dedi. Kimsiniz?

Korkak bir av hayvanı gibiydi.

Malko sevincinden şarkılar söyleyip naralar atmak istiyordu.

— Beni tanımazsınız, dedi. Sizi tutsak olduğunuz kamptan kurtarmaya gelmiştim.

Kadın hafifçe gülümsedi.

— Dün kaçtım, dedi. Bütün gece ormanda saklandım. Beni helikopterle aradılar. Size rastlamasaydım La Paz'a yürüyerek gidecektim. Şansım varmış!

Malko da şansına inanamıyordu. La Paz'a dönmeye karar vermeden önce Coroico'da iki saat düşünmüştü.

Hemen motoru çalıştırdı ve yola koyuldu.

Lucrezia ceketini Martine'e verdi. Kadın devamlı titriyordu.

— Nasıl kaçtınız?

— Oh! Çok korkunçtu!

Nöbetçisine kurduğu tuzağı ve makası

gözüne nasıl sapladığını anlattı Asker arkasından ateş etmiş, ama tutturamamıştı.

Bir an durdu, sonra merakla Malko'ya baktı.

— Peki, neden beni kurtarmak istiyordunuz? Kimsiniz siz?

— Ben Jim Douglas'ı öldürenleri arıyorum.

Martine bir çığlık attı.

— Jim öldü mü?

Yeniden ağlamaya başladı. Lucrezia onu teskin etmeye çalışırken, Malko da Jeepi yolda tutmaya çalışıyordu. Tabii, buna yol demek doğrusal!

Birden, ani bir yağmur başladı. On metre ötesini görmek zordu.

Martine'e sustu, Malko'ya dönerek!

— Bir şeylerden kuşkulanmış tim, dedi. Jim gittikten sonra saat beşe doğru polis geldi. Beni bir kamyonu atıp bu kampa getirdiler. Sonra iriyarı bir Bolivyalı geldi. Irzıma geçti. Bugün tekrar gelecekti. Eminim, niyeti öldürmekti. Ama mümkün olduğunca da benden yararlanmak istiyordu...

Malko dudaklarını yakan soruyu sormak için sabırsızlanıyordu. Genç kadının duraklamasını fırsat bilip atıldı.

— Jim Douglas'ın kaybolduğu gün nereye gittiğini biliyor musunuz?

— Elbette. Titicaca gölü civarına gitti. Don Federico Sturm ile Klaus Heinkel hakkında görüşecekti.

— Klaus Heinkel mi?

Malko şaşkınlıktan arabayı sekiz yüz

metrelik bir uçuruma yuvarlıyordu...

— Jim Douglas'ın bu işle ne ilgisi vardı?

Martine gülümsedi.

— Jim harika bir insandı, bir idealisti. Ramparts adlı dergi adına Bolivya'da CIA hakkında bilgi topluyordu. Daha doğrusu, CIA'nın görev verdiği eski nazilerle ilgili bir şeyler araştırıyordu. Bu röportajı büyük skandal yaratacaktı...

Lucrezia yan gözle Malko'ya baktı.

Malko, Martine'e Bolivya'ya geliş nedenini anlattı. Belçikalı sessiz sedasız dinliyordu. Sonunda:

— Jim ile hemen hemen aynı şeyi araştırıyorsunuz, dedi. Onu tanısaydınız, severdiniz. Onun intikamını almak için size yardım edeceğim. Başıma gelenlerden sonra her şeye katlanabilirim.

— Oraya kiminle gitti?

— Friedrich adlı yaşlı bir şoförüntaksisiyle gitmişti. O adamı bulmak gerek.

— Onu tanıyorum, diye bağırdı Lucrezia. Hep Copacabana'mn önünde durur.

*

**

— Yarın sabah ilk işim durumu elçiliğime şikâyet etmek olacak, dedi Martine.

— Buradan hiçbir yere kıvıldamayacaksınız, dedi Malko. Ölüm tehlikesi içindediniz. Bolivya'da kaldığımız sürece de bu tehlike sürecektir. Size tecavüz eden Binbaşı Gomez bu

ülkenin sorumlu bir subayı ve hayatta olduğunuz süre zarfında onun için zararlı birisiniz. Lucrezia'dan sizi yarın sabah gizlice Şili'ye ya da Peru'ya geçmenizi sağlamasını istedim.

— Ama ben Jim'in intikamını almak istiyorum. Bu namussuzlar...

— Jim Douglas'ın intikamını ben alacağım. Benim mesleğim bu ve bu nedenle para alıyorum. Kendinizi tehlikeye atmanıza gerek yok. Yarın sabah gidin.

Martine göz yaşlan içindeydi.

O ve Malko Lucrezia'nın apartmanında yalnızdılar. Martine ince vücudunu saran şeffaf bir sabahlık giymişti.

— Size rastlamasaydım beni bulup öldürürlerdi. Size çok şey borçluyum. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

Malko'ya bakış şekline bakılırsa, bunu ancak tek bir yolla gerçekleştirebilirdi. Malko kanının kaynadığını hissetti.

Bir adım öne çıktı ve Martine'i kalçalarından tutarak kendine çekti. Belçikalı hemen sokuldu.

Aynı anda bir gürültü oldu ve Lucrezia'nın sesi duyuldu.

— Malko!

Martine uzaklaştı. Bir an gözgöze kaldılar, sonra genç kadın döndü ve yatağına gitti.

Lucrezia içeri girdiğinde:

— Sanırım, Jim'i seviyordum, diyordu. Hep varolmayan şeylere inanırdı ve bu da harika bir şey!

*

**

Lucrezia kuşkuyla Malko'yu inceledi.

— Onunla yattın mı?

Sonra Malko'nun cevabını beklemeden omuzsilkti.

— Olsun, nasıl olsa yarın gidiyor.

— Durumu ayarladın mı?

— Yarın sabah Cochabamba'dan özel bir uçak kalkıyor. Oraya kadar benimle gelecek. Uçak onu Lima yakınlarına bırakacak. Her şeyi Josepha ayarladı. Beş yüz dolar karşılığında...

— Harika! dedi Malko, Zorluk çıkmadı ya! Lucrezia güldü.

— Bolivya'da kaçakçıların ve kokaincilerin kullandığı binbir gizli yol vardır... Anlıyorsun ya...

Malko adından başka bir şey bilmediği Martine adına sevindi.

Lucrezia Malko'nun kulağına yaklaştı.

— Ne düşünüyorsun?

-- Don Federico'ya yapacağım ziyareti.

XI. BÖLÜM

Malko farketmeden taksi şoförü Friedrich'in profilini inceliyordu. İçerlek bir çenesi vardı. Kalın camlı numaralı gözlük kullanıyordu. ,

Sözleştikleri gibi Malko'yu Hotel La Paz'dan saat tam dokuzda almıştı. Şoförü ayarlayan Lucrezia idi. Bir müşteriyi' Titicaca Gölü'ne götürmesini istemişti.

Bir saattir Altiplano'yu aşan yolda gidiyorlardı. Çorak arazide zaman zaman kerpiç kulübeler farkediliyordu.

Altı bin metreden yüksek tllimani Tepesi'nin üzerinde yağmur bulutları belirmişti.

Friedrich bir grup yayayı ezmek için direksiyonu kırdı, sonra Malko'ya dönerek Almanca:

- Bu herifler deli! dedi. Paskalya tatili için Copacabana'ya yaya gidiyorlar.

Şoförün Copacabana dediği yer Rio'daki ünlü otel değil, Titicaca üzerindeki bir ada köyü idi. Yaya üç günlük mesafede kutsal bir köy...

Gerçekten *de* göz alabildiğince uzanan yolda kızlı erkekli tek ya da gruplar halinde yürüyen gençler vardı.

— Sık sık göle müşteri götürür müsünüz? diye sordu Malko.

— Hemen hemen her gün!

Malko öne eğilip dikiz aynasından yaşlı şoförün yüzüne bakarak:

— Peki, hiç geri getirmediğiniz oldu mu? diye sordu.

Friedrich kaşlarını çattı, sonra bir kahkaha attı.

— Elbette ki hepsi geri döner. Altiplano'da bir şey yoktur ki.

Adam hâlâ gülmeye devam ediyordu. Malko sakın bir sesle ekledi:

— Ama Amerikalı Jim Douglas'ı şehre geri getirmediğiniz.

Friedrich'in bakışları bir anda donuklaştı. Yolu göremez olmuştu sanki. Malko yolu kateden iki yerli farkettiler. Peşlerinden siyah bir domuzu sürüklüyorlardı.

— Dikkat! diye bağırdı S AS.

Alman son anda direksiyonu çevirirken frene bastı. Yerlilerden biri domuzla birlikte kendini hendeğe attı. Ama yaşlı olan diğeri olduğu yerde kaldı.

Chevrolet'ninön tamponu yerliye vurduğu gibi yolun dışına attı. Araba bir toz bulutu içinde durduğunda çok geç kalmışlardı.

Friedrich arabadan indiğinde ve çarptığı yerlinin yanma koştu. Adama bir şey olmamıştı. Sadece kolunu tutuyordu.

Malko arabadan indiğinde yolun kenarındaki tarlalarda çalışan yerlilerin kaza yerine koştuklarını farketti.

Friedrich vurduğu ihtiyara yirmi pezo* veriyordu. Kazadan kurtulan gene parayı aldı.

Malko çevrelerinde biriken yerlilerin kendilerini liiç edeceklerini sandı, ama adamlardan hiçbiri kıpırdamadı.

Anlaşılan bir insan hayatının bedeli burada yirmi pezo idi!..

— Gelin, gidelim! dedi Alman.

Tekrar arabaya bindiler. Şoför hareket ederken hâlâ söyleniyordu.

— Bu sersemler kendilerini tekerleklerin altına atarlar hep!..

. Araba yine hızlanmıştı.

— Jim Douglas hakkında sorduğum soru mu sizi şaşırttı? diye sordu Malko. Hani şu Don Federico'ya götürdüğünüz sakallı Amerikalı.

— Kimden söz ettiğinizi anlamıyorum, dedi adam. Ben sadece Titicaca'ya müşteri götürürüm...

— Ama sözünü ettiğim kişiyi geri getirmediniz, dedi Malko acımasızca. Onu Don

(*) İki ABD doları

Federico'ya götürdüğünüzü biliyorum. O günden sonra da onu gören olmadı.

Yaşlı adamın elleri direksiyona kenetlenmiş gibiydi. Gözlerini yola dikmiş, Malko ile göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Neden sonra:

— Yanılıyorsunuz, dedi. O genci geri götürdüm. Şimdi çok iyi hatırlıyorum... Kendisini çok güzel bir sarışın kadın bekliyordu.

— Saat kaçtı? dedi Malko.

— Sekiz buçuk, dokuz arasıydı. Hava kararmıştı.

Friedrich yalan söylüyordu. Martine saat beşte tutuklanmıştı.

— Niye bana yardımcı olmuyorsunuz? diye sordu Malko. Don Federico sizin ırkınıza düşman bir nazi... Sizin düşmanınız.

— Annem Auschwitz'de öldü., dedi adam. Ama yine de size bir şey söyleyem em... Hiçbir şey bilmiyorum.

Suratından korkusu rahatça farkediliyordu. Don Federico düşmanlarına böyle bir korku saldığına göre güçlü biri olmalıydı.

Arabada bir sessizlik oldu. Titicaca Gölü'ne on, on beş kilometrelik bir yol kalmıştı.

Malko sağ tarafta ağaçlıklı bir yol ve bir çiftlik binası farketti.

— Bu arazi nedir? diye sordu.

Alman cevap vermeden önce tereddüt etti:

— Don Federico'nun arazisi!

— Fikrimi değiştirdim, dedi Malko... Oraya gidiyoruz.

Birden, Friedrich'in hıçkırına hıçkırına ağlayacağına sandı.

— Yapamam, dedi inleyerek. Başıma bela açamam. Don Federico rahatsız edilmekten hoşlanmaz...

— Kabul etmezseniz burada iner ve oraya yürüyerek giderim... Size de metelik ödemem.

Friedrich bir şeyler homurdandı, omuz silkti ve sustu.

Yüz metre sonra araba yavaşladı, sağa saptı, ağaçlıklı yola girdi. Malko'nun kalbi çarpmaya başlamıştı. Bundan birkaç gün önce, Jim Douglas da bu yolu geçmiş ve kendini bir başkasının tabutunda bulmuştu.

Friedrich beyaz bir binanın avlusunda durdu.

— Beni burada bekleyin, dedi Malko.

Arabadan atladı ve ağır tahta kapıya doğru ilerledi. Çevrede sonsuz bir sessizlik vardı. Zili çalacağı sırada bir yerli kapıyı açtı.

— Don Federico'yu görmek istiyorum, dedi Malko Almanca.

Yerli tereddüt etti, sonra içeri girmesi için kenara çekildi. Kapıyı kapadıktan sonra misafiri kütüphaneye aldı. Salonun dekoru Malko'ya şatosunu hatırlattı.

Malko bir koltuğa oturdu. Belindeki tabancası güçlübirgüven duygusu yaratıyordu. Jim Douglas'ın akıbetine uğramak istemezdi.

Kulak kabartıp etrafı dinledi. Kimbilir, belki de Klaus Heinkel'in birkaç metre yakınındaydı.

Malko'ya çevrili mavi gözler kafasının içindekileri okumak ister gibiydi. El sıkışından Almanın güçlü ve enerjik olduğu anlaşılıyordu. Sesi otoriterdi.

— Benimle tanışmak istediniz demek, Bay...Ee...Bay?..

— Linge...Prens Malko Linge.

Malko'nun prenslik sıfatı eski SS subayını pek etkilememişti. Ama sakın görünmesine rağmen, bu ziyarete şaşırıldığı belliydi.

— Sanırım, ortak dostlarımız vardır, Bay Linge?

Bu soruyla Malko'yu "tartmaya" çalışıyordu. Ziyaretçisine o ana kadar kibarca davranmasının nedeni Malko'nun Almanca konuşmuş olmasıydı.

Malko harekete geçme zamanının geldiğine karar verdi.

— Bir anlamda ortak dostumuz var sayılır, dedi. Jim Douglas diye birinin izini arıyorum. En son burada görülmüş. Belki bana biraz bilgi verirsiniz.

Alman hareketsiz kaldı, ama şakakları atıyordu. Sesi buz gibi çıktı:

— Siz kimsiniz, bayım?

Malko mütevazı biçimde gülümsedi.

— Ben Amerikan elçiliğinin bir Amerikalı vatandaşını bulmakla resmen görevlendirilmiş biriyim. Söz konusu ülkenin resmi bir kuruluşunda çalışıyorum.

— Hangi kuruluş bu?
— Jack Cambell'in çalıştığı kuruluş.
— Siz Amerikalı değilsiniz, diye bağırdı Don Federico. Cambell diye birini de tanıımıyorum.
— Kimliğimden bir kuşkunuz varsa ABD elçiliğine telefon edin. Şimdi bana Jim Douglas'tan söz edin.
Odanın ortasında karşı kar siyaydılar.
Alman Malko'yu tarttı.
— Biri sizi uyutmuş, dedi.
— Jim Douglas'ı buraya getiren taksiyle geldim, karşılığım verdi Malko. Ayrıca...
— Sonra da geri götürdü, diye sözünü kesti Alman. O bozguncu Amerikalıyla hiçbir ilişkim olmadı...
— Demek sizi görmeye geldi?
Don Federico omuz silkti.
— Evet. Tuhaf bir fikre kapılmıştı. Benim bir naziyi sakladığıma inanıyordu... Biraz heyecanlı, hatta fanatik bir tipti... Onu derhal kovdum.
— Sonra başına ne geldi bilmiyorsunuz, değil mi?
— Kesinlikle.
Bir an sessizlik oldu. Don Federico atağa geçti.
— İsterseniz şoförle yüzleşelim. Sözlerimi doğrulayacaktır...
Birlikte avluya çıktılar. Onları farkedemeyen Friedrich korku içinde arabadan çıktı. Don Federico'nun karşısında titriyordu.
— Bu beye daha önce de izah ettim, diye

söze başlayacak olduysa da Don Federico sözünü kesti:

— Bundan eminim... Bu saçma bir hikâye zaten!

— Evet, evet... Çok saçma, diye onayladı ihtiyar.

Yerinde duramıyordu. Birden Malko'ya döndü.

— Huarina'daki polis karakoluna gidecek vaktim var mı? dedi. Şu yolda çarptığım yerli için. Dönüşte başıma iş açılmasını istemem...

Hızlı hızlı olayı Don Federico'ya anlattı. Alman gülümsedi.

— Haklısın. Gitsen iyi olacak, Friedrich. Ben karakola telefon ederim. Bu arada misafirimizi de yemeğe davet etme fırsatı bulurum.

Gözlerindeki sert ifade birden kaybolmuştu. Malko bu değişikliğe akıl erdiremedi.

Friedrich arabasına atladı ve sanki bütün Gestapo peşindeymiş gibi hareket etti!

Don Federico gülümsedi.

— Zavallı adam savaşta çok acı çekti. Şimdi de çok zor para kazanıyor...

Don Federico'nun yumuşak kalpliliği göz yaşartıcıydı! Friedrich'i otuz yıl önce ele geçirse, düşünmeden sabun yapardı.

— Size can yoldaşım "Cantouta"yı tanıştırayım, dedi Alman.

Birlikte ağıla gittiler. İçerden çıkan bir hizmetkâra misafirin yemeğe kalacağını haber verdi. Malko Almanın hayvanı okşamasını seyretti.

-Sonra yemek salonuna döndüler. Alman Malko'dan izin isteyip çekilince, Avusturyalı kurulu sofraya baktı ve şaşırıldı.

Sofrada dört kişilik servis vardı.

Geri döndüğünde Alman da içeri giriyordu. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

— Dört kişi miyiz? diye sordu Malko.

Don Federico zoraki bir gülümseme takındı.

— Hayır. Hizmetkârlar Friedrich'in de kalacağını sanmış olmalılar. Yanımda bir hanım dostum var. Ailesi çok güç günler geçirdi. İzin verirsiniz kendisini getireyim.

Malko'nun cevabını beklemeden merdivene gitti.

Hizmetkârın yanlışlıkla dört servis koyması garipti!..

Birden kapıda son derece güzel esmer bir kadın belirdi.

Bu Don İzquierdo'nun evinde piyanonun üstünde fotoğrafım gördüğü kadındı. Klaus Heinkel'in metresi. Alman Malko'yu:

— Bu bey ABD elçiliğinin bir görevlisi, diye tanıttı. Şu geçenlerde buraya gelen sakallı deli Amerikalıyı arıyor... O genci hatırlıyorsun, değil mi güzelim?..

— Hatırlıyorum, dedi genç kadın tatlı bir sesle.

Ama yüzü gerilmiş, rengi kaçmıştı. Malko gözlerinde bir korku ifadesi farkettiler. Kadın gerilim içindeydi. Deri elbisesinin altında nefis bir vücudu olduğu belliydi.

Don Federico kadını kolundan tutarak

Malko'ya döndü:

— Size Dona Monica İzquierdo'yu tanıta-yım. Kendisi eski dostumdur. Burada birisini gizleyeceksem... Bu ancak Monica olabilir...

Yaptığı espriye kendi güldü. Genç kadın Almanın yanında yıldıktan büyülenmiş fare gibiydi.

Don Federico, Monica'yı koltuğa oturtuktan sonra özür dileyerek:

— Polise telefon edeceğim, dedi... Friedrich'e yardımcı olmalıyım... Yoksa, başı belaya girebilir.

Yemek salonundan çıktı. Malko kadının tam karşısında oturuyordu. Gülümseyerek sessizliğini bozdu:

— Siz birkaç gün önce öldürülen kişinin karısı oluyorsunuz, değil mi? diye sordu safça bir tavırla.

—Evet.

Kadının sesi soluk gibiydi. Malko kadının son derece sinirli olduğunu hissettiler.

— Çok korkunç bir şey! diye sürdürdü Malko. Buraya dinlenmeye mi geldiniz?

— Evet, öyle!

Don Federico 'nun yokluğundan faydalanan Malko atak yaptı:

— Kocanızla ölümünden önce tanışmış-tım...

Kadın irkildi, iri gözlerini şaşkın bir ifadeyle Malko'ya çevirdi.

— Onu gördünüz mü? Ama neden?

— Klaus Heinkel'i bulmak istiyordum.

Kadın hemen açık verdi.

— Klaus Heinkel mi? Ama siz ABD elçiliğinde görevlisiniz ve...

Malko cevap veremedi. Don Federieo içeri girmişti. Yüzü tasalı görünüyordu.

— Friedrich için elimden geleni yaptım, ama başı belada galiba...

Monica şarap kadehini aldı ve bir dikişte yarısını boşalttı. Malko Pedro'nun karısına niye aşık olduğunu şimdi anlıyordu.

Kadın, Raquel Welch'ten farksızdı!

Don Federieo kadehini kaldırdı.

— Şerefinize dostum. Bu Rhin şarabıdır. Kıymetini bilelim ve keyfimize bakalım.

Alman yaşamasını biliyordu. Masanın üzerinde iki gümüş takım Fransa'dan getirilmişti.

Ya da İkinci Dünya Savaşı'nda çalınmıştı!

*

**

Krem karamelde benzin tadı vardı. Malko tabağını itti. Monica dilini yutmuş gibiydi. Malko gözlerinin içine baktığında başını hep öne eğiyordu.

Sofrada garip bir hava vardı. Klaus Heinkel'den henüz kimse söz etmemişti, ama uçununun de onu düşündüğü belliydi.

Malko umutsuz bir durumdaydı.

Ne yana dönse, bir engelle karşılaşılıyordu. Eğer Klaus bu çiftlikte saklanıyorsa, bunu kendi isteği dışında kabullenmiş olmalıydı.

Bu konuda bilgi verebilecek tek kişi Monica

idi. O da Federico'nun etkisindeydi. Sanki Klaus'un değil de, Don Federico'nun metresi gibiydi.

Ne olursa olsun, Jim Douglas buralarda bir yerde öldürülmüştü... Yapılacak tek şey, dönüştürme Friedrich'i sıkıştırmaktı.

— Sizin gibi güzel bir kadın burada sıkılmıyor mu? diye sordu Malko. La Paz'a dönmeyi düşünmüyor musunuz?

Monica hafifçe başını salladı.

— Burada iyiyim.

Malko kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünerek Don Federico'ya döndü.

— Şu ünlü Klaus Ffeinkel'e ne olduğundan haberiniz var mı? Jim Douglas onu arıyordu.

Alman hiç bozuntuya vermedi.

— Evet, evet... O çılğın genç onun burada olduğunu iddia ediyordu. Oysa Heinkel Paraguay'da olmalı. Orası onun için daha emniyetli...

Avludan bir araba sesi geldi. Biraz sonra içeri hizmetkârlardan biri girdi, Almanın kulağına eğilip bir şeyler söyledi.

— Özür dilerim. Beni istiyorlar.

Alman çıkar çıkmaz, Malko harekete geçti.

— Buraya kocanızın ölümünden önce geldiniz, değil mi? Neden?

Kadın öfkelenir gibi oldu.

— Bu sizin ne işinize yarar?

— Jim Douglas'ın kayboluşu hakkında bir şey biliyor musunuz?

Bu kez kadın iyice paniğe kapıldı. Malko bir an bir şeyler söyleyeceğinisandı, amafırsat

olmadı. Don Federico içeri girmişti. Malko'ya yaklaşıyor:

— Dostum, dedi, sizi La Paz'a götürmek bana düşüyor.

— Anlayamadım. Neden?

Almanın bakışlarında şeytanca bir alay vardı. Malko aynı ifadeyi San Miguel kilisesindeki cenaze töreninde de görmüştü.

— Zavallı Friedrich'in sinirleri zayıfmış. Karakolda kendisine arabasına el koyacaklarını söylemişler. O da hücrelerinde kendisini asarak intihar etmiş.

Malko yanlış duyduğunu sandı.

— Ama neden?

— Yaptığı kaza nedeniyle. Çarptığı yerli ölmüş. Polise tesir etmeye çalıştım, ama olmadı. Friedrich şoka dayanamadı...

Malko ani bir gürültüyle sıçradı. Monica elindeki kadehi düşürmüştü.

S AS öfkeden köpürüyordu. Don Federico sandığından da güçlüydü. Bunu kendi de biliyordu. Zaten Malko'yu yemeğe davet etmesi de bunu gösteriyordu.

Esrar zincirini çözecek son halka da kaybolmuştu.

Zavallı Friedrich!

Malko kalktı. Avludaki polislerle konuşmak istiyordu. Don Federico ona eşlik etti.

Avluda askeri bir Jeep vardı. Çamurluğa yaslanmış iki polis sigara içiyordu. Don Federico'yu görünce saygılı bir tavır takındılar.

Malko adamların tavrından iğrenerek konuş-

maktan vazgeçti. Yalan söyleyecekleri belliydi. Don Federico'ya dönerek:

— La Paz'a ne zaman dönebilirim? dedi.

Alman alaycı bir tavırla hafifçe eğildi.

— İsterseniz hemen. Size arabamla şoförümü veririm. Bu kez yerlilere dikkat edin... Şoförümü severim.

Malko Monica'ya veda etmek için salona döndü. Genç kadın ağlamış gibi gözlerini siliyordu. Malko kadının elini öpmek için eğildiğinde alçak sesle:

— La Paz'a gelirsiniz sizinle buluşmaktan mutluluk duyarım, dedi. Hotel La Paz'dayım. 38 numara...

Kadın cevap vermedi.

— Araba hazır! dedi Don Federico

Malko peşinden avluya çıktı. Mercedes 280'e binmeden önce Almanı tepeden tırnağa süzerek:

— Belki yine görüşürüz, dedi.

Alman İspanyolca cevap verdi:

— Quien sabe? Hasta Luego*...

Malko biner binmez araba hareket etti. ufak tefek bir yerli olan şoför hızlı ve güzel sürüyordu.

Malko düşüncelere daldı. Klaus HeinkeFi koruyanları hiçbir şey engelleyemiyordu: Jim Douglas, Pedro Izquierdo, Esteban Barriga ve son olarak da zavallı Friedrich öldürülmüştü.

Bütün bunlar eski bir savaş suçlusunu içindi. Neden onu inatla koruyorlardı?

(* Kimbilir? Hoşça kalın.

Diğer ikisi odayı karıştırıyorlardı. İçlerinden biri elini Malko'nun valizine daldırdı ve bir sevinç çığlığı atarak bir deste yeşil kâğıt çıkardı.

Malko dikkatlice bakınca bunların yüzlük Amerikan doları olduğunu farketti.

Nereden çıkmıştı bu servet?

Silahlı olanı Malko'ya döndü.

— Sizi Tanrı ve Cumhuriyet adına tutukluyorum, senyor! dedi.

*

**

XII. BOLUM

Malko ter içinde bir kâbus görüyordu. Bir tabuta konmuş, kapağı çivileniyordu.

Aniden gözlerim açtı. Nerede bulunduğunu anlaması için birkaç saniye geçti.

Hotel La Paz'daki odasındaydı ve rüyasındaki çekiç sesleri de kapıdan geliyordu.

Biri kapıyı yumrukluyordu.

— Kim o? diye bağırdı.

— Siyasi polis! cevabını verdi bir erkek sesi.

Yataktan kalktı, sırtına bir kimono geçirip kapıyı açtı.

Aynı anda içeri bıyıklı, kısa boylu üç adam daldı. En uzun boyluları Malko'nun midesine Colt 38'liğini dayadı.

— Senyor, eller yukarı!

Malko istenileni yaptı.

Malko küçük bir odada kelepçeyle iskemlesine bağlanmış, önündeki masaya da dolarlar bırakılmıştı.

İçeriye iriyarı biri girdi. Tek kelime etmeden Malko'nun pasaportunu aldı, sayfa sayfa inceledi. Sonra yassı tabancasını kontrol etti, şarjörünü çıkardı ve suratını buruşturdu.

— Niye silah taşıyorsunuz, senyor?

İngilizcesi güzeldi.

Malko sinirlerine hakim olmaya çalıştı.

— Beni niye buraya getirdiler. Kimsiniz siz? Bolivyalı umursamaz bir tavırla cevap verdi:

— Ben siyasi polis şefi Binbaşı Hugo Gomez'im. İstedığimi tutuklama hakkım var. Niçin sahte dolar bulunduruyorsunuz?

Malko öfkeden boğulacak gibi oldu.

Tuzak harikaydı!

— Bunu ben de merak ediyorum, dedi

Malko. Gerçek mi, sahte mi bilmiyorum, ama o paraları ilk kez görüyorum.

Binbaşı başını salladı.

— Aptalca bir savunma bu, senyor! Sizi Bolivya'ya geldiğiniz günden beri izliyoruz. Buraya niçin geldiğinizi de biliyoruz.

— Niçin gelmişim?

— Kokain almak için. Siz mafyadansınız. Josepha gibi kokain kaçakçılarıyla ilişkiniz var. Üstelik, bu dolarlar sahte!

Malko çıldıracak gibiydi. Mesleğinin ilk kurallarından biri, her ne durumda olursa olsun CIA mensubu olduğunu açıklamamaktı.

— Bu düzmece bir oyun. Kaçakçı olmadığımı söyleyecek birinin adını verebilirim: Jack Cambell. USIS'inşefi.

Bolivyalı pasaportuyla oynuyordu.

— Siz Amerikalı değilsiniz. Avusturyalısınız.

— Jack Cambell dostumdur. Ben aynı zamanda Amerikan vatandaşıyım.

— Sizden çok özür dilerim, senyor. Canınızı sıkmak istemezdim, ama kokain kaçakçılarıyla mücadele konusunda çok sıkı emirler var. Üstlerime karşı çıkamam... Ama bir hal çaresi var. Eğer üzerinizde yüz bin dolar taşıdığınızı ve buraya kokain almaya geldiğinizi beyan eden bir kâğıt imzalarsanız, sizi hemen serbest bırakır, bu meseleye de sünger çekeriz...

— Asla böyle bir şey imzalamam.

Binbaşı biraz daha sokuldu.

— Ben sizin dostunuzum, senyor. Mevcut

yasalarla sizi burada uzun zaman tutabilirim...

Malko paniğe kapılmamaya çalışıyordu. Bolivyalının ne derecede blöf yaptığını kestiremiyordu.

Birden binbaşının tavrı değişti, kaşları çatıldı.

— Binbaşı Hugo Gomez'e "istemiyorum" denmez.

Kapıyı açıp bağırdı:

— Ramon!

Sarı suratlı sıska bir polis belirdi.

Binbaşı iki kelimelik bir emir verdi:

— 5 numaraya!

Malko ayağa kalkarken binbaşı ayak bileğine bir tekme attı.

Ramon kelepçeleri çözdü, sonra bir dana sürükler gibi Malko'yu koridora çıkardı.

Biraz sonra, dört metre büyüklüğünde bir hücrenin önünde durdular.

Ramon kapıyı açıp Malko'ya içeri itti ve:

— Burada gebereceksin, orospu çocuğu! diyerek kapıyı kilitleti.

*

**

Jack Cambell suratsız bir ifadeyle Malko'yu seyrediyordu. Binbaşı Gomez ise pek keyifliydi. Malko sevincini belli etmemeye çalıştı. İki gündür buradaydı.

— Beni kokain kaçakçılığıyla suçluyorlar, dedi Jack Cambell'e.

Amerikalı düşmanca bir ifadeyle ona baktı.

— Tutuklandığınızı Binbaşı Gomez'den öğrendim, dedi. Ama hakkınızdaki suçlamaları duyunca, Bolivya yasalarına göre* yargılanmanızı onayladım.

— Ben kaçakçı değilim, diye bağırdı Malko. Bana tuzak kuruldu. Nedenini de siz biliyorsunuz.

Daha fazla konuşmadı. Öfkeden boğazı kuruyordu. Cambell ile Gomez aynı takımın oyuncularını gibiydiler.

— Burada on yıl kalacağımı bilsem yine de öyle bir belge imzalamam. Eğer öldürülürsem, bunun sorumlusu sizsiniz.

Binbaşı Gomez hiç konuşmuyordu. Cambell bir adım öne çıktı.

— Sizi öldürecekleri filan yok. Aksine, buraya serbest bırakılmanıza tanık olmaya geldim. Binbaşı Gomez kefaletimi uygun buldu. Buradan çıkınca yirmi dört saat içinde La Paz'ı terkedeceksiniz. Yarın 12.30'da Braniff'dan bir uçak var...

Malko masanın üzerindeki valizini işaret etti.

- Eşyalarım ne olacak?

Binbaşı pasaportunu uzattı.

— Bunu alın. Eşyalarınız Bolivya hükümetinde kalacak.

Malko karşı çıktı.

— O valizdeki belgeler Amerikan hükümetine aittir. Bana iade etmelisiniz.

Bolivyalı pis sırttı.

— Dedikleriniz doğruysa, belgeler Bay Cambell'e teslim edilecektir.

İşin püf noktası da buydu işte! Ama bu Tanrının cezası Amerikalı nasıl oluyor da CIA'nın direktiflerinden çıkıp Bolivyalılarla işbirliği yapıyordu?

Şu an için önemli olan buradan kurtulmaktı. Kalktı, pasaportunu aldı. Artık hürdü!

Avluya çıktıklarında derin bir nefes aldı. Etraf asker doluydu. Temiz havayı ciğerlerine çekerek yürüdü.

Plaza Murillo'ya vardıklarında, Jack Cambell Malko'ya döndü.

— Sizi bir beladan kurtardığımı unutmayın. Yarın sabah El Alto Havaalanı'nda görüşürüz. Tam vaktinde gelin. Bolivyalı yetkililerle başımın derde-girmesini istemem.

Malko bu adamı o an mı tekmelemesi yoksa bunun için biraz daha güçlenmeyi beklemesi mi gerektiğine karar veremedi!

Sonunda, ikinci şıkta karar kıldı.

Amerikalıdan ayrılıp Aya Cucho Caddesi'ne saptı.

Henüz yirmi metre ilerlemişti ki, yaklaşan ayak sesleri duyarak döndü.

Lucrezia koşarak ona geliyordu.

Birbirlerine sarıldılar.

— Açım, dedi Malko.

— Sana güzel bir yemek hazırladım. Beni çok korkuttun...

— Burada olduğumu nereden biliyorsun?

— Oteline uğradığımda polislerin götürdüğünü söylediler. İki gündür burada çıkışını bekliyordum... Daha önce Amerikan konsolosuyla görüştüm. Durumu anlattım. Rezalet

çıkarcacağımı söyledim. Sonra Emniyet'in avlusunda seni Gomez ile gördüm...

— Peki, korkmadın mı?

— Hayır. Babam tanınmış biridir. Tabii, yakalasalar canıma okurlardı...

Malko birden genç kızın kolunu tuttu.

— Yurtdışına nereden telefon edebilirim?

— Socabaya Caddesi'ndeki postaneden.

Evime yakındır.

— Gidelim.

**

Jack Cambell bürosundan çıkmak üzereyken kapıda Malko ile çarpıştı. Avusturyalının gözleri ateş saçıyordu.

Amerikalı ağzını açtığı anda Malko konuşmasına fırsat vermeden onu içeri itti ve kapıyı kapadı.

— Dostum Cambell, dedi buz gibi bir sesle, ya beni uslu uslu dinlersin, ya da seni pencereden aşağı atarım.

— Çıldırmanız mı siz? dedi Amerikalı şaşkınlıkla.

— Hayır, çıldırmadım... Yalnız, Frank Thorpe'a telefon ettim. Hangi konuda olduğunu tahmin ediyorsunuz, değil mi? Bana göreve devam emri verdi. Yani Klaus Heinkel'i bulacak ve tutuklatacağım... Anlattıklarım birkaç saat içinde size telgrafla bildirilecek. Anlıyorsunuz değil mi? Buradan gitmiyorum. Amerikan hükümeti bu konuda Bolivya

İçişleri bakanına da telgraf çekecek... Binbaşı Gomez'in dostu olduğunuza göre, haberi ona siz iletin.

Sözünü bitirdikten sonra kapıyı vurup çıktı, bıyıklı sekreter kızı selamlayıp uzaklaştı.

Rahatlamıştı!

XIII. BÖLÜM

Malko resepsiyon memurunun uzattığı zarfı alıp açtı ve okudu:

"Bu akşam sekizde, Sanchez Lima Caddesi, 3462 numaraya gelin. M. P."

Beklediği olmuştu.

Jack Cambell'den çıktıktan sonra, İsrail konsolosu Moşe Porat'ı aramış, ama çekimser görünen adamdan randevu alamamıştı...

Moşe Porat, oynayacağı son kozlardan biriydi.

Saatine baktı: Sekize beş vardı.

Nottaki adres, Moşe Porat'in önceden verdiği adresi tutmuyordu.

Bir tuzak olabilir miydi?

Ne olur ne olmaz diye Lucrezia'ya bir not bıraktı. En azından nerede olduğu bilinirdi.

Dışarıda yağmur başlamıştı. Taksi bulmak için on dakika bekledi.

Verilen adres şık villaların bulunduğu bir caddeydi. Hükümet başkanı biraz ilerde oturuyordu. Bu nedenle her elektrik direğinin altında bir polis vardı.

Malko 3462 nolu sarı villanın önünde durdu. Binada ışık vardı.

Bir an düşündü, sonra merdivenleri çıktı.

*
**

Sarışın ve iriyarı olan iki adamın tuhaf bir benzerlikleri vardı. Oturdıkları koltuklardan Malko'ya gülümsüyorlardı.

Moşe Porat hemen¹ söze girdi:

— Malum nedenlerden dolayı dostlarımı size tanıtamayacağım. Kendilerine şimdilik Samuel ve David diyelim...

Samuel ile David, Malko'yu inceliyorlardı. Malko tam karşılarındaydı.

Konsolos hemen konuya girdi:

— Sizi çok yakından izledik. Her şeyden, hatta Binbaşı Gomez tarafından kaçırılmanızdan bile haberimiz var. Fakat o sıralar Tel Aviv'den henüz bir emir almamıştım. Samuel ile David La Paz'a yeni geldiler. Her ikisi de 6. Şube'ye bağlıdır. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?

— Evet, dedi Malko.

6. Şube, İsrail Haberalma Teşkilatı'nın savaşı suçlarıyla ilgilenen servisiydi...

Malko sevindi. Nihayet yardım görecekti.

— Don Federico'ya gittiğimde yanımda olmamanız ne büyük kayıp! dedi Malko. Klaus Heinkel'in orada olduğundan eminim.

Moşe Porat başını salladı.

— Bundan biz de eminiz, ama fazla bir yararı yok bunun. Zor kullanmak söz konusu olamaz. Öyle olsaydı, çok önceden harekete geçerdik. Frederic Sturm'un Bolivyalılarla arası çok iyi. İki yıl önce Bolivya'ya silah satmaya başladığımızda büyük engellerle karşılaştık. Dört kişi öldü...

— Peki, beni niye çağırdınız? diye sordu Malko.

Birden hayalkırıklığına uğramıştı.

Samuel İngilizce cevap verdi:

— Çünkü Klaus Heinkel'i adalete teslim etmek için gösterdiğiniz gayrete hayranız. Size yardım etmeye çalışacağız.

— Don Federico'nun Klaus'u ısrarla korumasının nedeni nedir sizce?

Malko bu soruya omuz silkti.

— İki de aynı soydan... Nazi...

— Bu yeterli bir neden değil. Heinkel basit bir nazi. Sturm ise çok önemli biri. Fakat Heinkel'in Martin Borman ile ilişkisi vardı. Onun hakkında çok şey biliyor. Sonra "Peder Muskie" adlı Amerikalı bir rahiple de arası iyiydi. Borman bu rahibin kilisesinde saklanmıştı. Heinkel başına bir şey gelebilir düşüncesiyle bu rahibe birçok belge ile yüklü bir para teslim etti. Belgeler ve para olmasa, Heinkel Don Federico'nun gözünde beş para

etmez. Ayrıca, Binbaşı Gomez'in kanadına da sığınamazdı...

— Gomez de nazi mi?

Moşe Porat bir kahkaha attı.

— O mu? Onun tek inancı vardır: Para. Klaus Heinkel Bolivya'ya ayak bastığından bu yana ona çok para döktü. Gomez onu korumaya devam ediyorsa, hâlâ parası olduğuna inandığındandır.

Malko sabırsızca atıldı.

— Peki, bana nasıl yardım edeceksiniz?

— Düşüncemiz şu! önce Don Federico'ya saldırmak lazım. Gözü korkutulursa siner. Bu arada Heinkel'i de açık vermeye zorlayabilir. Tabii, farkında olmadan...

— Planınız nedir?

— David ile Samuel Andları çok iyi tanır. Altı yıldır Ekvator ile Şili arasında görev yaparlar. Çok güzel bir önerileri var.

Hotel La Paz'ın holüne giren Malko, karşısında Lucrezia'yı bulunca bir felaketle karşılaşacağını sezdi.

Genç Bolivyalı oturduğu yerden kalkarak ona doğru koştu.

Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı kesilmişti.

— Babamı tutukladılar! dedi.

Binbaşı Gomez hiç boş durmuyordu. Malko genç kızı yatıştırılmaya çalıştı.

— Blöftür! dedi. Jack CambelPe telefon edip müdahale etmesini söyleyeceğim. Nerede baban?

— Bilmiyorum. Kalp hastasıdır. Her an kriz geçirip ölebilir.

Malko telefon kulübesine girmişti bile. Jack Cambell hemen çıktı. Durumu anlatırken Amerikalı sözünü kesti ve sert bir sesle Malko'yı tersledi.

— Bu Bolivyalıların kendi meseleleri. Ben müdahale edemem. Binbaşı Gomez'e başvurun.

Malko ısrar edecek zaman bulamadı. Telefon yüzüne kapanmıştı.

Lucrezia'nın yanına döndü.

— Seni bu belaya soktuğum için özür dilerim, dedi. Binbaşı Gomez'i bulup görevi resmen bıraktığımı bildireceğim. Tabii babanı serbest bırakırsa. Gel, Plaza Murillo'ya giderim, Gomez'le konuşacağım.

*

**

Binbaşı Gomez, külotunu çıkarmakta olan striptizciden gözlerini ayıramıyordu. Maracai-bo, La Paz'da bu tür gösterilerin yapıldığı en nezih yerd.

Sahnedeki kız çırılçıplak kaldığında, binbaşının omzuna bir el dokundu. İrkilerek döndü. Adamlarından biriydi.

— Ne var?

Adam kulağına bir şeyler fısıldadı. Gomez yine irkildi.

— Peros stupidos*! diye homurdandı. Ben bunun hesabını sorarım.

(*) Sersem köpekler

Adam esas duruşta bekliyordu.

— Cesedini ne yapalım?

— Evine götürün!

Gomez canı sıkın bir durumda kalktı. Lucrezia'nın babasının ölümü gürültü koparacaktı. Öfkeyle adamına döndü.

— Daha ne bekliyorsun be?

Diğeri kekeleydi.

— Kızı dışarda sizi bekliyor, komutanım. Yanında sarışın bir adam var. Tutuklayayım mı onları?

— Onlara burada olduğumu söyledin mi?

— Hayır. Ama arabanızı görmüşler.

Gomez sokağa çıktığında, Lucrezia üzerine atıldı.

— Babam nerede?

Genç kızın öfkeli bakışları karşısında Gomez korktu. Eli içgüdüsel bir hareketle silahına gitti. Sarışın adam Lucrezia'nın arkasında durmuş, kıpırdamıyordu.

Gomez ne söyleyeceğini bir an düşündü, sonra:

— Babanız şu an evde olmalı, dedi.

Lucrezia'nın bakışları gevşedi birden.

— Onu serbest mi bıraktınız?

Gomez göğsünü şişirdi.

— Hayır. Kaçmaya kalkmakla her şeyi itiraf etmiş oldu.

— Ne itirafı?

— Kaçmaya kalkmış. Adamlarım da vurmuş onu. Kaçmaya yeltenmesi suçlu olduğunu ispatlar.

— Onu öldürdünüz!.. Onu öldürdünüz ha?

diye bağırdı Lucrezia.

Sesi öyle yüksekti ki, Gomez geriledi.

Malko bir olay çıkmasını beklerken genç kız sesini iyice alçaltarak:

— Onu öldürttün, katil herif! diye fısıldadı.

Pis katil!

Bu can sıkıcı sakinlikten iyice huzursuz olan Gomez hemen arabasına koştu.

Lucrezia arkasından bağıırıyordu:

— Katil!.. Peroimmundo!*. Katil!..

Araba hareket ederek hızla uzaklaştı.

— Katil! Katil!..

Kendini Malko'nun kollarına bıraktı.

XIV. BÖLÜM

Alçalıp yükselen flüt sesi, gecenin sakinliğinde gerçekdışı bir etki yaratıyordu.

Don Federico karanlıkta gözleri açık, flütün sesini dinliyordu. Saatine baktı: Sabahın beşiydi.

Gecenin bu saatinde kim flüt çalıyordu?

Müzikte özlem dolu tatlı bir hava vardı. Buna rağmen, Don Federico anlamını bilmediği bir korku duyuyordu. Aslında, çiftliği çok emniyetliydi. Huarina karakolu polisleri onun için canlarını verirlerdi. Onlara yepyeni bir karakol binası yaptırmıştı. Bolivya'da eşi yoktu ve Bolivyalılar bu gibi şeylere karşı çok hassastılar.

Alman kalkıp ne olup bittiğini görmek istedi. Bu sırada Monica döndü ve kalçasını

(*) Aşağılık köpek

kasıklarına dayadı. Don Federico genç kadının göğüslerini okşadı.

Ama Monica uyanmadı.

Siyah dantel geceliği beline kadar sıyrılmıştı. Elini bacaklarının arasında gezdirdi. Ona hemen o an, uykuda sahip olabilirdi, ama bu Tanrının cezası flüt aklına takılmıştı.

Don Federico Monica'ya tecavüz ettiği günden beri, onunla olan ilişkisini saklamaz olmuştu. Kadın olup biteni Klaus Heinkel'e anlatmıştı. Yaptığı rezillik ortaya çıkınca Don Federico iyice yüzüzleşmiş ve bir pazarlık teklif etmişti: Klaus'u çiftlikte saklayacak, buna karşılık Monica ile o yatacaktı.

Genç kadın ilk gece devamlı ağlamış, karşı koymaya çalışmış, ama Don Federico'nun zorla tecavüz etmesini engelleyememişti. Sonra yavaş yavaş direnmeyi bırakmış ve ev sahibiyle birlikte olmaktan zevk almaya başlamıştı. Don Federico artık hayatından memnundu.

Klaus Heinkel ise köpürüyor, ama bir şey yapamıyordu. Yemeklerin dışında ortaya da çıkıyordu. Tek umudu, Monica'nın buradan kaçmasıydı, ama bu da imkânsızdı.

Birden, Monica gözlerini açtı ve Alman sokuldu.

— Nedir bu ses?

Don Federico cevap verecek zaman bulamadı. Yatak odasının tahta pancurları sert biçimde açıldı ve içeriye, döşemenin üzerine bir şey atıldı.

Don Federico çırılçıplak yataktan fırladı ve hemen başucu lambasını yaktı. Aynı anda

kalbinin sıkıştığını, soluk alamaz olduğunu hissetti.

Yerde çok sevgili laması "Cantouta"nın kesik başı duruyordu.

*

**

Samuel ile David'in neşeli bir ifadesi vardı. Geceki harekâttan hiç de etkilenmiş benzemiyorlardı.

Moşe Malko'ya dönerek açıklamada bulundu:

— Bu insanları etkilemek istiyorsanız şiddete başvurup korkutmaktansa, psikolojik baskı uygulayacaksınız. Bu yöntemle birkaç kişiyi intihara mecbur ettik...

— Şimdi ne yapacaksınız?

İki adam gülüşüler.

— Belli değil. Belki çiftliğindeki yüz bin tavuğunu öldürürüz. Bunları Bolivyalılara da duyuramaz. Alay konusu olur.

— Bu taktiğin onu harekete geçireceğine inanıyor musunuz?

Moşe omuz silkti.

— Kesinlikle. Er veya geç, Heinkel'den kurtulmaya çalışacaktır. Ondan sonra da size onu yakalamak düşecek.

Bu o kadar kolay değildi. Çünkü Heinkel'in in parmak izleri yok olmuştu.

— Ya siz? dedi Malko. Siz yakalayamaz mısınız onu?

İsrailli derin bir iç çekti.

— Biz bir fiske bile vuramayız. 6. Şube'nin emri böyle. Eichman davasında başımıza gelmedik bela kalmadı. Bir elimizi kaldırsak bütün Güney Amerika ayaklanır.

— Ama siz aynı durumda değilsiniz, dedi David. Sizi engelleyen yok.

**

Malko otelden içeri girerken kendisine seslendiğini duydu.

— Senyor Linge?

Kısa boylu bir yerli yolunu kesmişti.

Malko adamı daha önce hiç görmemişti. Lucrezia'yı düşündü. Cafe La Paz'da onunla randevusu vardı. Yine neler oluyordu?

— Evet, ben Senyor Linge'im. Ne istiyorsunuz?

Adamın elinde bir kâğıt parçası vardı.

— Sizi arabamla götürmeye geldim.

Otelin önündeki döküntü bir Mercedes taksiyi işaret etti. Malko'nun kasları gerildi. Bu davet tuzak kokuyordu.

— Kime götüreceksiniz?

Adam iyice sesini alçaktı.

— Bir hanıma. Senyora Monica'ya!

Malko kalp atışlarının hızlandığını hissetti. İsraililerin girişimi meyvesini vermeye başlıyordu galiba.

Bir an düşündü, sonra:

— Beni arabanızda bekleyin, dedi.

132

Koşarak caddeyi geçip Cafe La Paz'a daldı. Lucrezia bir masaya oturmuş, sinirli sinirli sigara içiyordu. Babasının ölümünden beri gecede üç saatten fazla uyuyamıyordu.

Malko olup biteni kısaca özetledi.

— Bir başka taksiye atlayıp adamı takip ederiz, dedi.

Lucrezia bir taksi çevirirken, Malko da şoförle konuştu.

— Beni nereye götürecektiniz?

— Genelevlere!

Malko arkadaki taksiye atlayıp şoföre adresi verdi. Lucrezia'nın kaşları çatıldı.

— Monİca İzquierdo'nun genelevde ne işi var?

İki araba peşpeşe boş sokakları geçtiler. Saat ondan sonra, halk sokağa adım atmıyordu.

Verilen adres La Paz'ın kuzey çıkışında bulunuyordu. Yol karanlık ve virajlıydı. Pusu için ideal bir yer.

Önlerindeki taksi yavaşlamaya başladı.

Yolun ilersinde evler belirmişti. Kapılarında kırmızı fenerler yanıyordu.

— Burada La Paz'ın en rezil genelevleri bulunur, dedi Lucrezia. Cuma geceleri burası anababa günüdür.

O gece etraf tenhaydı.

Taksi "üç yıldızlı" bir evin önünde durdu. Malko araçtan inerek:

— Beni burada bekle! dedi Lucrezia'ya.

**

133

Malko evden içeri girip de gözleri karanlığa alıştığında bir kadınla karşılaştı.

Kadın onu kolundan tutup birinci kata çıkardı ve bir kapıyı açıp kenara çekilerek yol verdi

Malko içeri girdi.

Yatakta Monica Izquierdo oturuyordu.

Kapıyı kapayarak yatağa, genç kadının yanına oturdu.

— Niye burada randevu verdiniz?

Monica gülümsedi. Hüzünlü bir ifadesi vardı.

— Çiftlikten Don Federico'nun Mercedes' ile kaçtım. La Paz benim için tehlikeli bir yer. Klaus Muller ile olan ilişkiyi burada herkes bilir. Dost ve düşmanları beni bir an önce susturmak isteyeceklerdir. Bunların başında da Gomez var. Burası emniyetli. Evin barmeni üç yıl yanımda hizmetkârlık yapmıştı. Bana yardımcı oldu...

Genç kadının üzerinde ipek bir elbise ve siyah naylon çoraplar vardı. Güzelliği bu sefil odada sırtıyordu. Malko elinde olmadan kadının bacağına dokundu, kadın hiçbir hareket yapmadı.

— Beni niye görmek istediniz?

— Bunu siz teklif etmişsiniz, değil mi?

— Evet. Söyleyecek bir şeyiniz olduğu takdirde demiştim.

— Söyleyeceğim bir şey var.

— Ne?

— Elli bin dolar kazanmak ister misiniz?

Malko sustu. Kendisine para teklifi ilk kez

olmuyordu.

Avusturyalının sustuğunu gören Monica devam etti.

— Bu parayı yarın sabah verebilirim. Nakit olarak.

— Karşılığında ne istiyorsunuz?

— Çok iyi biliyorsunuz.

— Klaus Heinkel'in peşini bırakmamı mı?

— Evet.

— Boşuna gelmişsiniz öyleyse. Bu hikâye yüzünden birçok insan öldü. Tam beş kişi. Klaus Heinkel'in peşini bırakmam.

Monica'nın yüzü asıldı.

— Anlıyorum. Az buldunuz.

— Hayır. Para sorunu değil bu.

Kadın gözlerine bakarak sokuldu.

— Yoksa, beni mi istiyorsunuz? Yani, paranın dışında.

içinden bir ses Malko'ya önce kadınla yatmasını, sonra tartışmasını söylüyordu. Ama bu bir centilmenin yapacağı şey değildi...

— Çok çekici bir kadınsınız, dedi Malko, ama yine de Klaus'u bulmam gerek.

— Demek boşuna geldim, dedi Monica.

— Niye Klaus Heinkel'i kurtarmak istiyorsunuz? Avrupa'da ne haltlar yediğini bilmiyor musunuz? Biraz anlatayım mı?

— Bana vız gelir yaptıkları! Bu ona son yardımım olacaktı...

Malko meraklandı.

— Son yardımınız mı? Ona aşık olduğunuzu sanıyordum.

— Doğru, ama çok şeyler değişti. Şimdi

başka birine aşığım.

— Don Federico'ya mı?

— Evet.

— Ama, o da bir nazi!

— Bazen ondan öğreniyorum. Bazen de korkuyorum. İlk tecavüz ettiğinde çok korkmuştum, ama artık ona bağlandım. Tehlike cinsel arzularımı kamçılıyor.

Bir an durdu, Malko'ya baktı.

— Bana burada sahip olmaya kalksanız hiç sesini çıkarmam. Karşılığında bir şey de istemem. Siz de onlar gibi tehlikelisiniz ve beni tahrik ediyorsunuz...

Kapı vuruldu, barmen başını uzattı.

— Dikkatli olun! Siyasi polis kontrole geldi, dedi.

Kapı tekrar kapandı.

— Beni tanımamaları gerek! dedi Monica telaşla.

Malko fikir ileri sürecek zaman bulamadı.

Monica Malko'nun fermuarını açtı, sırtüstü yatağa uzanıp eteklerim beline kadar sıyırdı.

Bu haliyle genelev kadınlarından farkı yoktu.

Sonra Malko'yu omuzlarından tutup üstüne çekti.

Kapı aralanıp da içeriye iki baş uzandığında da, manzara böyle bir yerde olması gerekenden farksızdı. Polisler gringonun haline gülerek çekilip kapıyı kapadılar.

Birkaç dakika sonra Monica doğruldu. Yanakları kıpkırmızıydı.

— İyi bir sermaye durmuşum, dedi

sakince.

Malko'nun bulutların üstünden yere inmesi biraz zaman aldı. Monica İzquierdo bulunmaz bir dişiydi.

— Buraya gelirken böyle bir şey aklımda yoktu, dedi.

— Sizi çiftlikte ilk gördüğüm andan beri istiyordum, dedi Monica.

Yavaş yavaş eski burjuva görünümünü kazanıyordu. Dudaklarını boyadı, saçlarını düzeltilti.

Sanki başbaşa sadece çay içmişler gibi elini uzattı.

— Hoşça kalın!

Parantez kapanmıştı!

Malko kolunu tuttu.

— Bu parayı nereden temin edeceksiniz? Bunu Klaus'a hediye mi ediyorsunuz?

Monica suratını buruşturdu.

— Hiç de değil. Klaus bu parayla bazı belgeleri bir kilisedeki dostuna emanet etmişti. Yarın sabah o adamla buluşacağım.

Malko kalktı ve Monica'yı odada bırakarak çıktı.

Lucrezia takside onu bekliyordu. Arabanın döşemesi sigara izmariti dolmuştu.

— Nerede kaldın? diye çıkıştı genç kız. Yoksa genelevin bütün kadınlarını mı denedin?

— Tartışma uzun sürdü. Ama önemli bir şey öğrendim. Klaus Heinkel'in Almanların canına okuyacak belgeleri nerede sakladığımı biliyorum. Yarın onları ele geçirmeye çalışaca-

ğız. Bir fikrim var.

Dönüş yolu olaysız bitti. Lucrezia düşünce-
liydi.

Malko İsraililerin Peder Muskie hakkında
söylediklerini anlattı. Monica yarın sabah
kuşkusuz onu görecekti.

Evin önüne geldiklerinde, Lucrezia ona
döndü.

— Bu gece benimle ol. Yalnız kalmak
istemiyorum.

Malko boyun eğdi.

XV. BÖLÜM

Peder Muskie duasını bitirdikten sonra
sakalını sıvazladı ve saatine baktı. Randevusu-
na on dakika kalmıştı. Don İzquierdo'nun dul
karısıyla buluşacağına seviniyordu. Kadın
birkaç kez ona gelerek günah çıkartmış ve
anlattıkları rahibin kanını kaynatmıştı.

Peder Muskie bu kötü düşünceleri kafasın-
dan kovarak duvara gömülü' kasaya gitti.
Güçlkle ağır çelik kapağı açtı. Gözlüklerini
taktı. Aldığı zarfın üzerini okudu ve emin
olduktan sonra zarfı masaya bıraktı.

Peder Muskie Bolivya'yı ikinci vatani
olarak kabul etmişti.

Kapı vuruldu, içeri Bolivyalı bir rahip girdi.

— Beklediğiniz hanım geldi, dedi.

— İçeri gelsin, dedi peder.

Adam ağzını açıp bir şey söyleyecek oldu, ama Amerikalı rahip onu dışarı itti. Bu genç rahip adayları çok bilmiş oluyordu.

Farkında olmadan yine sakalını sıvazladı.

*
**

Monica kilisenin kapısını çalmak üzereyken, Lucrezia arabadan fırladı, koşarak birkaç adımda ona yetişti. Doğal bir hareketle çantasını açtı ve çıkardığı tabancayı Monica'nın kulağına dayadı.

— Bağırır ya da bir hareket yaparsan o kuş beynini dağıtırım.

Monica şaşkınlıktan hiçbir şey yapamadı. Lucrezia'yi tanııyordu. Tabanca başından beline kaydı. Lucrezia koluna girmişti.

— Kapı açıldığında onlara beraber olduğumuzu söyle. Tamam mı?

Monica başını salladı. Lucrezia döndü, arabada oturmakta olan Malko'ya bir işaret yaptı.

Kapı aralığında dazlak kafalı bir rahip adayı belirdi.

— Peder Muskie'yi görmek istiyorum. Beni bekliyor.

Adam gülümseyip kapıyı kapadı. Monica hemen Lucrezia'ya döndü.

— Ne istiyorsunuz?

— Birazdan öğrenirsin.

Monica üstelemedi. Tabancanın varlığından eli ayağı kesilmişti. Kafasında tek düşünce vardı: Ölmek istemiyordu.

Bu sırada Malko arabadan çıktı, iki kadına doğru ilerledi.

Monica onu farkedince şaşırıldı.

— Siz ha!

Kapı tekrar aralandı. Dazlak rahip adayı Malko'yu görünce şaşırıldı. Bir şeyler soracaktı vazgeçti. Bu gibi işler onu ilgilendirmiyordu.

Kiliseyi katedip arka tarafa geçtiler, bahçeye bakan bir salona girdiler. Yol gösteren rahip adayı:

— Peder Muskie size bekliyor, dedi küçük bir kapıyı işaret ederek.

Salondan çıktığı anda, Lucrezia Monica'yı kapıya doğru itti.

*
* *

Peder Muskie önce iki kadını farkettiler. Monica'nın dikkat çekmemek için yanına arkadaşını aldığını düşünürken Malko'yu gördü.

Üç kişi beklemiyordu. Beklemediği bir şey de kaygı vericiydi. Tehlikeyi göze alamazdı.

— Kimsiniz? dedi.

Malko Almanca cevap verdi:

— Klaus Heinkel'in dostları!

Peder Muskie irkildi. Ona göre, Klaus Heinkel yoktu. Sadece Klaus Muller vardı.

Ani bir hareketle duvardaki kasaya atladı ve kapağı kapatıp kilitleti. En önemli meseleyi halletmişti. Şifrenin çözülmesi günler alırdı.

Sonra döndü ve Monica'ya vermek üzere

hazırladığı zarfı masadan alıp göğsüne bastır-
dı?

— Ne istiyorsunuz? Kimsiniz?

Monica sinir krizine tutularak ağlamaya
başladı. Lucrezia biraz yana çekilerek elindeki
tabancayı rahibe çevirdi.

Rahip gülümsedi.

— Anlıyorum... Sizler eşkiyasınız. Ama bu
parayı almak için beni öldürmeniz gerekecek.

Malko ilerledi.

— Biz eşkiya değiliz ve bu parayı
istemiyoruz. Bizi belgeler ilgilendiriyor. Onla-
rın bir savaş suçlusuna ait olduğunu siz de
biliyorsunuz.

Rahip başını salladı.

—Bildiğim tek şey, bana silah çektiğiniz ve
bিরer eşkiya olduğunuz. Aksini ispatlamak
istiyorsanız bu odayı hemen terkedin. Ben de
yaptıklarınızı unuturum.

Malko adamı sakalından tutup sarsmamak
için kendine hakim olmaya çalışıyordu.

— Bu kilisenin yıllardır savaş suçlularına
yataklık yaptığını biliyoruz. Biraz anlayışlı
olun. O belgeleri verin ve bizi zor kullanmaya
mecbur etmeyin.

— Zor kullanmak mı?

Rahip birden köpek görmüş kedi gibi
kabardı, masanın üzerindeki kâğıt açacağına
karak Malko'nun üstüne yürüdü.

— Kullanın da görelimîdiye bağırdı.

Monica birden ayıldı. Rahibin kolunu
tutarak:

— Belgeleri sakın onlara vermeyin, dedi.

Bunlar yahudi ajanı. Don Federico'ya saldırdı-
lar.

—Korkmayın, dedi rahip. Tanrı bizimle-
dir.

Sonra bağırmaya başladı birden:

— İmdat! İmdat!

Malko bir adım atıp zarfı almak istedi.kağıt
açacağı yüzünü çizdi.

— Geri, pis komünist! diye bağırdı rahip.

Malko belindeki silahı çekip rahibe çevirdi;

— Sizi vurmak zorundayım!

Aynı anda Lucrezia bir hamle yaptı.
Elindeki 32'liği doğrulttu ve tetiğe bastı.

Rahibin üzerindeki uzun beyaz giysinin sol
diz hizasında kan belirdi... Rahip sendeleyerek
yıkıldı. Elindeki zarf düştü.

Malko hemen atılıp zarfı aldı, aceleyle açtı.
Yere dolarlar döküldü.

Monica yalan söylememişti.

Paraları yerde bıraktı, belgeleri alıp
Lucrezia ile odayı terketti. Zarfıta fotoğraflar,
el yazısı ve daktiloyla yazılmış, kâğıtlar vardı.

*

**

Moşe Porat bir büyüteç alıp dikkatle
fotoğraflardan birini inceledi.

Diğer iki İsraili Malko'nun getirdiği
belgelerin fotokopilerini almışlardı.

— Şu beyaz kilise elbisesi giymiş olan
Martin Borman, dedi Moşe. Daha çok Peder
Augustin olarak bilinir. Bu fotoğraf Burrana-

baque manastırı yakınında çekilmiş. Pekler Augustin'in yanında duran ve kendisine hediye sunan bu işçiler manastırı restore edenler. Peder bu manastıra son derece modern bir kısa dalga telsiz yerleştirmişti. Teçhizat Borman'ın Almanya'daki dostları tarafından gönderilmişti.

Malko şaşırıldı.

— Borman'ın Bolivya'da olduğunu biliyor muydunuz?

Moşe gülümsedi.

— Borman hakkında her şeyi öğrendik. Yalnız, maalesef geç bilgi ediniyorduk. Çok iyi korunduğundan müdahale de edemiyorduk. Şimdi Paraguay'da çorak bir bölgede.

Bir başka fotoğraf bir vaftiz töreninde çekilmişti. Resimde hep yabancılar vardı. Moşe geri plandaki dini giysili birini işaret etti.

— İşte, yine Peder Augustin... Ya da diğer deyişle Martin Borman.. Bu, Brezilya'da yaşayan bir Alman dostunun vaftiz töreni. Tören yine Burranabaque manastırında geçiyor...

Malko hayalkırıklığma uğramıştı.

— Peki, bütün bunların size bir yararı yok mu?

— Pek yok, dedi İsraili. 6. Şube'nin Borman'ın peşini bırak alı çok uzun zaman oldu. Bolivya ve Paraguay hükümetleri onu koruyor... Yani bu belgeleri dünya kamuoyuna duyurmak pek işe yaramaz. Diğer bir kâğıtta Borman'ın ilişkide olduğu kişiler var. Bunların dördünü ve yaptıkları işleri biliyoruz. Aslında,

belgeler işe yarar... Ama ilk önce bu ülke hükümetlerinin savaş suçlularından kurtulmaya karar vermeleri gerek... Bu da bugün, yarın olacak iş değil... Üstelik, solcu partiler de bunları koruyor...

— Ama niye? diye sordu Malko.

Moşe başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürttü.

— Para nedeniyle! Nazilerde hâlâ para var. Odessah bankerlerden bir grup geçen yıl Panama'da dört ton altın sattılar. Bu para suçortakları satın almaya yarıyor... Nazilerin parası olmasa Bolivyalılar ile Paraguaylılar onları hemen defederler...

Moşe fotoğraflarla belgeleri paket yapıp Malko'ya uzattı.

— Bunları Don Federico'ya yerebilirsiniz. Bir işe yaramazlar. Don Federio Klaus'un elinde başka şeyler bulunduğunu sanıyor olmalıydı. Bu gibi insanlar bazen kendi gölgelerinden korkarlar. Yine de, belgeler sizde olduğuna göre, Heinkel arkadaşları gözünde değer kaybedecektir... Onu terkedeceklerdir...

Klaus Heinkel'i çeviren koruma kalkanı yavaş yavaş gedik vermeye başlamıştı.

Lucrezia Sanchez Lima Caddesi'nde onu bekliyordu.

Fort-Knox gibi korunan başkanlık ikâmetgâhının önünden geçtiler. Binanın önünde bir grup genç büyük bir pankart taşıyordu: YA ZAFER, YA ÖLÜM!

— Bunlar devlet memurları, diye açıkladı

Lucrezia. Arada bir hükümeti destekleyen gösteriler yapmazlarsa, üç günlük yövmiyeleri kesiliyor.

— Şimdi Pedro İzquierdo'nun katili Raul'u bulup konuşurmalıyız, dedi Malko. Gidip Josepha'yı bulalım.

XVI. BÖLÜM

Klaus Heinkel öfke içinde valizini topluyordu. Kapı açıldı, Don Federico içeri girdi. Heinkel'in heyecanı daha da arttı. Gülümsemeye çalışarak:

— Şaka ediyorsunuz, değil mi Bay Sturm? dedi.

Don Federico umursamaz bir tavır içindeydi.

— Çok ciddiğim. Buradan defolup gitmeniz için yarım saatiniz var. Bir daha da buraya ayak basmayın. Dostlarımın güvenine ihanet ettiniz. Önemli birçok belge şimdi düşmanlarımızın elinde...

Klaus Heinkel kurulan tuzığa düştü!

— Bay Sturm, dedi, bu belgelerin hiçbir önemi yoktu. Bunu "onlar" da biliyor, yani

düşmanlarımız...

— Öyleyse bize yalan söyledin, diye gürledi Don Federico. Bana elinde çok önemli belgeler olduğunu söyledin hep...

Klaus Heinkel sustu. Söylenecek bir şey yoktu. Sturm kendisinden kurtulmak istiyordu. Klaus ne yapacağını bilemez durumdaydı.

— Peki, ben ne olacağım? dedi.

— General Aruana'ya senden söz ettim. Bir kinin plantasyonunda sana iş verecek. Beni'de. Orada seni kimse bulamaz. O zamana kadar doktorunun La Paz'daki evinde kalacaksın, evi biliyorsun. Florida'da.

Klaus Heinkel birden kendisini tehlikede hissetti.

— Bay Sturm. Neden beni burada gizlemiyorsunuz? Burası çok emniyetli.

Eski SS albayının gözlerinde bir öfke ifadesi belirdi.

— Çünkü sen beyinsiz bir domuzsun! Senin yüzünden "Cantouta" mı öldürdüler.

— Pekâlâ, dedi Heinkel. Monica'ya benimle gelmesini söyleyeceğim.

Kapıdan çıkmak üzereyken Don Federico yolunu kesti. Heinkel bağırdı:

— Monica! Monica!

Don Federico ağzını kapamaya çalıştı, ama diğeri kurtuldu ve bağırırmaya devam etti:

— Monica! Monica!

Genç kadın merdivenlerde belirdi.

— Ne oluyor, Federico?

— Bu köpek rezalet çıkarmadan gitmeye niyetli değil.

Monica sessizce Klaus'a baktı.

Alman yalvarır gibi:

— Benimle gelmek istediğini söyle ona, dedi. Beni yahudilere satmak istiyor...

Genç kadın dönüp merdivende kayboldu.

Don Federico kolunu tuttu, diğeri silkinerek kurtuldu. Monica'nın kendisine yüz çevirmesine inanamıyordu.

— Hizmetkârların önünde kavga etmek istemiyorum, dedi Don Federico. Führer aşkına, sakın ol!

Führer... Klaus uzun zamandır unutmuştu onu. Şu an panik içindeydi.

— La Paz'a nasıl gideceğim? diye inledi.

Don Federico güldü.

— Yürüyemez misin? Doğu cephesinde birliğim iki bin kilometreyi yaya katetti. La Paz ise sadece altmış kilometre...

Klaus valizini alıp yola çıktı... La Paz yönüne döndü.

*

**

— Siyasi polisten iki kişi sizi görmek istiyor, senyor.

Klaus Heinkel tereddüt etti. Doktoru evde yoktu ve adamın Calle Man Cesped'deki villasında yapayalnızdı. Uşağa yalan söylemesini teklif edecekti, ama adamın korkusunu farkedince:

— Geliyorum! dedi.

Aynada kendi haline bakıp ürktü. Başına

daha kimbilir neler gelecekti? Ondan yana çıkan bir tek Peder Muskie olmuştu. En ufak bir sitemde bile bulunmamıştı.

Ülkeyi terkedemezdi. Neyseki, elli bin dolar çoğu engeli aşmasına yardımcı olacaktı.

Siyah giyimli iki adam onu halde bekliyordu. Siyasi polisin iki katili!

Yaşlı olanı özür dileyerek Binbaşı Gomez' in kendisiyle görüşeceğini bildirdi. Onu alıp götürceklerdi.

Klaus Heinkel kaygılandı. Binbaşı Gomez genellikle telefon ederdi. Anlaşılan, Don Federico sürdürdüğü koruyuculuğu kaldırmıştı. La Paz'da haber çabuk yayılıyordu...

Polislerden biri elini beline attı. Klaus parıldayan çeliği far ketti: Kelepçeler!

— Bu da ne demek oluyor? diye öfkeleni.

Polisi yakasından tutmuş, sarsıyordu.

Adam kendini kurtarıp üstünü düzeltti.

— Ben emirleri uyguluyorum, senyor! dedi.

— Pekâlâ. Gidelim!

Dışarı çıkarak kapıdaki döküntü Ford'a atladı.

Yol boyunca kimse konuşmadı.

Klaus Heinkel, Plaza Murillo'ya geldiklerini görünce rahat bir nefes aldı. Dostu Gomez'in bürosu buradaydı.

*

**

Klaus Heinkel yarım saattir Gomez'in kendisini kabul etmesini bekliyordu. Ter

içinde kalmıştı.

Nihayet Gomez kapıda görüldü. Yüzü sertti. Klaus'u görmezlikten gelerek nöbetçiye bağırdı:

— Onu içeri alın!

Klaus içeri girdiğinde, Binbaşı Hugo Gomez koltuğuna yerleşmişti.

— Sizin yüzünüzden başım belada! dedi.

Klaus irkildi. Binbaşı ilk kez "siz" diye hitap ediyordu. Oysa, yıllardır hep senli benli konuşurlardı.

— Neler oluyor? diyebilirdi Alman.

Bolivyalı elindeki fişi gösterdi.

— Amerikalılar parmak izlerinizi verdiler. Benden Bolıvyaya pasaportu istediğinizde yalan söylemişsiniz. Soyadınız Muller değil, Heinkel'miş. Parmak izleri uyuyor.

Alman bu palavra karşısında isyan edecek oldu. Gomez soyadının Heinkel olduğunu çoktan biliyordu. Ondan bunu gizlememişti ki!

— Bunun bir önemi yok ki, dedi Klaus. Beni herkes ölü biliyor.

— Hayatta olduğunuzu bilenler de var. Her an bir skandal patlak verebilir. Fransızlar ile İsraililer resmen sorarlarsa yalan söyleyemeyiz.

Klaus sustu. Elinden ne gelirdi ki? Bolivyalı General Laurelesto bile on yedi kurşunla öldürülmüş ve olay etrafa "kaza" diye bildirilmişti.

— Peki, ne yapmayı düşünüyorsunuz, ekselans?

Klaus'un alttan alarak kullandığı "ekselans" sıfatı bile Gomez'i etkilemedi.

— Klaus, ben sizin dostunuzum. Fakat İçişleri bakanı Sancho Colon'un emirleri kesin: Sizi tutuklamak zorundayım. Tutuklamak ve sizi isteyenlere teslim etmek. Aksini yapmam Bolivya'ya ve kurtarıcısı Simon Bolivar'a leke sürmek olur.

Klaus bu karara isyan etti.

— Ama benim öldüğümü resmen açıklayan sizsiniz.

— Hatayı üstleneceğim...

— Ya Don Federico? O bundan rahatsız olmaz mı?

— Olmayacaktır.

Karar kesindi. Klaus panikten ne yapacağını ve ne düşüneceğini bilemez durumdaydı. Bu kez, yolculuğun sonuna gelmişti. Burada işkence gören, öldürülen zavallılara rastlamıştı.

Şimdi, onlardan farksızdı.

— Bunu yapamazsınız, diye inledi. Onlar beni yirmi yıl hapse mahkûm eder. Öldürürler... Binbaşım, her zaman dostumdunuz. Bana yardım edin.

— İsterdim, ama sandığınız kadar güçlü değilim. Bakan...

— Bakan da insan... anlayış gösterir...

— Bakanın derdi başından aşmış, dedi Gomez. Anormal bir kıızı var. Kız Amerika'da tedavide. Ama yarından sonra oraya gidip kızını getirecek. Tedaviye parası yetmiyor...

Klaus birden soğukkanlılığını kazandı. Bir

fırsat çıkmıştı.

— Belki Ekselansları Colon'a yardımcı olabilirim. Fakat ancak beş bin dolar... Fazla değil...

Binbaşı sert bir ifade takındı.

— Böyle bir şeyi ona teklif edemem. Gücenebilir.

— Ben zengin biri değilim. Siz de biliyorsunuz...

— Bakan bana sır verir gibi elli bin dolara ihtiyacı olduğunu söyledi, dedi Gomez. Kızının yıllarca tedaviye ihtiyacı var.

*

**

Birden, Klaus'un kan beynine çıktı. Don Federico gammazlamıştı onu. Ve Gomez parasının tümünü istiyordu. Tartışmak faydasızdı, bütün kozlar binbaşıdaıydı.

Sinirli bir şekilde alınındaki teri sildi.

— Peki, dedi, elimden geleni yapacağım. Her şeyimi satıp bu parayı bulacağım.

Gomez gülerek ayağa kalktı.

— Sanırım bakan bu teklifinizden çok uygulanacaktır. Sizi severiz. Yarın dörtte büromda buluşalım.

Bu kez, Gomez elini sıktı. Klaus bu tokalaşmanın elli bin dolara mal olduğunu düşününce ruhen yıkıldı.

— Tabii, bu arada La Paz'ı terketmeniz yasaklanmıştır, diye belirtti Gomez. Bu süre içinde Bolivya adaletinin koruyuculuğu altındasınız.

Ve de elli bin doların!

Klaus Plaza Murillo'ya çıktığında rahat bir soluk aldı. Belki elli bin dolardan olacaktı, ama bir süre için güvenlikteydi.

XVII. BOLUM

- Raul'u bulmuş! diye fısıldadı Lucrezia.
- Neredeymiş?
- Hapiste.

Genç kız Josepha ile konuşurken Malko arabada beklemişti.

Lucrezia kapıyı açıp yanına oturdu.

Malko'nun yüzü asılmıştı. Ne düşündüğünü tahmin eden genç kız gülümsedi.

— San Pedro hapisanesi diğerlerine benzemez, diye açıkladı... Oraya birkaç kez girip arkadaşlarımla görüşmüştüm. Para karşılığında her şey yapabilirsiniz. Koşulların anahtarı mahkûmlardadır, içini istedikleri gibi döşerler. Ziyaret saati diye bir şey yoktur. Hatta karılarını ve çocuklarını bile koşullarda misafir edebilirler... Yalnız, bunun için çok

Malko'ya dokunmadılar.

*
**

*
**

San Pedro hapishanesi muhafız komutanı olan üsteğmenin ceketinin yarı düğmesi eksikti. Koltuğuna kurulmuş, Lucrezia'mn anlattıklarını can kulağıyla dinliyordu.

Genç kız Malko'yu yabancı bir gazeteci olarak tanıtmış ve örnek hapishane olarak seçtikleri San Pedro hapishanesi üzerine yazı yazacaktı. İşler çabuk bitsin diye resmi izin almamışlardı.

— Senyor Amerikalı mı? diye sordu subay.

— Hayır, Fransız! dedi Lucrezia.

Subay bir an düşündükten sonra:

— İmkânsız, dedi. Bir yabancıyı San Pedro'ya bırakmam. Üstelik, yarın annemin ölüm yıldönümü için Santa-Cruz'a gideceğim. Yerime bakacak olan arkadaş çok serttir...

Bu da bir fiyat artırma usulü olmalıydı!

— Toprağı bol olsun annenizin! dedi Lucrezia.

Diğeri devam etti:

— Ve bu yolculuk için de seksen dolar lazım. Nereden bulunur bilmem...

— Yirmi dolar! dedi Lucrezia. Fazla yok!

— Tanrı razı olsun! dedi subay. Sizi sevdim. Sizin için yasaları çiğneyeceğim.

Lucrezia'mn uzattığı parayı cebe atar atmaz bir emir verdi. Kapıda bekleyen gardiyan içeri girip Lucrezia'mn üstünü aradı.

Üsteğmen önde, Lucrezia ile Malko arkada, hapishaneyi dolaşıyorlardı. Subay her koğuşun önünde durup bilgi veriyordu.

— Burası da lüks koridordur, dedi üsteğmen. Buradaki koğuşlarda zengin ve Önemli suçlular kalır. Ama tehlikelidirler.

— Raul da burada mı kalıyor? dedi Lucrezia birden.

Bolivyalı subay şaşırıldı.

— Onu tanyor musunuz?

— Evet. Gazetecilik yaptığım sıralarda onun üzerine yazı yazmıştım. Kendisini görürsem sevinirim.

Adam yüzünü buruşturdu.

— Sizi görmek istemeyecektir. Kimseyle konuşmuyor. İşte, koğuşu şu! Mavi kapı!..

— Niye kimseyle görüşmüyor?

— Bilmiyorum. Galiba korkuyor. Kendisini öldüreceklerini sanıyor.

Mavi kapının önünde durmuşlardı. Subay kapıya vurdu.

— Raul, yabancı bir bey seni görmek istiyor.

Anlaşılmaz bir cevap geldi:

— Defolun!

Subay başını salladı.

— Gördünüz ya! Ne kantine gider, ne televizyon seyreder. Buraya girdiğinden beri

dışarı adım atmadı.

Malko kapalı kapıya bakıyordu. Belki de sorusunun cevabı bu kapının ardındaydı.

— Bir fikrim var, dedi.

Cebinden bir yüz dolar çıkarıp ikiye yırttı. Bir parçasının üzerine İspanyolca olarak:

"Kapıyı açın. Binbaşı Gomez sizi kurtarmak için beni yolladı" yazdı.

Sonra yarım parayı üsteğmenin şaşkın bakışları altında kapı aralığından attı.

Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Sonra anahtarın kilitte döndüğü duyuldu.

Ve kapı acildi.

Malko önden girdi.

*

**

Raul yatağın kenarında ayaktaydı. Bacakları açıktı.

Sağ elinde bir çakı vardı. Buna rağmen, korkudan terliyordu.

— Ne istiyorsunuz?

— Konuşmak! dedi Malko.

— Yaklaşmayın! diye uyardı Raul.

Üsteğmen Malko'nun kolunu tuttu.

— Sizi onunla bırakıyorum. Benim işlerim var, dedi.

Sessizce çıkıp gitti. Malko adamı inceliyordu. İzquierdo ile metresini öldüren bu adamdı. Yaşlı adamın kesik boğazını hatırladı.

— Niye korkuyorsunuz? dedi Malko.

Raul gözlerini onlara dikmişti.

— Kimsiniz? diye homurdandı. Ne istiyorsunuz?

— İyiliğinizi istiyorum, dedi Malko nefretini gizlemeden. Yardım ederseniz buradan kaçmanız için çok para veririm.

Malko cebinden bir tomar yüz dolarlık çıkarıp gösterdi.

— Don İzquierdo'yu Gomez'in emriyle öldürdüğünüzü bana itiraf ederseniz bu para sizin.

Raul başını sallayarak Aimara dilinde bir şeyler geveledi.

— Öldüren o değilmiş! diye tercüme etti Lucrezia.

— Ona katilin o olduğunu bildiğimizi söyle, dedi Malko.

Lucrezia uzun uzun konuştu. Adam cevap olarak iki kelime söyledi.

— Gitmemizi istiyor, dedi Lucrezia. (Sonra İngilizce ekledi.) Bizden çekiniyor.

Malko bir adım öne çıktı.

— Binbaşı Gomez yarın öldürülmen için emir verdi, dedi. Yarın buraya gelip seni tabancayla vuracaklar. Kurtulman imkânsız. Bunu üsteğmenden öğrendik.

Adamın gözlerinde bir panik ifadesi belirdi.

— Binbaşı Gomez benim dostum, dedi belli belirsiz bir sesle.

— Dostun olsaydı burada bulunmazdın, karşılığını verdi Malko. Seni ortadan kaldırmak için buraya tıktı... Kurtulman için tek şansın biziz... Yoksa,..

— Yalan söylüyorsunuz.

— Pekâlâ Raul... Senin için dua edeceğiz.
Malko kapıya doğru ilerlerken, adam bağırdı.

— Niye benden bunu istiyorsunuz?

— Çünkü Binbaşı Gomez ile görülecek bir hesabım var.

Raul'un yüz ifadesi değişti. Kalın dudaklarında bir gülümseme belirmişti. Çakısını indirdi.

— Dostum Gomez'e niye ihanet edeyim? dedi.

— Çünkü başka şansın yok. Bunu yapmazsan yarın öleceksin.

Raul düşünüyordu. Bu yabancı gerçeği söylüyordu.

Gomez'e öyle işlerde yardım etmişti ki, kendisinden kurtulmak istemesi doğaldı... Hâttâ gerekiyordu. En iyi tahminle, en az on yıl hapiste kalırdı. İçkisiz, kadınsız...

Kaçacak parası yoktu. Cebindeki meblağ iki, üç yüz pezo kadardı.

— Kaçmam için bin dolar gerek! dedi.

Aslında kaçışın fiyatı iki yüz dolardı. Ama buradan çıktı mı Peru'ya gidecekti. Lima, tam onun gibi birine göre bir kentti.

Malko hiç tereddüt etmedi.

— Bin dolar kabul. Yalnız, yazılı bir itiraf istiyorum. Ayrıntılı olacak.

Raul çakıyı yatağa fırlatıp elini uzattı.

— Kabul!

Malko uzanan eli tiksintiyle sıktı.

Ne rezil bir meslekti bu! Soylu Prens Malko Linge aşağılık bir katille anlaşıyordu... Şu an

atalarının kemikleri sızlıyor olmalıydı!

Tabii, daha önce onlar da böyle bir şey yapmışlarsa!

— İstedığimi hemen yazmalısınız, dedi Malko. Özellikle de Binbaşı Gomez'in sizden İzquierdo'yu nasıl öldürmenizi istemesini.

Raul haince güldü.

— Bana sadece öldür, gerisine karışma dedi. Karşılığında da bin pezo verdi. Ama burada bulunduğum sürece hiçbir şey yazmam. Tehlikeli olur.

Lucrezia söze karıştı.

— Ne zaman kaçabilirsin?

— Bu akşam. On, on bir arası.

— Güzel, dedi Malko. Seni kapıda bekleyeceğiz. Alıp emin bir yere götüreceğiz.

Raul kaşlarını çatı.

— Ben Peru'ya gitmek istiyorum.

— O daha sonra, karşılığını verdi Malko.

Sonra cebinden sekiz tane yüz dolarlık çıkarıp ortadan ikiye böldü ve Raul'a uzattı.

— Sizi saat ondan itibaren Piazza Sucre'de bekliyoruz. Gelirseniz paraların diğer yarısını alırsınız.

Sonra iki tane yüz dolar uzattı.

— Bu da kaçmanız için!

Raul paraları cebine attı. Gözleri ıslı ıslı. Hayatında bunca parayı bir arada görmemişti.

— Akşama görüşürüz! dedi.

Lucrezia ile dışarı çıktıklarında:

— Paranın üstünü alınca bizi atlatmaya kalkacaktır, dedi Malko. Çok dikkatli olmalıyız.

Üsteğmen onları çıkışta karşıladı.

— Ziyaretinizden hoşnut kaldınız mı? diye sordu.

— Harikaydı! dedi Malko. Dünyanın en güzel hapishanesi!

— Elden geleni yapıyoruz! karşılığını verdi Bolivyalı.

Dışarda yağmur başlamıştı.

**

Raul duvarın köşesine ulaştığında soluk soluğaydı. Önceden kararlaştırdığı gibi gece gardiyanına para vermeye bile fırsat bulamamıştı. Hapishane hizmetlileri onu arka taraftaki eski atölyelerden kaçırmışlardı. Bu da ona yüz pezoya patlamıştı. Dışardaki nöbetçiye gelince, adamın arkasını dönmesinden yararlanıp önceden temin ettiği bıçağı sırtına saptırmıştı.

Firarı kolay farkedilmezdi, ama Hugo Gomez'in her yanda bulunan muhbirlerinden korkuyordu.

Köşeyi dönünce, ilerde bir araba farketti. Koşarak ilerledi, ön kapıyı açıp ön koltuğa yerleşti.

— Dolarlarım nerede?

Lucrezia çantasını açıp dolarların diğer yarısını verdi. Raul parayı saydı. Henüz bir planı yoktu, ama acele etmesi gerekiyordu.

— Gringo nerede?

— Bizi gideceğimiz evde bekliyor.

Raul'un gözü genç kızın açıkta kalmış bacaklarına kaydı. Baldırlarının pürüzsüzlüğü karşısında terlemeye başladı.

Lucrezia arabayı çalıştırdı.

— Dur! dedi Raul.

Elini cebine attı ve ondan sonrası çok çabuk gelişti.

Elindeki sustalının "klik" sesi, Lucrezia'nın midesini bulandırdı. Sol eliyle kızın gırtlığına sarıldı. Bıçağı saplayacağı anda, kulağının arkasına bir namlu dayandı.

— Bırak o bıçağı! dedi Malko.

Raul önüne döndü ve sustalıyı döşemeye bıraktı.

— Sen gerçekten pis bir yılanmışsın!

Yapacağı şey yeni bir fırsat kollamaktı. Malko silahın namlusuna biraz daha bastırdı.

— Kaçmaya kalkarsan, seni gebertirim. Eğer itirafını imzalamazsan, yine öldürürüm... Şimdi bizimle gelip imzayı basacak mısınız?

— Nereye gidiyoruz?

— Binbaşı Gomez'in seni bulamayacağı bir yere.

— Tamam! dedi Raul. Ama inanın, bu hanımı öldürmek istemedim... Sadece korkutacaktım...

Lucrezia ona bir göz attı, sonra arabayı hareket ettirdi.

Raul ellerini dizine koymuş, kıpırdamadan oturuyordu.

*

**

Malko Askeri Okul'un bulunduğu virajı alır almaz, yol üstünde duran Jeepi farketti. Frene basarak zorla durabildi.

Karanlıktan tüfek ve makineli taşıyan üniformalı adamlar çıktı.

Ne olduğunu anlayamadan, arabanın kapısı aniden açıldı. Yüzüne elektrik feneri tuttular.

— Çıkın! diye emretti biri İngilizce olarak.

Malko kımıldamayınca, omzundan tutup sertçe dışarı çektiler. Yere, askerlerin oluşturduğu çemberin tam ortasına düştü.

Askerlerden biri yol ortasında duran arabasını kenara çekip park etti.

— İmdat! diye bağırmaya başladı Malko. İmdat!..

Neyseki, Raul'un imzalı itirafnamesi üzerinde değildi. Onları Lucrezia'ya bırakmıştı. Genç kız, David ve Samuel ile bir villada güvenlikliydi.

Malko birden ensesinde sert bir darbe hissetti. Bacakları tutmaz oldu ve her yer karardı.

XVIII. BÖLÜM

Malko tuhaf bir şekilde uyandı:Acısı yoktu. Hatta, kendini rüyada gibi hissediyordu. Başında tatlı bir ağırlık vardı, ama kalbi dakikada iki yüz atıyor gibiydi.

Hapishane hücrelerine benzer küçük bir odada yatakta yatıyordu. Fakat pencerede demir parmaklık yoktu. Bulutlar ve bir dağ parçası görünüyordu. Kımıldamak istedi, ama olmadı.

Yatağa sımsıkı bağlanmıştı.

Bu sonuçsuz hareket esnasında, yüzündeki acayip maskeyi farketti: Ağzı ve burnu bu maskenin içindeydi. Kurtulmak için başını sağa sola salladı, sonuç alamadı.

Maske yüzüne sıkıca tutturulmuştu.

Derin bir nefes alınca, burnunda soğuk ve

hafif yakıcı bir etki hissetti. Tekrar nefes aldı. Yine aynı şey oldu. Kendini kuş gibi hafif hissediyordu.

Nerede bulunduğunu bilmemesine rağmen, en ufak bir korku duymuyordu.

Kafasını meşgul eden tek şey, soluduğu havanın tuhaf etkisiydi.

Lucrezia, Raul, Klaus Heinkel şimdi çok uzaklardaydı. Sanki bambaşka bir dünyaya aittiler. Onları düşünmeye çalışıyor, ama başaramıyordu.

Tatlı bir huzur içindeydi.

Gözlerini yumdu. Her soluk alışında aynı etkiyi hissediyordu.

Birden, bunun ne olduğunu anladı: Koka-in.

Duyduğu huzur, ölüme yolculuktu! Onu yavaş yavaş öldürüyorlardı.

Bir süre sonra, kapının açılmasıyla uyku halinden kurtulur gibi oldu. Üniformalı bir yabancı gözbebeklerini kontrol etmek için göz kapaklarını kaldırdı.

Sonra nabzını saydı.

Malko konuşmak istedi, ama yüzündeki maske nedeniyle ancak homurtulu bir ses çıkarabilirdi. Böcek inceler gibi kendisine bakan yabancı cebinden beyaz toz dolu bir paket çıkardı ve bunu maskenin küçük deliğinden içeri döktü.

Malko bu kez burnuna çektiği şeyin ne olduğunu kesinlikle anladı.

Yabancı tek kelime etmeden çıktı. Kapı kilitlendi.

*

**

Lucrezia belki yirminci kez aynı numarayı çevirdi ve babasının en iyi arkadaşı General Aruana'yı aradı. Geceyi uykusuz geçirmişti. Şimdi ise saat sabahın on biriydi.

Malko sanki Merihliler tarafından kaçırılmış gibi ortadan kaybolmuştu. Lucrezia'dan aldığı araba Prado'da anahtarları üstünde bulunmuştu. Etrafta hiçbir mücadele izi yoktu. Geceyi telefonun yanında geçirmişti.

Hiçbir haber çıkmaması tuhaftı.

Jack Cambell, Binbaşı Gomez gibi erişilmez biri olmuştu. Lucrezia'nın dostları da bir şey duymamışlardı. Siyasi polisin gizli birçok yeri verdi.

Lucrezia Malko olmadıkça harekete geçemiyor, Raul'un itiraflarıyla Gomez'e baskı yapamıyordu.

Genç kızın korkusu her dakika daha da artıyordu.

*

**

— Her şey yolunda gidiyor! dedi "Doktor*" Gordon.

— Yani?

Jack Cambell sinirli oldu mu, sesi daha da kalınlaşıyordu. Sinirlenmesini gerektiren de bir sürü neden vardı.

— Kokaini almaya başladı, dedi "Doktor"

Gordon. Akşama işi tamam. Belki daha da önce... Kokainden ölen ilk yabancı o olmayacak...

Jack Cambell cevap vermedi. Malko'yu sevmiyordu, ama yine de aynı teşkilatın adamıydılar.

— Nerede şimdi?

"Doktor" Gordon güldü.

— Polis Okulu'nda. Florida'ya inerken sağ taraftaki uzunlamasına yapıda. İş bitince cesedini Laicacota yahyarından aşağı atacaktılar.

— Ve siz de cesedi tanımam için bana telefon edeceksiniz.

— Evet.

Cambell telefonu kapadı. Neyseki, Bolivyalılar telefon dinleyecek tekniğe henüz ulaşmamışlardı!

*

**

Malko gözlerini kapamaya çalıştı, başaramadı.

Kalbi her an durabilirdi. Kokain nedeniyle nabızı yükselmişti.

Öleceğini bildiği halde en ufak bir girişimde bulunmaya çalışmıyordu.

*

**

İnsan ölürken ancak bu kadar iyi olurdu.

*

**

Jack Cambell elindeki Presencia nüshasını masanın üzerine yaydı ve sevinçle gülümsedi. Bir süre suskun, düşündü. Sonra yeni sekreterini çağırdı.

— Luz, bana derhal elçiyi bul. Evinde ya da elçilikte olabilir.

Luz numarayı çevirirken, Jack Cambell gazetenin büyük başlığına göz atıyordu. Altı ay boyunca uğraşmış, dünyanın parasını harcamış, akla gelen her şeyi yapmıştı. Bütün bu uğraşların meyvesini şimdi topluyordu. Başarmıştı ve kendisiyle gurur duyuyordu.

— Sayın elçi, her şey yolunda. Beklediğimiz oldu, hem de resmen. Haberi dünden beri biliyordum, ama resmen açıklanmadıkça konuşmak istemedim.

— Bravo! dedi diplomat.

— Size manşette yazılan cümleyi okuyayım: "Bolivya hükümeti Sovyet elçiliğinde görevli yüz dokuz Rusu Cumhuriyet düşmanlarıyla işbirliği yaptığı gerekçesiyle ülkeden çıkarmaya karar verdi. Başkan bu kararın emniyet teşkilatının uzun araştırmaları sonucu elde edilen bilgiler ışığında alındığını söyledi... (Jack Cambell kahkahalar atıyordu.) Sovyet diplomatlarının sekiz gün içinde ülkeyi terketmeleri gerekiyor."

Elçi sözünü kesti:

— Ben de elçilikte elli dokuz Rus var sanıyordum, dedi şaşırarak.

— Orası öyle, dedi Cambell. Ama Bolivyalılar Rus pasaportu taşıyan herkesi

onlardan sayıyor.

Sayfayı çevirip ülke dışına çıkarılacakların adlarını okumaya başladı. Sonra:

— Sayın elçi, diye devam etti, adamlar bebekleri ve köpeklerini bile yurtdışına atıyor... Şuna bakın: Feodorovna Stalina, bu ticaret ateşesinin iki yaşındaki kızı... Sonra, Joseph İlloşin, bu da elçinin köpeği...

Demek, işbirlikçiler bunlardı!

Jack Cambell izin isteyip telefonu kapadı. Rusların sınırdışı edilmesi, CIA'nın büyük başarısıydı.

Birden, Amerikalının aklına Malko geldi. Telefonu açıp siyasi polisi aradı. Karşısına çıkan santral memuruna özel bir numara verdi.

— Alo? Burası 435. Şube.

Bu antigerilla ekip şefi "Doktor" Gordon'un numarasaydı.

— Ben Jack Cambell.

— İşi henüz bitiremedim. Birkaç saat daha sabredeceksiniz.

Jack Cambell'in sesi onu ürküttü:

— Malko'ya yaptığımız uygulamayı derhal durdurun ve serbest bırakın. Onu gizlice elçiliğin kliniğine yollayın.

— Ama...

— Ne diyorsam onu yapın. Bu bir emirdir. Kime hizmet ettiğinizi unutmayın.

— Ama Hugo Gomez buna ne der?

— Siz dediğimi yapın gerisini ben hallederim.

— Kendisi de şimdi buraya geldi.

170

— Onu bana verin!

Amerikalı durumu kısaca Bolivyalıya aktardı ve ekledi:

— Binbaşım o adamı salmazsanız, biraz sonra elçiyle oradayım. Bir yabancıya resmi bir yerde işkence yapmanızı resmen protesto ederim.

Binbaşı cevap vermedi. Sarışın yabancıyı temizlemek istiyordu. Ama bu durumda onu generali de korumazdı. Amerikalılar güçlüydü.

öfkeyle telefonu kapadı. Hırsla "Doktor"a döndü:

— Sersem! diye bağırdı. Daha önce gebertemez miydin onu?

Bütün gücüyle "Doktor"a bir tokat attı ve kapıyı vurup çıktı.

"Yeşil Bereli" şaşkın kalakaldı.

Bu ülkede "adalet" denen şey gerçekten yoktu.

XIX. BÖLÜM

Malko'nun vücudunda sanki binlerce karnca geziniyordu. Gözlerini açınca üzerine eğilmiş olan Lucrezia'yı gördü. Genç kızın üzerinde bir şort ve tişört vardı. Malko'yu uyandıran, vücudunda gezinen tırnaklardı.

— İyisin ya? dedi Lucrezia. Evimdeyiz ve korkacak bir şey yok.

Eliyle Malko'nun vücudunu okşamaya devam etti.

— Kımıldama.

Kalktı, şortunu çıkardı ve Malko'nun üzerine uzandı.

"Gitgide hızlanan hareketlerle kalçasını oynatmaya başladı. Kriz geçirir gibiydi. Bir kez, ikinci kez, üçüncü kez doyuma ulaştı, sonra bitkin bir şekilde Malko'nun yanına

düştü.

Bu kısa ve ani davranış tarzı Malko'yu da uyarılmıştı. Genç kızı altına çekip sahip olduğunda Lucrezia bir çığlık attı.

Malko bir an önce sonuca varmaya çalışıyordu.

Çünkü kokainin bitkinliğinden yeni kurtulmuştu.

— Benim sarışın erkeğim! diye inledi Lucrezia. Artık eminim: İyileştiğin belli.

Malko gerçekten kendini iyir hissediyordu, ama zaman kavramını kaybetmişti.

— Ne kadar zamandır buradayım?

— Dört gündür. Uç gün de hastanede kaldın Toplam bir haftadır yatıyorsun. Ama korkma, Raul da itirafı da burada.

— Yarın Binbaşı Gomez'i görmeye gideceğim, dedi Malko.

Sonra göz kapakları kapandı, derin bir uykuya daldı.

*

**

— Binbaşı Gomez sizi hemen kabul edecek.

— Sen burada bekle, Lucrezia! dedi Malko.

Sonra polisin gösterdiği odaya girdi. Gomez masasında oturuyordu.

— Bay Cambell beni görmek istediğinizi söyledi, dedi binbaşı. Sizin için ne yapabilirim?

— Önce Klaus Heinkel'in parmak izlerini verin. Sonra, onun nerede bulunduğunu

söyleyip tutuklanmasına yardımcı olun.

Gomez bir an sustu, sonra:

— Ama o intihar etti, dedi. Siz de biliyorsunuz...

— Klaus Heinkel sizin benim kadar canlı. Onu ele geçirmeyeyim diye Bay İzquierdo'yu bile öldürttünüz. Raul şu an elimde ve güvenlikte. Sizi suçlayan bir itirafname imzaladı.

— Yalan! diye bağırdı Gomez.

— Görürüz.

Gomez bir sigara yaktı. Bir karara varması gerekiyordu. Yabancıнын gözlerindeki ifadeyi görünce, yapacağı blöfün tutmayacağını anladı. Ayrıca, Klaus Heinkel umurunda değildi.

— Klaus öldü, dedi. Öldüğünü herkese ilan ettik, onun cenazesinde bulundum. Dediğinizi yapıp komik duruma düşemem.

— Bir çözüm bulmanız için size yirmi dört saat veriyorum. Heinkel sorunu çözülmek için Bolıvyaya'yı terketmeyeceğim. Umarım, beni temizlemeye kalkmazsınız. Çünkü adına görev yaptığım "Şirket" beni sonuna kadar destekliyor.

*

**

— Ne? Polisleri temizleyip arabalarını mı çalmış? Sersem herifler! Ne yapıp yapıp o Klaus denen adamı bulacaksınız, tamam mı? Cochabamba veya Santa Cruz'a kaçıyor olabilir. Sakın Öldürmeyin ha!

Gomez telefonu kapadı. Ter içinde kalmıştı. Klaus'un polisleri öldürebileceğine aklı yatmıyordu. Adamın savaşta neler yaptığını anlatmışlardı da, yarısına bile inanmamıştı. Şimdi ise, adam tam bir katil gibi davranıyordu. Bu da görevini kolaylaştırıyordu.

Öldürülen polislere gelince, umurunda bile değildi.

*

**

Resmi plakalı siyah Ford tam çiftlik evinin önünde durdu. Mercedes 280 görünürde yoktu.

Polis arabasını gören hizmetkâr koştı.

Klaus Heinkel'i görünce şaşırıldı,

— Don Federico yok mu?

— Çıktı senyor, ama...

— Ya Bayan Monica?

— O yukarda.

— Muy bien!

Hizmetkâra gülümseyerek eve doğru yürüdü. Yeniden burada bulunmak onda tuhaf duygular yaratmıştı. Kapıyı açıp merdivenden yukarı çıktı. Aslında, bir saniye bile kaybetmeden Peru'ya gitmesi gerekiyordu. Ama Monica'yı bir türlü kafasından silememişti.

*

**

Monica döndü, Klaus'u görünce dondu

kaldı. Üzerinde sutyen ve külot vardı. Genç kadın paniğe kapılır gibi oldu.

— Klaus!

— Seni almaya geldim, dedi Alman. Hemen giyin, eşyalarını topla ve gel. Eğer paran varsa onu da al. Lazım olacak.

— Nereye gitmek istiyorsun?

— Henüz bilmiyorum.

Bu ona 1945' deki eski günleri hatırlattı. O zamanlar da nereye gideceğini bilemez durumdaydı. SS üniformasını yakmış, edindiği sivil elbiseler ve sahte kimliklerle Avrupa'da kaçacak delik aramıştı.

— Ben... Ben gelemem, dedi Monica.

— Neden?

Çok şaşırılmıştı. Monica'nın onu reddedeceğini hiç düşünmemişti.

— Çünkü...

— Geleceksin, dedi Alman.

tki adımında yanına gitti, beline sarılarak kendine çaktı. Parfümü baş döndürücüydü.

— Gel! diye fısıldadı.

— Klaus!

Sesinde umutsuz bir ifade vardı. Parmaklarını Almanın ensesinde dolaştırdı. Bunu bir davet sanan Klaus genç kadını sert bir hareketle çırılçıplak bıraktı.

Monica, arabaya benzin doldurmaya giden Don Federico'nun dönüşüne kadar zaman kazanmayı düşünüyordu. Bu nedenle Klaus'a karşı koymadı.

Kendini sırtüstü divana bıraktı ve Klaus'u bekledi.

Sevişme başladığı gibi aniden bitti. Klaus toparlanarak kadının giyinmesini bekledi, sonra onu kolundan tutarak kapıya sürükledi.

Monica avazı çıktığı kadar bağırды:

— Federico!

Bu kelime Almanın aklını başına getirdi. Bunu hiç beklemiyordu. Monica'nın yüzüne baktı. Gözlerinde sadece korku ve nefret vardı. Farkında olmadan kadına bir tokat attı.

Klaus koluna yapışarak odadan dışarı sürükledi, ama merdiven sahanlığında durmak zorunda kaldı.

Aşağıda beş yerli hizmetkâr vardı. Klaus polislerden aldığı silahı çaktı.

— Defolun yolumdan!

Adamlar mecburen gerilediler ve gözden kayboldular. Klaus genç kadını sürükleyerek çıkış kapısına götürdü.

Ford'un yanında, ellerinde pala bulunan iki yerli vardı.

— Söyle onlara gitsinler, dedi Alman.

Genç kadın ağlamaya başladı.

— Klaus, lütfen ısrar etme. Tek başına gidersen, kimse sana karışmaz. Seni sevmiyorum artık. Burada kalmak istiyorum.

— Gerçekten gelmek istemiyor musun?

— Hayır.

— Gel öyleyse!

Kadını tekrar içeri soktu. Don Federico'nun çalışma odasına iterek üstlerinden kapıyı kilitledi. Monica bir an adamın kendisine tekrar sahip olacağını düşünerek sevindi. Böylece, Federico'nun dönüşüne kadar zaman

kazanacaktı.

Birden, Klaus'un elinde bir ustura farkettiler ve canhıraş bir feryat kopardılar.

Hizmetkârlar dışardan kapıya vurmaya, bağırıp çağırmaya başlamışlardı. Klaus döndü, kapıya iki el ateş etti.

Sonra döndü, Monica'ya doğru ilerledi.

**

Peder Muskie başını salladı.

— Sizin için hiçbir şey yapamam, oğlum. Yalnızca Tanrıya sığın!

— Bana yardım edin! Bırakın, burada saklanayım! diye yalvardı Klaus Heinkel. Burada beni aramazlar, tik fırsatta gideceğim, söz veriyorum.

Din adamının yüzünde acı bir gülümseme vardı.

— Büyük günahlar işledin, oğlum! Bize kucak açan bu ülkeye ve hiçbir suçu olmayan gencecik bir kadına karşı günah işledin!

Klaus Heinkel sıçradı. Monica'yı öldürdüğünü ona itiraf etmekle hata yapmıştı.

— Ama siz yaptıklarımın bin defa daha kötüsünü yapanlara bile yardım ettiniz. Don Federico binlerce esiri öldürdü. Kadınları, çocukları katletti, köyleri yaktı...

— O savaştaydı, oğlum!

Klaus dişlerini sıktı. Ölmek istemiyordu. Monica'sız da olsa, yaşamak istiyordu. Bütün

Bolivya polisi peşindeydi. Don Federico da öyle!

Birden, ağlamaya başladı. Peder Muskie omzuna vurarak:

— Cesaret Klaus! dedi.

— Pekâlâ. Arabayla Paraguay'a geçmeye çalışacağım. Eğer yolda başkalarım da öldürmek zorunda kalırsam, günahı size ait!

Peder Muskie başını salladı.

— Bunlar boş söz, oğlum! Tanrı her şeyi görür!

Klaus döndü, hızla koridoru ve salonu geçip çıkış kapısına ulaştı.

Dışarı çıkmak üzereyken aniden durdu. Çalıntı polis arabasının çevresi polislerce sarılmıştı.

İçlerinden biri onu farkettiler ve diğerlerine haber verdi.

Alman hareket edecek zaman bulamadı. Nereden çıktığı belli olmayan bir sürü polis üstüne çullandı. Sille tokat, tekme, yere yatırdılar. Silahını çekmek istedi, bileğine yediği copla silah uçtu.

Klaus ensesine yediği bir darbeyele kendinden geçti.

*

**

Klaus Heinkel gözlerini açtığında kendini Hugo Gomez'in bürosunda buldu. İspanyolca bir ses:

— Ayağa kalk! diye emretti.

Emri veren Gomez idi. Onun yanında da

Don Federico Sturm vardı. Mavi gözleri her zamankinden daha soluktu. Heinkel'e nefret dolu bir ifadeyle bakıyordu. Almanın kendine geldiğini farkedince:

— Bırak onu götürüyüm, Hugo! dedi.

Bolivyalı başını salladı.

— İmkansız. İki Bolivyalı polisi öldürdü. Bolivya mahkemelerinde yargılanacak.

— Haydi durma, hemen mahkemeye çıkar beni. Benim de anlatacak birçok şeyim var.

Hugo Gomez yerinden fırladı.

— Çıkarın şunu, yoksa geberteceğim.

İki polis aynı anda Almanya saldırarak sille tokat dışarı sürüklediler. Klaus hâlâ bağırıp çağırıyordu. Birden sesi kesildi. Bayılmış olmalıydı.

Don Federico bir sigara yaktı. Elleri titriyordu.

— Onu ne yapacaksınız?

Bolivyalı da aynı soruya cevap arıyordu. Kaçamak bir cevap verdi:

— Bakalım!

*

**

Lucrezia telefonu kapayıp Malko'ya döndü.

— Tamam! Tutuklamışlar onu!

Malko en ufak bir sevinç duymadı. Bolivya'ya geldiğinden bu yana birçok olay olmuş, Klaus Heinkel yüzünden çok kişi ölmüştü. Bunların arasında Lucrezia'nın

babası da vardı.

Genç kızın son derece gergin olduğuna emindi. Gece gündüz, Hugo Gomez'den nasıl intikam alacağını düşünüyordu.

Gelip Malko'nun yanına uzandı ve bir tutam kokain çekti.

Malko düşünüyordu. Klaus Heinkel'in tutuklanması gerginliğini yok edememişti. Almanın Hugo Gomez'in elinde bulunması meseleyi çözmüyordu.

Klaus Heinkel bu ani değişikliğin ardında ne yaptığını düşünüyordu.

Binbaşı bir baş işareti yaptı. Polisler dışarı çıktı.

— Adamlarınız her gün dövdüler beni. İyi olmamı nasıl beklersiniz?

Binbaşı gülümsedi.

— Artık dövülmeyeceksiniz.

— Teşekkür ederim.

— Klaus, dedi binbaşı, bütün yaptıklarına rağmen, senin dostunum. Bunu da ispat edeceğim. Normal olarak mahkemeye çıkman gerekiyor. Seni serbest bıraksalar bile Don Federico peşinde. Öyle değil mi?

— Evet.

— Sana bir şans daha tanımaya karar verdim. Ama son bir şans. Seni gizlice Paraguay'a göndereceğiz. Asuncio'ya varınca başının çaresine bakarsın, ama bir daha Bolivya topraklarına asla ayak basmayacaksın.

Klaus sevinçten bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Bir zamanlar Paraguay'ı beğenmezdi, şimdiyse bir cennet gibi görünüyordu gözüne. Şansı vardı. Don Federico onu Asuncio'da haklayamazdı. Sonra Arjantin'e hatta Avrupa'ya geçerdi.

Hugo'nun bu iyiliği neden yaptığını biliyordu: Resmen gömülen birinin mahkemeye çıkarılması saçmalıktı.

— Teşekkür ederim, Hugo! dedi. Ne zaman gidiyoruz?

— Hemen. Seni bizzat götürmeye geldim.

XX. BÖLÜM

Klaus Heinkel hücre kapısının kilit sesini duyunca doğruldu. Gardiyanlar her yemek getirişlerinde onu dövmeden gitmiyorlar di. Elleri kelepçeli olan Alman kendini korumaktan acizdi.

Kapı ardına kadar açıldı ve içeri iki polis girdi. Ellerinde tabanca vardı. Arkalarından Hugo Gomez ilerledi.

Klaus korkusunu gizlemeye çalıştı. Binbaşının buraya geliş sebebi ne olabilirdi? Onun hücrelere girdiği duyulmuş şey değildi!

Fakat binbaşı hiç de düşmanca görünmüyordu. Aksine sakindi. Polislerden birine emir verdi. Adam hemen kelepçeleri açtı.

Klaus bileklerini ovuşturdu.

— Böyle daha iyisin ya! dedi binbaşı.

Klaus Heinkel neşe içinde hücreden çıktı. Mutluluktan kendisine sopa atan gardiyanlara bile gülümsüyordu. O, Hugo ve birkaç polis avluya çıktılar. Etraf boştu. Klaus saatine baktı. Vakit çok erkendi.

Hugo Gomez, iki adamı ve Klaus siyah-be-yaz bir arabaya bindiler. Yollar bomboştu. Kısa zamanda El Alto'yu gördüler. Karışan eden yoktu.

Hava ısınmaya başlamıştı. Klaus alnını sildi. Vadinin en tepesine ulaştıkları halde araba sola, El Alto'ya döneceği yerde dümdüz devam ediyordu. Klaus hafif bir korku duydu. Gomez düşüncelerini okumuş gibi ona döndü.

— Askeri havaalanından bineceksin, dedi. Böylesi daha emniyetli.

— Ya pasaportum? Asuncio'da pasaport lazım bana.

Bolivalı hâlâ sakindi.

— Korkma, dedi. Gerekli her şeyin olacak. Seninle gelmemin nedeni de bu.

Araç askeri alana girdi ve uzakta duran eski bir Fairchild'e doğru ilerledi. Uçağın yanında iki otomobil daha vardı.

Araba durur durmaz, Klaus indi. And dağlarına baktı. Her şeye rağmen, Boliviya'yı seviyordu.

— Uçağa bin! diyebağırdı Gomez.

Uçağın kapısında beliren haki üniformalı bir paraşütçü elini uzatıp Klaus'a yardım etti. İçerde başka bir asker oturmasını işaret etti. Klaus boyun eğdi. Oturdu ve kemerini bağladı.

Uçağın baş tarafında bir sivil vardı. Siyah gözlüklü sarışın biriydi.

Klaus Heinkel onu tanııyordu.

Uçağa son olarak Hugo Gomez bindi. Almanın yanına oturarak kemerini bağladı.

Bir motor gürültüsü oldu. Sol pervane dönmeye başladı. Gürültüye kapılan Klaus düşüncelerini bir yana bıraktı. Sonra sağ motor da çalışmaya başladı.

*

**

Malko uçak kanadının altından geçip giden kayalık araziye seyrediyordu. Fairchild güçlükle havalanmış, Andların ilk silsilelerini yalayarak yükselmişti.

Kapının açık olması nedeniyle uçağın içi serindi. Malko gözlerini uyuklamakta olan Klaus Heinkel'den ayıramıyordu. Bir zamanların soğukkanlı acımasız cellatı bu ufak tefek, dazlak adam mıydı?

Birden motorların sesi değişti. Pilot gaz kesmişti. Alçalıyorlardı.

Malko huzursuz ve neşesizdi. Boliviya'daki görevinin böyle biteceği hiç aklına gelmemişti.

Altlarında ormanlık bir arazi uzanıyordu. Che Guevara'nın ele geçtiği Camiri yakınlarında daydılar.

Pilot yerinden kalktı ve Binbaşı Gomez'in yanına geldi. Motor uğultusundan ne konuştukları anlaşılmıyordu. Binbaşı açık kapının

yanında oturan askere bir işaret yaptı. Asker hemen kalktı.

**

Klaus Heinkel omzuna dokunan elin temasıyla sıçrayarak uyandı.

Korkunun midesinde yarattığı kasılma bir an sürdü. Karşısında iki asker vardı ve biri elindeki Colt'un namlusunu başına dayamıştı.

Alman her şeyi bir anda anladı. Adamlardan birinin emniyet kemerini çözmeye hiç karşı koymadı.

Binbaşı Gomez sahneyi sessizce seyrediyordu, iki asker Klaus'u açık kapının önüne getirdiler. Klaus gökyüzüne baktı. Terlemeye başlamıştı. Artık, her şeyin bir an önce bitmesini istiyordu.

Kendisini tutan askerlerin elinden kurtularak kapıya bir hamle yaptı. Bir an durdu. Sonra kendini boşluğa bıraktı.

*

**

Malko Klaus'un kapıda yok oluşunu görünce bir tuhaf oldu. Adamın çılgınlığını duyar gibiydi. Klaus bağıryor olmalıydı. Çünkü bile bile ölüme giden hiç kimse suskun kalamazdı.

Almanın ölümüne tanık olma mecburiyeti olmasa, burada bulunmazdı. Jack Cambell

ona Bolivyalıların istenmeyen kişilerden bu yolla kurtulduklarını söylemişti.

Fairchild kanadının üstüne yatarak kuzeye döndü. İki asker eski yerlerini almışlardı.

Gomez sigara içiyordu. Malko'ya dönerek bağırdı:

— Birazdan Santa Cruz'da olacağız!

Fairchild Malko'yı oraya bırakacaktı. Oradan da Lloyd Bolivia'nın bir uçağıyla Brezilya'ya Sao Paulo'ya gidecekti.

Valizi kabinin dip tarafındaydı. İçine gerekli her şeyi koymuştu.

Malko saatine bakıp gözlerini kapadı. Hayatının en güç kararını almasına on dakika vardı.

Lucrezia'yı düşündü. Genç kız hareketinden önce çekmecedan bir tabanca çıkarmış ve Malko'nun gözlerine bakarak:

— Gomez namussuzu yarın bürosunda olursa, karşısına dikilip onu bu silahla öldüreceğim, demişti.

Bunu yapardı da! Ama ya Gomez erken davranırsa? Bu, Lucrezia'nın ölümü demekti.

Bu olayda çok insan ölmüştü. Bir kişi daha ölecekse, bu Lucrezia olmamalıydı.

Onu ancak Malko kurtarabilirdi.

Son derece doğal bir hareketle yerinden kalktı, uçağın arka tarafına yürüdü ve valizinin bulunduğu bölümün yeşil perdesini açıp içeri girdi, perdeyi kapadı. Tuvaletler o bölümdeydi.

Aceyle askılarda bulunan paraşütlere bir göz attı. En öndekini alıp sırtına geçirdi.

Emniyet kayışlarını bağladı. Lucrezia doğrusu iyi bilgi toplamıştı. Yoksa uçağa paraşüt sokmak çok zor olacaktı.

Sonra valizinin yanına gitti. Sapın yanında, Lucrezia'nın dediği gibi bir ip vardı.

İpi hızla çekti

Artık, çok az zamanı kalmıştı.

XXI. BÖLÜM

Binbaşı Gomez Malko'yı sırtında paraşütle görünce ağzından sigarasını düşürdü. Emir vermek için ağzını açıp bir şeyler söylediye de iki asker müdahale edecek zaman bulamadılar.

Malko açık kapıya ulaşmıştı bile.

Başı önde, eli paraşütün deklanşöründe olduğu halde kendini balıklama boşluğa attı.

Üç kadar saydı ve deklanşörün halkasını çekti.

Açılan paraşütün askılara bindirdiği güç, Malko'nun beklediğinden daha yumuşak oldu. Birkaç saniye sonra havada tatlı tatlı salınıyordu.

Başını kaldırıp yukarı baktı. Binbaşı Gomez'in hainliğine gözleriyle tanık olmasa belki de atlamazdı.

Altında, Santa-Cruz havaalanının uzun beton pisti uzanıyordu. Eğer Lucrezia dün kalkan Santa-Cruz uçağını kaçırmamışsa, onu řu an durbünle izliyor olmalıydı...

Önceden kararlaştırdıkları yerin yakınma atlamıştı.

Gözlerini tekrar göđe çevirdi.

Fairchild iki mil kadar uzaktı, küçücük bir noktaydı. Birden, uçağın nokta halindeki parıldayan gövdesi bir ateş topu oldu ve dumanlar içinde ormana düşmeye başladı.

Patlamanın sesi aradaki mesafe nedeniyle Malko'ya ancak bir süre sonra ulaşabildi.

Malko yanan uçağı ormanın içinde kaybolana dek izledi.

Uçaktan atlayan kimse olmamıştı.